255

Janet Dailey

Mincinoasa

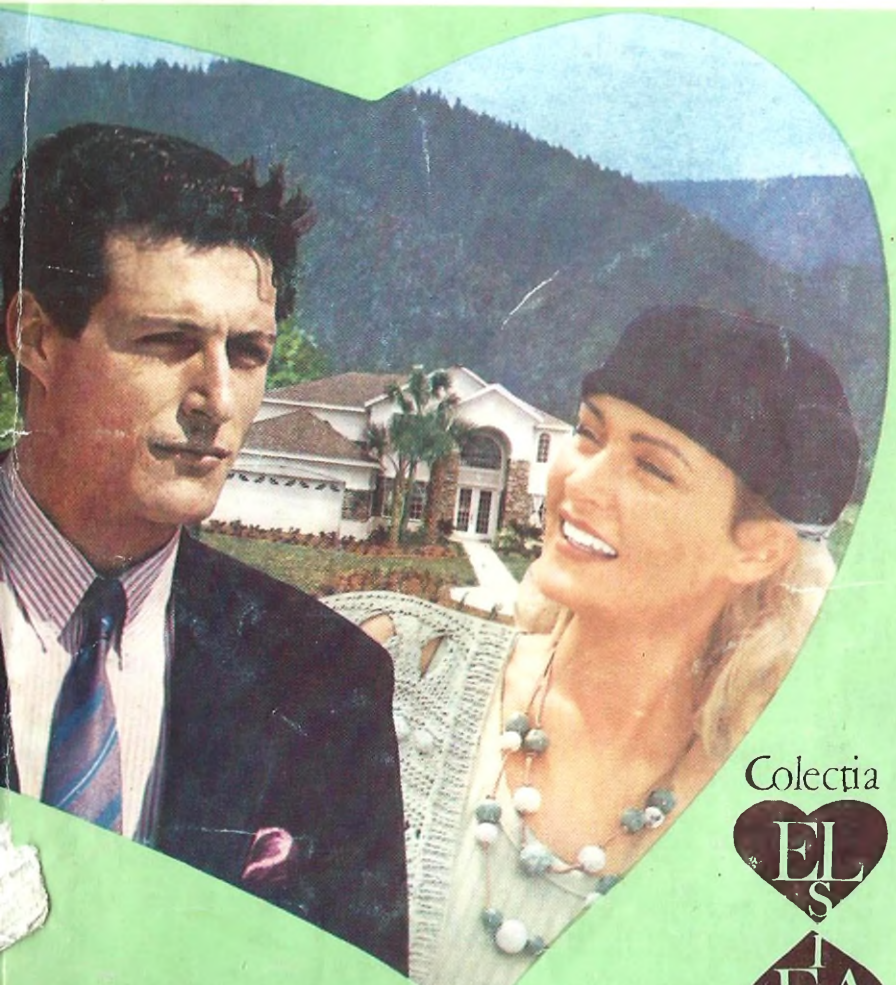

Colectia ELSEA

Editura ALCRIS

Chiar înainte de a se duce la Charleston s-o viziteze pe mătușa ei Mitzi și să-l cunoască pe Slade Blackwell, Lisa Talmadge nu-l plăcuse pe acesta. Mătușa Mitzi avea deplină încredere în el, dar Lisa era convinsă că Slade îi fura sistematic banii. Obținuse o slujbă în biroul lui, deghizându-se și ascunzându-și adevărata identitate, cu scopul de a-l spiona. Dar, ce încurcătură... Pentru că în tot acest timp ea se vede cu el și ca Lisa Talmadge, și în curând se îndrăgostește de el. Și ce se va întâmpla acum, dacă Slade va descoperi cine era secretara lui, Ann Eldridge...?

În trecut, întâlnise bărbați pe care-i găsise atrăgători din punct de vedere fizic, dar dintr-un motiv sau altul nu-i plăcuseră și întotdeauna reușise să-și controleze reacțiile. Putea s-o facă din nou. Nu se va lăsa vrăjită de puterile lui de atracție, scăpând din vedere ce fel de om era.

THE BEST

ISBN 973-9498-65-5

Preț: 7000 lei

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© by Janet Dailey, 1981

LOW COUNTRY LIAR

Adaptare de : Irina Popescu Tismana

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-65-5

Colecţia „EL şi EA“

JANET DAILEY

MINCINOASA

ALCRIS

CAPITOLUL I

— Am depăşit preliminariile, Lisa. Acum ştiu că ai călătorit bine de la Baltimore. Ai avut timp să despachetezi şi să te instalezi în camera ta. Amândoi părinţii tăi sunt bine. Fratele tău are probleme cu fetele, ca de obicei. Ai un pahar cu băutură în mână ca să-ţi dezlegi limba, aşa că de ce nu mi-ai spune ce te-a adus cu adevărat la Charleston ?

La cincizeci şi doi de ani, Miriam Talmadge era caldă, vioaie şi foarte brunetă. Asupra celui din urmă fapt, Lisa n-ar fi întrebat-o niciodată pe coafeza acesteia. Ştia că Mitzi, aşa cum Miriam Talmadge era cunoscută de cei care o iubeau, va îmbătrâni la fel de graţios pe cât de tânără era la inimă.

Trecuseră câţiva ani de când Lisa îsi petrecea timpul cu mătuşa ei, de când Mitzi se mutase înapoi în casa ei din oraşul său natal Charleston, în Carolina de Sud.

Lisa nu-şi ascunse zâmbetul provocat de întrebarea mătuşii sale.

— Crede-mă sau nu, Mitzi, tu m-ai adus la Charleston.

— Eu ? Dumnezeule, asta-i chiar o povară. Un

zâmbet ridică colţurile gurii ei expresive. Sper că nu m-ai căutat pentru probleme cu bărbaţii. Având în vedere ce harababură am făcut din căsătoria mea, sunt ultima care aş fi în stare să-ţi dau vreun sfat.

— Nu-ţi poţi asuma singură responsabilitatea pentru eşecul căsătoriei tale. Unchiul Simon a avut şi el o parte de vină

— Aşa spune şi Slade, oftă Mitzi Talmadge.

Lisa îşi coborî repede capul, maxilarul încordându-i-se la auzul numelui. Mătuşa sa dăduse un nume motivului secret pentru care Lisa venise.

— Dar trebuie să-ţi aminteşti, continua Mitzi, că am fost crescută într-o perioadă când divorţul era un scandal şi se presupunea că o femeie trebuie să facă să dureze căsnicia, indiferent de probleme. Este de înţeles că ar trebui să mă simt vinovată. Simon şi cu mine nu eram potriviţi. În ochii ei negri apăru o privire gânditoare în timp ce zâmbi făcând gropiţe în obraji. M-am măritat cu el fiindcă era aşa de liniştit. Şi am divorţat de el fiindcă era aşa de liniştit, râse ea. Ceea ce dovedeşte ce romantică eternă sunt, nu ? Am fost captivată de imaginea tipului puternic, tăcut, ceea ce nu doream cu adevărat, sau nu aveam nevoie. Nici bietul Simon n-a făcut vreo afacere cu mine. Eram atât de dezorganizată când era vorba de altceva în afară de scrisul meu, încât l-am adus la disperare. El dorea genul de soţie de casă, de încredere, care să aibă întotdeauna pregătită o mâncare delicioasă, gata fix la ora şapte. Eu nu eram în stare să fierb nici un ou, fără a face o criză de nervi. Între noi nu fost doar neînţelegeri, dar sunt bucuroasă că a

avut câţiva ani fericiţi cu cea de a doua soţie a lui, înainte de a muri, conchise Mitzi.

— Dar tu, ai mai întâlnit pe cineva ? Întrebarea era pusă cu nevinovăţie, dar în ochii verzi ai Lisei era o privire ascuţită. Vorbește-mi despre bărbaţii din viaţa ta.

— Bărbaţii, la plural ? Mă faci să par o femeie fatală şi la vârsta mea ! Mitzi scuturâ din cap râzând, cu ochii sclipindu-i. O să ajungi îngrozitor de moralistă pentru mine, Lisa. Şi cum a ajuns subiectul să se învârtească în jurul vieţii mele amoroase, când eu te-am întrebat despre a ta ?

— Cred c-am evitat întrebarea cu măiestrie, zâmbi larg Lisa. Fapt este că în prezent eu nu am o viaţă amoroasă.

— Mi-e foarte greu să cred. Te-ai făcut o femeie frumoasă, Lisa Talmadge, cu pometii mamei tale şi părul ei blond. Acești ochi verzi sunt din partea neamului Talmadge, accentuaţi de gene lungi, exact cum erau ale lui Simon. Este cea mai frumoasă trăsătură a ta. Dar iar mă faci să deviez, o mustră Mitzi cu un reproş ironic. Acum de ce ai venit ? Ai terminat cu vreun bărbat special ?

— Nu. Nu există nimeni „special". accentuă Lisa.

— Şi acel tânăr cu care erai logodită ? insistă Mitzi, aplecându-şi capul puţin înainte pentru a o cerceta pe Lisa mai îndeaproape.

— Michel ? S-a terminat acum trei ani când am obţinut licenţa. Lisa îşi luă paharul cu cocteil, atingând cu degetul bucăţica de lămâie care plutea, pentru a o scufunda în lichid.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat între voi ?

— Un conflict de cariere. El voia o nevastă domestică şi eu voiam să lucrez — de aceea îmi obţinusem diploma. El nu vedea lucrurile aşa. Pentru el, educaţia mea trebuia să fie doar o pavază pentru viitor, în caz că lui i s-ar fi întâmplat ceva. Până atunci mă dorea acasă, având grijă de el şi întemeind o familie, dădu Lisa din umeri. Amărăciunea pe care o simţise atunci se dusese de multă vreme. N-am obiectat la asta atât de mult, cât am obiectat spunându-i ce voiam eu. Este foarte bine, fiindcă n-ar fi mers niciodată ceva între noi.

— Nu-ţi pare rău, deci ? se interesă Mitzi.

— Nici un pic, replică Lisa fără nici un regret. Acum mă feresc de tipi puternici, dominatori ca Michel, cu super-egoul lor bărbătesc care trebuie alimentat în mod constant.

— Ai spus că ai scăpat de la serviciul tău. Nu s-a transformat în ceea ce-ţi doreai ? Ultima ta scrisoare era plină de plângeri despre personal şi conducere, etc.

— Cred că poţi menţiona şi că aproape un an şi jumătate n-am avut o vacanţă. De când postul de televiziune a dat drumul la noul show, acum un an, a fost puţin cam mare încurcătura, dar până la urmă mi-a adus satisfacţie. Aceasta este prima emisiune pe care am realizat-o singură, aşa că i-am dedicat multe ore. Până la urmă, mi-am dat seama că mă voi prăbuşi dacă nu plec undeva pentru o vreme.

— Aşa că ai venit aici. Curiozitatea lui Mitzi în privinţa alegerii Lisei era încă evidentă.

— Nu mi-am putut gândi la un loc mai bun ca acesta. Timpul pur şi simplu să treacă aşa agale aici. În

Charleston. În plus, te am pe tine drept companie, trase concluzia Lisa, păstrându-și pentru sine celelalte motive ale alegerii ei.

— Indiferent de motiv, îmi pare bine că ești aici pentru câteva săptămâni. Sper doar să nu găsești că e cam plictisitor aici după viața pe care ai dus-o lucrând în televiziune. Înainte ca Lisa să aibă ocazia de a-i respinge afirmația, Mitzi Talmadge schimbă brusc subiectul, lucru atât de caracteristic personalității ei. Îți amintești scrisoarea pe care mi-ai scris-o când te-ai dus inițial să lucrezi pentru compania de televiziune ? Îmi vine să râd când mă gândesc la ea. Ți-ai depus candidatura și erai atât de nervoasă când te-au chemat să te angajeze la buletinul meteo.

— Pe atunci eram o militantă feministă foarte hotărâtă, încuviință Lisa cu un zâmbet. Sper că m-am copt, cu vârsta.

— Copt cu vârsta — și n-ai decât douăzeci și patru de ani, o zeflemisi mătușa ei.

— Nici nu știi ce gură mare aveam în privința emancipării femeilor, declară Lisa. Când mă gândesc ce perdaf le-am tras celor de la companie pentru treaba cu meteorologia, mă și mir de ce m-au mai angajat !

— Asta a spus și Slade. I-am povestit despre incident, când am auzit că vii în vizită

Menționarea numelui lui o făcu pe Lisa să-și încleșteze dintii. Încercă un zâmbet strălucitor.

— Mor să-l întâlnesc pe bărbatul ideal pe care-l numești Slade Blackwell. L-ai pomenit de zeci de ori în scrisorile tale.

— L-aș fi invitat la cină astăzi, dar este prima ta seară aici și m-am gândit că ar fi mai bine să

fim doar noi două. Îţi promit că-l vei întâlni curând. Poate mâine seară propuse Mitzi Talmadge când ideea începu să prindă contur în mintea ei.

— Parcă mi-ai spus că este fiul unei vechi familii prietene? întrebă Lisa mieroasă, prea mieroasă pentru a fi sinceră, dar Mitzi nu părea să remarce.

— Mmm, da, sorbi Mitzi din paharul ei, răspunzând absentă. I-am întâlnit întâmplător, la scurt timp după ce m-am mutat înapoi la Charleston, când divorţul meu de Simon era definitiv. Dacă-ţi aminteşti, mama mea a murit curând după divorţul meu, aşa că am avut câteva luni grele.

— Îmi pot imagina, murmură Lisa.

— Dar Slade a fost minunat, continuă Mitzi, neauzind comentariul în surdină al Lisei. Niciodată nu m-am priceput la afaceri, nu pentru că sunt la fel de proastă ca unele femei, dar găsesc asta plicticos şi obositor. Oricum, lucrurile au devenit foarte complicate cu divorţul şi reglementarea problemelor domeniului familiei. Slade a preluat pur şi simplu totu' de la mine şi s-a ocupat de toate. Ştii cât urăsc detaliile, Lisa, zâmbi Mitzi. Acum Slade are grijă de toate şi eu nu trebuie să mă deranjez cu nimic. El scrie toate cecurile şi mi le dă doar să le semnez.

Cu un ghimpe în inimă, Lisa simţea că cele mai rele suspiciuni ale ei fuseseră confirmate. Cum putea fi mătuşa ei atât de credulă? Scrisorile din ultimul an fuseseră pline cu „Slade a spus", „Slade a sugerat" sau „Slade mi-a povestit". El fusese cotat drept o adevărată autoritate în orice domeniu.

La insistenţa lui Slade Blackwell, Mitzi redeschisese reşedinţa familiei din vechiul Charleston.

Lisa își aminti că decoratorul de interioare pe care i-l recomandase avusese sarcina să renoveze conacul.

Privi ea el verde cercetă camera de zi cu tavanele înalte și structura de lemn. Nu fu în stare să găsească nici un defect. Decorul era un amestec blând de vechi și modern. Îl invita pe oaspete să se așeze și să se relaxeze, fără a avea efectul de muzeu care însemna „fragil, stai deoparte".

Totuși o irita — la fel cum o irita să știe că Slade Blackwell sugerase arhitectul peisagist pentru grădina împrejmuită de ziduri din afara porticului cu coloane. În orele care se scurgeau ale aprilului de martie, era împodobită cu flori de primăvară — azalee și camelii și arbuști de magnolia înmuguriți, mirosul de caprifoi plutind prin aer. Magnifici, stejarii dominau totul cu siluetele lor elegante.

Aceeași firmă care crease grădina o și întreținea. Lisa nu se putea abține să nu se întrebe ce fel de beneficii obținuse Slade Blackwell din tranzacție. Aceste două tranzacții erau cele evidente, dar bănuia că existau și altele. Acum Mitzi o informase că Slade completa cecurile și i le dădea la semnat. Lisa se îndoia că Mitzi verifica ce semna. Omul probabil o fura din plin.

— Acest domn Blackwell îți manipulează toți banii ?

În întrebarea Lisei era o ușoară provocare, pe care nu și-o putuse înfrâna.

— Toți, cu excepția celor pe care-i am în cont pentru mine Îi numesc banii mei pentru nebunii. Un zâmbet strengăresc o făcu pe femeie să pară mult mai tânără.

Dumnezeu știe cât era în acel cont! Dumnezeu sau Slade Blackwell — Lisa nu s-ar fi hazardat să ghicească. Ea știa că mătușă-sa primise o sumă considerabilă când divorțase. Tatăl Lisei înțelesese că mama lui Mitzi fusese foarte bogată și Mitzi era unicul copil.

În plus, mai exista venitul lui Mitzi din romanele ei de dragoste. Nu era o sumă mare, dar adunată la altele, probabil forma o sumă apreciabilă.

— Nu te îngrijorează că ești puțin cam prea încrezătoare, Mitzi ? Lisa își puse paharul pe marginea unei măsuțe de marmură, încercând să mascheze ascuțimea tonului.

— Vrei să spui, în ceea ce-l privește pe Slade ? În întrebarea mătușii era o ușoară surprindere. Apoi râse, scoțând un sunet melodios. Nu s-ar putea găsi un bărbat mai cinstit. Încă nu l-ai cunoscut, dar când îl vei cunoaște știu că-ți va plăcea.

— Oh ? Lisa deveni imediat atentă. De ce ?

— Ai spus adineauri că ai o aversiune pentru tipul de bărbat puternic, dominator. Mi-e teamă că aceste adjective i s-ar potrivi lui Slade. Bineînțeles că el poate fi și foarte fermecător și galant.

Ceea ce-i convine să pară, adăugă Lisa în sine. O femeie mai în vârstă pare probabil o pradă ușoară pentru Slade Blackwell. Mitzi n-avea nici o rudă apropiată, părinții ei erau morți, n-avea mătuși sau unchi în viață, bărbatul de care divorțase era mort și el. Ce bani n-a furat Slade de la ea cât era în viață, probabil spera să-i moștenească la moartea ei.

— Ce a spus când a aflat că vin în vizită ? întrebă Lisa.

— Nu-mi amintesc să fi spus ceva special, doar că se bucură pentru faptul că familia lui Simon nu m-a uitat.

— Sigur că nu te-am uitat, spuse repede Lisa. O furie împotriva acestui Slade Blackwell începu încet să o cuprindă. Nu se îndoia că el voia ca Mitzi să fie izolată şi total dependentă de el.

— Nici n-am presupus că voi m-aţi uitat, râse mătuşa ei. Dar trebuie să recunoşti că era jenant când Simon era în viaţă. În fond, el era fratele tatălui tău şi noi eram divorţaţi.

— În ceea ce mă priveşte, faci încă parte din familia mea, spuse Lisa cu emfază, indiferent de divorţ.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Lisa, râse Mitzi. Şi eu mă gândesc la tine ca la nepoata mea. De aceea sunt atât de bucuroasă c-ai venit în vizită.

— Slade Blackwell este rudă cu tine? întrebă Lisa. Brusc îi trecu prin cap că el ar putea fi o rudă îndepărtată.

— Nu, negă Mitzi cu oarecare tristeţe. Tatăl lui m-a cerut o dată în căsătorie, cu mulţi ani în urmă. Uneori când sunt într-o dispoziţie sentimentală, încep să mă gândesc că dacă m-aş fi măritat cu el în loc de Simon, Slade ar fi fost fiul meu. Dar bineînţeles, nu a fost să fie. Înlătură subiectul cu o fluturare a mâinii şi un zâmbet. Spune-mi ce ai dori să faci cât eşti la Charleston.

— Nu te deranja să mă distrezi. Ştiu că eşti la mijlocul unei cărţi, aşa că tu continuă să scrii în timp ce eu voi hoinări

Dar adevăratele ei planuri abia începeau să prindă contur. Primul lucru pe care urma să-l

facă era să-l întâlnească pe Slade Blackwell şi să descopere care-i era jocul.

Dacă era un lucru pe care-l învăţase producând showuri de televiziune, acesta era cum să-i manipuleze pe oameni. Şi mai important, cum să pună întrebări care ar dezvălui atitudinea reală a unei persoane. Şi Slade Blackwell urma să aibă câteva întrebări la care să răspundă.

Mitzi se uită la ceasul ei de mână.

— Dumnezeule, este trecut de şapte! Se încruntă şi se uită spre sufrageria cu candelabrul ei de cristal suspendat deasupra unei feţe de masă de un alb imaculat. Mildred de obicei serveşte fix la ora şapte. Mă întreb ce s-a întâmplat!

Ca la un semnal, menajera-bucătăreasă şi câinele de pază al casei apărură în acelaşi timp. Gura ei era strânsă cu exasperare, iar pe faţă avea o posomorâlă care spunea că avusese de-a face cu mai mult decât necazuri obişnuite.

— Din câte pot să vă spun, cina o să întârzie cu treizeci de minute în seara aceasta. Ceasul de la cuptor iar s-a stricat, anunţă ea pe un ton care arăta că ceea ce spunea era ultima picătură.

— Oh, nu! spuse Mitzi reflectând sentimentele menajerei, plus o notă care indica faptul că nu voia să fie deranjată cu problema. Slade nu a spus că ştia...

— I-am telefonat deja lui Slade, replică menajera folosind numele lui mic. Ne va trimite un om la prima oră de dimineaţă. Dar până atunci, cina va întârzia.

Lisa aşteptă ca menajera să se întoarcă în bucătărie înainte de a întreba:

— N-ai fi putut telefona la propriul tău meș-ter, Mitzi ?

— Cred că da, fu răspunsul, ca și cum nu i-ar fi trecut prin cap înainte de a-i sugera Lisa. Dar este mult mai ușor să-i telefonez lui Slade. Întotdeauna știe o firmă de încredere care să trimită pe cineva.

Da, gândi Lisa cu cinism, una care-l va recompensa în mod sigur pentru că-i procură comenzi. Și o cameră atât de veche ca asta era costisitor de întreținut. Se pot face și unele înțelegeri. Lisei i se părea că ceea ce începuse ca o bănuială împotriva lui Slade Blackwell, se dovedea să fie ceva fondat.

* * *

Când Lisa cobora treptele scării în spirală, a doua zi dimineață, auzi ritmul sacadat al claviaturii mașinii de scris venind din biroul de la parter Zâmbindu-și în sine, ea știu că nu va trebui să-i dea nici o explicație lui Mitzi. Mătușa ei era cufundată în lucru la noul ei roman.

La capătul scărilor, Lisa se opri în fața unei oglinzi ovale, late, ca să-și inspecteze înfățișarea. Jacheta bufantă strânsă la mijloc o făcea să pară mai înaltă, fusta suficient de lungă pentru a fi la modă îi dezvăluia curba fină a picioarelor. Jacheta și fusta erau verzi, asortându-se cu o bluză frumos imprimată, cu mâneci lungi.

Pălăriile deveniseră pasiunea ei în ultimul an și Lisa purta una acum, un turban verde care dă-

dea o notă sofisticată întregului ansamblu. O șuviță blondă scăpase din turban, unduindu-se pe curba gâtului. Lisa o băgă la loc și-și aranjă cerceii mari de aur.

În ochi îi străluci satisfacția, culoarea lor fiind accentuată de verdele compleului. Îi plăcea imaginea femeii din oglindă, profesională dar totuși feminină. Privirea îi alunecă la poșeta de culoare crem din mâna stângă. Înăuntru era o bucățică de hârtie cu adresa biroului lui Slade Blackwell.

Lisa nu se îndoia că el o va primi în această dimineață, indiferent dacă ea avea sau nu fixată o programare. Doar n-o s-o lase să plece pe nepoata lui Mitzi Talmadge ! Și nu-i va fi ușor să scape de ea.

— Ai vrea micul dejun acum, domnișoară ?

Uitându-se în direcția vocii, Lisa o văzu pe Mildred cea plină de suferință stând în prag, și zâmbi.

— Nu, mulțumesc, Mildred. Funcționez mai bine pe stomacul gol.

— Poftim ?

— N-are importanță. Lisa nu se mai obosi cu vreo explicație și-și netezi fusta pe șolduri. Dacă întreabă Mitzi unde sunt, spune-i că m-am dus să văd o veche prietenă.

Auzind numele lui Slade Blackwell atât de des în ultimele douăzeci și patru de ore, i se părea că-l cunoaște de multă vreme și-i displăcea tot așa de mult.

— Vei fi acasă pentru prânz, atunci ? se interesă Mildred cu o voce obositor de răbdătoare.

Lisa ezită.

— Nu, hotărî ea. Mă voi întoarce cândva după-

amiază. La ce oră este Mitzi în general liberă peste zi ?

— Depinde, domnișoară. Depinde, fu răspunsul, indicând că orice mai clar o depășea.

Ascunzându-și zâmbetul vag de la colțul gurii, Lisa îi dori menajerei o zi bună și ieși prin ușa din față frumos sculptată. Aerul era mângâietor, soarele strălucea și nu adia nici un pic de vânt de martie.

Frumosul conac vechi era îngust și lung. Casa nu dădea direct în strada îngustă din vechiul Charleston. Ușa de la intrare se deschidea în porticul ce se întindea de-a lungul unei laturi. Tocurile Lisei țăcăniră zgomotos pe piatră când merse spre ușa ce se deschidea în stradă din portic.

Închizând-o în urma ei, auzi roțile unei trăsuri și copite de cai. Lisa făcu o pauză pentru a urmări o trăsură care dădea colțul.

În spatele vizitiului stăteau turiști, care făceau un tur al vechiului Charleston. Ei o văzuseră ieșind din conac, realiză Lisa, și o priveau cu gura căscată. Fata zâmbi și le făcu cu mâna, știind că ei erau încredințați că ea era o localnică.

Era un drum scurt până la strada unde Lisa reuși să obțină informații despre birourile de avocatură Courtney Blackwell și Fiul. Slade Blackwell era desigur „fiul". Biroul era situat, de asemenea, în vechiul Charleston, într-o veche clădire comercială ornamentată cu cornișe în jurul acoperișului.

În clipa în care Lisa intră în birouri, avu impresia că acestea aveau o clientelă deosebită. Peretii lambrisați, lemnul strălucind de patina anilor si mobilierul tapițat cu piele adăugau intimitate acestei atmosfere.

Secretara era o femeie mai în vârstă cu păr argintiu, coafat cu grijă. Purta ochelari cu jumătăţi de lentilă şi se ultă peste ei la Lisa. Îi arătă o politeţe respectuoasă.

— Vă pot ajuta ?

— Am venit să-l văd pe domnul Slade Blackwell. Lisa nu se obosi s-o informeze pe femeie că nu avea o programare sau că el nu o cunoştea.

Surprinzător, femeia nu-i puse nici o întrebare şi dădu din cap către uşile duble din stejar sculptat.

— Biroul lui este după aceste uşi.

Urma să fie mai uşor decât crezuse. Nici un fel de preliminarii ca să fie îndrumată spre el. Nici o explicaţie de ce era acolo. Slade Blackwell se dovedea mult mai accesibil decât crezuse ea.

Uşile se deschiseră spre un mic birou, mobilat cu pupitru, maşină de scris şi firește cu dosare. Evident că aici se presupunea a fi secretara lui particulară, dar nici urmă de cineva care s-o întâmpine pe Lisa. Închizând uşile, ea intră în birou, socotind că acesta făcea parte dintr-o încăpere mai mare.

Într-un colţ era un fotoliu cu o masă veche pe care se aflau reviste şi scrumiere, dar Lisa nu se aşeză să aştepte. Se duse la pupitrul gol al secretarei. Cu excepţia unui caiet cu programări, acesta era liber de orice alte hârtii

Se uită precaută spre uşa ce dădea în biroul particular al lui Slade Blackwell. Nu se auzea nici un sunet de acolo. Cu grijă, luă caietul de programări pentru a cerceta agenda de lucru a zilei.

Fără nici un avertisment, uşa se deschise şi Lisa aproape sări în sus. Îşi ascunse repede în-

ceputul de surprindere vinovată, ca să-l inspecteze pe bărbatul din fața ei. Statura lui înaltă, zveltă era îmbrăcată într-un costum gri impecabil, cu vestă.

Aici se termina imaginea juristului și începea bărbatul. Și acesta avu un impact fizic imediat asupra Lisei. Fiecare nerv din trupul ei intră în alertă ca un animal simțind primejdia.

Acesta era Slade Blackwell. Lisa n-avea nevoie de prezentare. Dacă se așteptase la imaginea suavă a unui gentleman sudist, galant și plin de curtoazie, fermecând o văduvă bogată cu zâmbetul lui, trebuia să-și schimbe imediat părerea.

Puternic și plin de autoritate, îl descrisese Mitzi. Vorbe sărace, trase concluzia Lisa în tăcere. Agresiv de viril, era la fel de dur ca o stâncă de granit care, nu se știe cum, prinsese viață. Emitea un aer de vitalitate ce părea să conțină o putere senzuală copleșitoare. Cel puțin, Lisa îi simțea intensitatea.

Păr des și negru ca pana corbului, ochi de culoarea părului, arzând ca niște tăciuni negri, posedând agresivitatea unui șoim.

Obrajii bronzați, ușor supți, accentuau maxilarul colțuros ce ducea către bărbia autoritară. Gura avea o fermitate care părea să sugereze o asprime latentă. Sprâncenele negre, dese, erau fin desenate. Una dintre ele se arcui mai mult decât cealaltă.

— Era timpul să sosești. Vocea lui era ușor ridicată. Poate că ar fi fost plăcută, dacă n-ar fi fost ascuțită de nerăbdare. Agenția m-a asigurat că va trimite pe cineva aici la nouă

treizeci. Acum este zece şi jumătate. Sunt nişte scrisori importante care trebuie expediate chiar acum. Sunt pe dictafon. Presupun că ştii să manevrezi un dictafon ?

Cu această ultimă notă sarcastică, se răsuci pe călcâie şi intră în biroul lui.

CAPITOLUL II

Zgomotul unei uși care se închidea o smulse pe Lisa din năuceală. Deschise gura. Formulă în gând vorbele să-l cheme înapoi, mâna ridicându-i-se în van. Apoi ezită, mâna revenindu-i la gură când începu să-și roadă o unghie.

De ce nu ? întrebă o mică voce drăcească din interiorul ei.

Era clar că Slade Blackwell aștepta o înlocuitoare pentru secretara lui particulară și o luase pe Lisa drept cea trimisă de agenție. De ce s-ar obosi să-i spună ea altceva ? O secretară particulară ar avea acces la dosare. Dacă voia proba care să-i confirme sau să-i alunge bănuielile, ce cale mai bună decât propriile lui acte ?

Era o ocazie picată din cer. Ar trebui să fie o proastă să nu profite de asta. Adevărat, recunoscu Lisa, nu era antrenată ca secretară, dar putea bate la mașină, nu prea repede, totuși, nu cu un singur deget. Știa cum se folosește un dictafon. Cu putin noroc va reuși să tragă o cacealma și în alte domenii ce pretindeau îndemânare.

O dată luată hotărârea, Lisa păși repede în spatele pupitrului, lăsându-și geanta într-un sertar de jos. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era

să anuleze ordinul pentru o secretară. Habar n-avea ce agenţie fusese contactată şi nu putea nici întreba. Asta însemna că trebuia să ia cartea de telefon şi să ia toate agenţiile la rând, telefonând până o va găsi pe cea care trebuia. Din fericire, dădu peste agenţia contactată la al treilea telefon.

Încă o convorbire. Formă repede numărul. Degetele ei băteau nervoase în birou în timp ce asculta ţârâitul de la capătul firului.

În cele din urmă i se răspunse.

— Reşedinţa Talmadge, se auzi vocea plictisită a menajerei.

— Mildred, sunt Lisa, se grăbi ea să anunţe, vorbind în şoaptă şi repede. Ţi-am dat telefon să-ţi spun că eu mai rămân la ... la prietena mea şi după-amiază. Spune-i lui Mitzi că voi veni după ora cinci.

— Ea ţi-a spus ?

Lisa se încruntă în receptor.

— Ce să-mi spună ?

— Că Sl... domnul Blackwell vine astăzi la cină. Menajera se corectă imediat ca să se refere la musafirul ler, oficial.

— Dumnezeule, mormăi Lisa, văzând tot felul de complicaţii în acest fapt. La ce oră va fi acolo ?

— De obicei vine pentru cocteil în jur de ora şase, se auzi replica.

— Voi fi acolo atunci. Un iritat „la naiba" îi scăpă Lisei când puse receptorul în furcă.

Dar nu mai avea timp. Trebuia să înceapă să transcrie scrisorile de pe dictafon înainte ca Slade Blackwell să devină bănuitor în legătură cu tăcerea din camera alăturată. Îi luă câteva minute să găsească indigoul şi ale câteva minute ca

să-şi dea seama cum funcţionează dictafonul înainte de a fi în stare să înceapă.

La prima scrisoare, spaţiile şi marginile erau toate greşite. Rezultatul era de amator şi Lisa trebui să refacă totul, întreruptă de telefoanele pe care trebuia să i le transfere lui Slade Blackwell. Fişetele de metal o tentau pe Lisa să investigheze dosarele, dar îşi aminti constatarea lui că scrisorile erau importante. Nu voia ca Slade Blackwell să intre şi s-o descopere cotrobăind prin dosare în loc să dactilografieze.

Lucrând în continuare la ceea ce spera să fie ultima scrisoare, Lisa auzi uşa de comunicare deschizându-se şi se încordă când Slade Blackwell se opri la masa ei de lucru. Ochii ei verzi aruncară o scurtă privire în direcţia lui când el luă scrisorile pe care le terminase. Încercă să-şi mărească viteza la dactilografiat — o mare greşeală, căci inversă literele dintr-un cuvânt. Apucă repede pasta de corectură să şteargă.

Cea mai lungă scrisoare pe care o bătuse fu aruncată înapoi pe măsuţa ei.

— Cuvântul este „garanţie“ nu „garantat“, domnişoară... ?

— Doamna Eldridge. Numele fals îi veni atât de repede pe limbă încât Lisa era uşor uimită. Repede îşi întoarse un inel pe deget, pentru a părea o verighetă... Doamna Ann Eldridge, îşi continuă ea minciuna, folosindu-şi cel de-al doilea prenume al ei în locul primului.

— Cuvântul se repetă de mai multe ori în scrisoare, aşa că va trebui s-o dactilografiezi din nou, doamnă Eldridge, declară el cu o indiferenţă tăioasă.

— Sigur că da, încuviinţă Lisa dând din cap cu politeţe, dar strângând din dinţi. El părea să aştepte o explicaţie pentru eroare şi Lisa i-o dădu mieroasă, deşi în sinea ei fierbea. Din nefericire nu sunt familiarizată cu terminologia juridică, domnule Blackwell.

— Am specifica în cererea mea o secretară adecvată, stabili el.

— Îmi pare rău, dar agenţia n-avea pe altcineva cu experienţă juridică.

Ea nu îndrăzni să se uite la el când îşi emise falsa scuză. Îi simţea privirea ascuţită studiind-o şi încercă să ignore senzaţia de disconfort.

— Porţi întotdeauna ceva pe cap când lucrezi, doamnă Eldridge ?

Mâna ei se ridică surprinsă la cap, atingând turbanul verde care-i acoperea părul blond. Uitase complet de el şi germenii unei idei îi încolţiră imediat în minte.

— Doar când mi-e părul deranjat, domnule Blackwell. De această dată ea-i întâlni privirea arogantă de apreciere, cu o uşoară urmă de provocare.

Un colţ al gurii lui se ridică de parcă descoperise o formă cinică de amuzament în răspunsul ei. dar nu mai făcu alte comentarii despre turban.

— Am o întâlnire la prânz. Mă întorc în jur de ora unu. îi spuse el şi se duse spre uşile duble ce dădeau în zona de primire a clienţilor.

Aşteptând, Lisa ascultă cum se deschid şi se închid uşile înainte de a se scula de la masa de lucru şi a se duce la fişetele metalice. Încercă să nu se gândească la cât de puţin etică era cercetarea sa, dacă nu chiar profund necinstită.

Sistemul de arhivare depășea limitele experienței ei, dar din fericire, rafturile păreau să fie etichetate. Repede, Lisa începu să se uite după acela care putea indica a conține actele mătușii ei. Ușa se deschise din nou și Lisa tresări vizibil.

— P ia. Intră un bărbat mai scund ca Slade Blackwell, dar cam de aceeași vârstă cu el, spre patruzeci de ani. Purta ochelari și părul lui șaten era pieptănat în față ; Lisa bănui că voia să ascundă un început de calviție... Trebuie să fii înlocuitoarea lui Mar Lou.

— Da, așa este. Lisa își auzi tremurul nervos din voce și încercă să răspundă la zâmbetul larg al bărbatului. Se uită către ușa de legătură de la biroul lui Slade Blackwell. Îmi pare rău dar domnul Blackwell tocmai a ieșit pentru prânz.

— Da, știu. L-am văzut înainte de a pleca, fu răspunsul, dar omul nu dădu nici un semn să se miște din loc

Degetele ei stăteau pe un raft. Metalul aproape o ardea la atingere. Era atât de limpede că ea căuta ceva, încât nu se putea îndepărta de fișete. Înjură în gând senzația de vinovăție care o făcea să se simtă atât de neplăcut.

— Aș putea să vă ajut cu ceva ? întrebă ea politicoasă, dorindu-și ca el să plece.

Bărbatul se uita la ea, expresia lui arătând clar că-i plăcea ce vedea. Întrebarea ei păru să-l trezească din contemplarea tăcută.

— Da. veni el repede spre ea. Am venit să iau dosarul Talmadge.

— Ce anume ? răsuflă Lisa.

— Talmadge. Miriam L., repetă el, nedându-și seama cum obrajii ei se albeau.

Ea se întoarse cu spatele la el, încercând să se adune.

— Îmi pare rău, dar acestea sunt dosarele domnului Blackwell. N-aș putea în nici un fel...

— Cerule ! o întrerupse el râzând. Eu nu m-am prezentat, nu-i așa ? Sunt asistentul lui Slade, consultant, sau indiferent cum vrei să mă etichetezi. Întinse o mână spre Lisa. Numele meu este Drew, ca la Andrew, Rutledge, din nefericire nici o legătură cu cei de pe vremuri. Și dumneata ești... ?

— L... Ea era cât pe ce să-și dea numele adevărat, dar își dădu seama la timp. Ann Eldridge. Doamna Ann Eldridge.

Când Lisa își puse mâna la început într-a lui el părușe înclinat să i-o rețină. El îi dădu drumul auzind statutul ei de femeie căsătorită, un zâmbet ușor trist curbându-i gura.

— Divorțată ? Văduvă ? se interesă Drew Rutledge cu o speranță ironică.

Lisa trebui să adauge o altă minciună la restul.

— Azi-dimineață când am plecat de acasă și mi-am sărutat soțul, nu eram nici una nici alta.

— Ăsta-i noroc ? zâmbi el. Prima secretară atrăgătoare pe care o avem în acest loc se dovedește a fi măritată. Fericită, presupun ?

— Foarte fericită, minți Lisa din nou.

— Păcat, oftă Drew ironic și clătină din cap. Bănuiesc că va trebui să mă retrag în rândul holteilor confirmați, împreună cu Slade.

— Domnul Blackwell nu este căsătorit ? Într-un fel, nu presupusese niciodată că ar fi. Acum avea confirmarea.

— Nu. Am pariat încă din zilele de facultate

în legătură cu cine se va însura primul şi amândoi am scăpat ca prin urechile acului.

— Nu se întâmplă aşa cu noi toţi ? încuviinţă Lisa sec, gândindu-se la logodna ei eşuată cu Michel, dar remarca ei atrase o privire curioasă din partea lui Drew. Trebui să-şi acopere repede scăparea. Dar o dată ce întâlneşti persoana potrivită, nu mai vrei să scapi ca prin urechile acului.

— Aşa am auzit şi eu, zâmbi el, curiozitatea părăsindu-l după replica ei. Ei bine, presupun c-ar fi mai bine să te las să te întorci la treabă.

— Da. Încercă să nu-şi arate uşurarea. Am o multime de făcut.

— Te voi lăsa în pace, imediat ce-mi dai dosarul Talmadge, încuviinţă el.

Speranţa ei că Drew uitase de ce venise, dispăru. Ea ezită.

— Nu ştiu dacă aş putea...

— Păzeşti dosarele cu mai mare gelozie decât Mary Lou, râse el.

Lisa sesiză imediat comentariul.

— Dacă-i aşa, atunci există şi mai multe motive pentru mine să nu ţi-l dau. Primul, bineînţeles, era că voia ea să se uite prin el. Dacă nu există o practică obişnuită să las dosarele să părăsească acest birou, nu ţi l-aş da.

— Şi eu am treabă de făcut, dar nu pot s-o fac fără dosar, insistă el răbdător, amuzat de şovăiala ei.

— Ascultă, eu sunt doar temporar aici, accentuă Lisa. Poate c-ar trebui să aştepţi până după prânz, când domnul Blackwell se întoarce.

Asta-i va da ocazia să răsfoiască filele dosarului înainte de a i-l da lui.

— El m-a trimis să-l iau, replică Drew. Sunt sigur că ţi-ar fi spus, dacă ar fi ştiut că te vei transforma într-un dragon verde care păzeşte dosarele din fişete. Privirea lui măsură repede costumul verde pe care-l purta ea.

Nu mai exista nici un fel de scuze, le folosise pe toate. În sine urla de necaz că soarta îl adusese pe el aici, tocmai pentru dosarul Talmadge şi nu altul.

— Promit să nu-l scap din ochi şi să-l înapoiez în momentul în care termin, ridică Drew două degete. Pe cuvânt de cercetaş.

— Bine, aprobă Lisa bombănind. Se uită la fişetul metalic şi se trezi întoarsă la aceeaşi dilemă. În care raft era ?... Ştii unde a fost pus dosarul ? Eu nu cunosc sistemul de aranjare... Şi nici un alt sistem, altul decât răftuleţul din propriul ei birou de la Baltimore.

— Îl voi găsi eu, se oferi Drew şi Lisa se dădu la o parte. El scotoci pe raftul pe care stătea mâna ei, în dosarele aşezate în ordine alfabetică, la litera T. Uite-l.

Lisa se uită în treacăt la dosarul cu numele mătuşii sale pe copertă înainte ca el să-l bage sub braţ şi să închidă fişetul. Era frustrant să ştie cât de aproape fusese de el şi să vadă cum i se ia.

— Nu fi aşa de supărată, glumi Drew. Îl voi înapoia mâine dimineaţă la prima oră. Sper, continuă el când îi mai veni şi alt gând.

— Nu sunt supărată. Nu chiar. Lisa se calmă repede. Mă întrebam doar dacă altcineva ar veni să ceară dosare, se agăţă ea de prima scuză care-i trecu prin cap.

— Nu-i nevoie să-ţi faci probleme, o linişti el.

Nu suntem decât eu, Slade şi Ellen Tyler de la biroul de recepţie. Bob Tucker, celălalt asistent, al lui Slade, nu este aici. Ar trebui să se întoarcă în acest weekend, deşi Mary Lou a luat două săptămâni libere.

— Mary Lou ? Secretara domnului Blackwell, cea pe care o înlocuiesc ?

— Ea este şi soţia lui Bob. A fost un deces în familia ei, explică Drew. După două săptămâni vei cunoaşte postul pe aici şi sistemul de arhivare ca o profesionistă.

— S-ar putea să nu fiu aici pentru două săptămâni... Nu când Slade Blackwell va descoperi cine sunt, gândi Lisa.

— De ce nu ? El îşi lăsă capul pe o parte, privind-o cu curiozitate.

— Nu sunt o secretară specializată în legislaţie. Agenţia n-a avut pe altcineva disponibil când a telefonat domnul Blackwell. Mă vor înlocui cu cineva mai experimentat.

Privirea ei continua să fie aţintită asupra dosarului de sub braţul lui. Lisa se întoarse să se ducă la masa ei, înainte ca Drew să-i remarce preocuparea pentru dosar.

— Voi pune o vorbă la Slade să te păstreze până se întoarce Mary Lou. Experienţa nu contează prea mult în acest loc. Lui Slade îi plac lucrurile într-un anume fel, nu chiar ca la carte

Nu-mi vine să cred, gândi Lisa cu cinism, dar păstră părerea pentru ea.

— Drăguţ din partea dumitale, spuse ea cu voce tare, dar domnul Blackwell s-ar putea să aibă propria lui opinie.

— Ştiu ce va spune, dădu Drew din cap. Va

spune acelaşi lucru pe care mi-l spune întotdeauna tatăl lui — că sunt victimă a unui chip frumos.

— Tatăl lui ? Courtney Blackwell de la Courtney Blackwell şi Fiul ?

— Corect, bătrânul însuşi.

— S-a pensionat ? întrebă Lisa. Nu l-ai menţionat când ai enumerat lista persoanelor din birouri.

— S-a pensionat la un an după ce Slade şi-a luat licenţa în avocatură. Drew se duse la măsuţa Lisei şi se sprijini de ea. Nu-i plăcea să practice avocatura, spunea că are suflet de fermier, dar întotdeauna la Charleston a existat un Blackwell care practica avocatura, de ani de zile. Când Slade s-a calificat, tradiţia s-a continuat prin el şi Court s-a mutat la ţară.

— Deci el lucrează pământul.

— Da, a cumpărat ceea ce fusese vechea plantaţie Blackwell, dar pe care familia o pierduse după războiul civil. Casa originală era încă în picioare, dar o aripă era atât de dărăpănată încât a trebuit să fie dărâmată. Au restaurat, totuşi, cea mai mare parte din ea. Este ceva extraordinar, zâmbi el. Ar trebui să vezi.

— Pare interesant. Dar Lisa se întreba dacă Slade contribuise la restaurare cu banii lui Mitzi.

— Soţul dumitale este tipul de bărbat gelos ? o întrebă Drew pe neaşteptate.

— Burt ? Lisa era uluită. Nu-i venea să creadă cât de uşor îi ieşeau din gură aceste minciuni şi nume inventate. Nu, nu este gelos în mod special. De ce ?

— Aş vrea să te duc mâine să prânzeşti. Te-aş fi dus astăzi, dar am asta.., atinse dosarul de sub

braţ... la care lucrez. Ceea ce înseamnă că o voi trimite pe Ellen să-mi aducă un sandviş. El îi remarcă ezitarea şi glumi. Hai, Ann, sunt inofensiv Uită-te doar la mine, port ochelari, sunt scund, sau cel puţin mai scund ca Slade. Perfect inofensiv, promit.

— Pariez că eşti periculos, râse ea cu un scepticism ironic.

— Ce spui ? Stabilim o întâlnire ?

Drew nu putea fi refuzat.

— Întreabă-mă mâine... Dacă mai sunt aici, adăugă Lisa în gând.

— Aşa voi face. El începu să se îndepărteze, uitându-se la ceasul de la mână. Vorbind despre prânz, dacă vrei poţi să pleci. Lucrurile se cam agită pe aici după-amiaza

Lisa se uită la ceasu' ei, realizând cât de repede trecuse timpul de când Slade Blackwell plecase. Era aproape ora prânzului şi stomacul ei începea să se revolte după ce sărise peste micul dejun. Îşi băgă nasul în scrisoarea care se afla în maşina de scris şi deschise sertarul de jos unde îşi pusese poşeta.

— Este o idee bună, îi zise ea lui Drew. Cred că voi pleca acum.

Mai târziu, stând la cel mai apropiat restaurant, aglomerat din cauza orei, Lisa se uita la ultimele firimituri care rămăseseră din mâncarea ei. Se gândise mult în timp ce mânca şi tocmai începea să recunoască în ce situaţie complicată şi potential jenantă intrase, cu minciunile ei.

Drew Rutledge avea dosarul pe care Lisa voia să-l citească, şi nu-l va înapoia până mâine. Ceea ce era prea târziu. Rămâneau două posibilităţi.

Prima era să se întoarcă la birou şi să-i spună lui Slade Blackwell cine era în realitate, înainte ca el să descopere singur.

Dar cum să-i explice de ce n-o făcuse înainte? Lisa nu credea că el avea un astfel de simţ al umorului încât să râdă de întreaga farsă.

A doua alternativă era să-şi continue subterfugiul până când putea pune mâna pe actele privind-o pe mătuşa ei şi să-şi asume riscul de a fi demascată înainte de a reuşi. Singura cale de a putea face acest lucru era evitând să-l întâlnească pe Slade Blackwell ca Lisa Talmadge.

Luând în considerare că mătuşa ei îl invitase la cină în această seară, era practic imposibil. El ar recunoaşte-o pe loc. Şi atunci ea va fi cea care va trebui să dea explicaţii.

Oftând, Lisa se uită afară prin fereastra restaurantului, care-i reflectă propria imagine. Ochii ei se aţintiră pe reflexia înceţoşată a turbanului verde de pe cap. Slade se referise la acesta mai devreme. Ideea încolţise atunci în capul ei şi acum începea să prindă formă

Într-o străfulgerare îşi aminti de poştaşul care venea la televiziune practic în fiecare zi a anului. Totuşi, când îl văzuse în afara serviciului într-un magazin, fără uniforma lui, ea nu-l recunoscuse.

În cap începură să i se învârtească rotiţele. O deghizare era răspunsul, o deghizare foarte subtilă. Lisa Talmadge, ea însăşi, avea părul blond, până la umeri. Doamna Ann Eldridge, al cărei păr nu fusese văzut, datorită turbanului, va avea — Lisa se gândi o clipă — păr roşu.

Ar fi un aranjament perfect pentru tenul ei blond şi ochii verzi, şi un contrast surprinzător cu

adevărata culoare a părului ei deschis la culoare. Cu un pic de noroc, Slade Blackwell nu le va compara niciodată pe cele două femei.

În câteva secunde, Lisa era la casieră, plătindu-și mâncarea și interesându-se unde era cel mai apropiat magazin de peruci. I se indică o prăvălie cu trei blocuri mai încolo. Se întâmplă să fie un mic magazin care n-avea mai mult de o duzină de peruci în inventar. Una era roșie, o tentă de portocaliu roșu, tăiată scurt, coafată șmecherește. Lisa abia se recunoscu când vânzătoarea o ajută să și-o pună.

— Asta este, declară ea și ieși din magazin câteva momente mai târziu cu peruca pe cap, ducându-și turbanul verde în mână. Un ruj mai strălucitor îi lucea pe buze.

În drumul spre birou, Lisa trecu pe lângă un magazin cu bijuterii și-și aminti de partea cu „doamnă“ din deghizarea ei. Se grăbi să intre și cumpără prima verighetă ieftină pe care o văzu. În afara magazinului, își scoase inelul cu piatră de pe deget și-și puse verigheta.

La ora unu și zece alerga spre biroul Blackwell. Conștientă că întârziase mai mult decât trebuia, ea-și încrucișa degetele rugându-se ca Slade Blackwell să nu fi ajuns încă.

După ce trecuse prin toate acestea, nu voia ca ei s-o concedieze și agenția să trimită pe altcineva.

Din nefericire, dorința ei nu se împlini. Îl văzu pe Slade Blackwell apropiindu-se de intrare din direcția opusă. Din trei pași ajunse la ușă înaintea Lisei. Acolo o aștepta, ochii lui negri apreciindu-i înfățișarea.

— Îmi pare rău c-am întârziat, murmură Lisa

în grabă. Intenţionat ridică o mână către perucă. M-am oprit la un salon de coafură în timpul pauzei de prânz.

Privirea lui se opri asupra turbanului din mâna ei. Pe faţa lui nu exista nimic care să indice că nu-i credea povestea.

— Din cauza comentariului meu despre turbanul dumitale ? întrebă el deschizând uşa şi ţinând-o ca să intre Lisa.

— Da, recunoscu ea, bucuroasă că nu era Pinocchio, căci altfel nasul i-ar fi fost acum de doi metri.

Linia dură a gurii lui se îmblânzi uşor. Lisa văzu schiţa unui zâmbet cu o clipă înainte de a intra în birou.

— N-am vrut să par critic, doamnă Eldridge. Eram doar curios. Femeile nu poartă prea des pălării în zilele noastre, remarcă el.

— Nici eu în general.

Lisa Talmadge purta pălării, nu Ann Eldridge. Trebuia să-şi amintească asta.

— Spune-mi, ai un temperament care să se potrivească cu părul ? Amuzamentul din vocea lui era neîndoielnic.

— Fiecare are un temperament, domnule Blackwell. Unii oameni au un punct de fierbere mai scăzut decât alţii, replică ea. Asta-i singura diferenţă.

— Punctul dumitale de fierbere este scăzut ? o ironiză el.

— Ei, ei ! Exclamaţia lui Drew Rutledge îi permise Lisei să ignore întrebarea lui Slade Blackwell. Dacă aş fi avut habar ce păr ascunde turbanul dumitale, nu te-aş fi lăsat să te duci singură

la masă.

— Este măritată, Drew, accentuă Slade sec, neoprindu-i-se din drumul spre biroul lui.

— Ştiu. Drew îi făcu cu ochiul Lisei, ca şi cum exista un secret între ei. Dar doar pentru că este măritată nu înseamnă să mănânce singură sau că eu trebuie să mă privez de o oră nevinovată în compania ei plăcută.

— Trebuie să-l ierţi, doamnă Eldridge. În privirea pe care i-o aruncă Slade Blackwell asistentului său era o indulgenţă prietenească. Drew are o slăbiciune pentru roşcate.

— Corect, încuviinţă Drew când paşii Lisei o duceau spre uşile duble pe care Slade le ţinea deschise pentru ea. Slade obţine blondele, iar eu roşcatele.

Ce se întâmplă când le aveţi pe ámândouă într-una ? gândi Lisa, obrajii ei făcând gropiţe la întrebarea nerostită. Dar acesta era secretul ei şi spera să rămână aşa. Abia înconjurase măsuţa de lucru să se aşeze pe scaun, când vocea bruscă a lui Slade Blackwell îi şterse zâmbetul de pe faţă.

— Încă n-ai terminat aceste scrisori, doamnă Eldridge ? Privirea lui cerceta scrisoarea parţial bătută din maşina de scris.

— Nu încă, se apără Lisa instinctiv. Curând după ce aţi părăsit biroul, Dr... domnul Rutledge a intrat să ceară dosarul Talmadge. Nu sunt familiarizată cu sistemul de arhivare şi mi-a trebuit un timp să-l găsesc.

O altă minciună, deoarece Drew fusese cel care-l localizase, dar se îndoia că Slade îl va întreba vreodată despre asta.

— Este un sistem standard, replică el automat.

Urma de asprime din vocea lui indica faptul că găsea scuza ei nepotrivită. Aproape imediat o umbră de preocupare apăru în ochii lui. Dosarul Talmadge, repetă el într-un murmur gânditor.

— Da, dosarul Talmadge, afirmă Lisa. M-a asigurat că are permisiunea dumitale să-l ia din fişet. Dacă doreşti, mă duc să-l iau şi să-l aduc înapoi. Bucuroasă, ea s-ar fi dus după el.

— Nu este necesar. Dă-mi-o pe doamna Talmadge la telefon. Numărul ei este în caietul de pe biroul dumitale.

— Da, domnule. Lisa îşi ascunse dezamăgirea şi frunzări repede prin caietul cu telefoane până găsi numărul mătuşii ei. Pulsul i se zbătea în gât când formă numărul şi ascultă cum sună.

— Reşedinţa Talmadge, răspunse Mildred la al patrulea ţârâit.

— Un moment. Nu-şi putea masca tremurul din voce, cu Slade Blackwell stând în spatele ei. Vrei să vorbeşti de aici sau din biroul dumitale ?

— Din biroul meu. El dădu să plece apoi se opri, privirea lui îngustându-se. Un sfat, doamnă Eldridge. Dacă-l încurajezi, Drew va găsi multe scuze pentru a te distrage de la treabă.

Lisa înţepeni.

— Îmi voi aminti asta, domnule Blackwell. Dar aşa cum i-ai specificat domnului Rutledge, eu sunt căsătorită aşa că este improbabil ca el să primească vreo încurajare din partea mea.

— Sper că nu.

Fierbând în sine din cauza replicii lui sceptice, Lisa se uită cu ochi care aruncau scântei la umerii lui laţi când el intră prin uşa de comunicare în biroul lui.

— Este un nesuferit ! murmură ea înainte de a auzi vocea nerăbdătoare a lui Mildred în receptor. Lisa își mută mâna de pe microfon și spuse răgușită : Vă rog să preluați convorbirea de la domnul Blackwell.

— Slade ? Spune-i să se grăbească. Nu pot sta aici toată ziua, bombăni menajera.

Se auzi clicul unui alt telefon. Când Lisa puse la loc receptorul, auzi ecoul vocii lui Slade Blackwell pe fir.

CAPITOLUL III

La un bloc până la casa mătușii sale, strada era pustie de mașini și pietoni. Lisa se opri să-și tragă peruca roșie de pe cap și să-și elibereze părul din agrafele care-l strângeau. Înghesuindu-și peruca în poșetă, își răvăși părul în grabă pentru a-și recăpăta un aspect mai normal.

Ce mai vacanță ! gândi ea extenuată. Brațele, gâtul și umerii o dureau de la timpul petrecut la mașina de scris. Dacă asta însemna să fii secretară, o s-o recomande pe Donna, secretara ei de producție, pentru o mărire de salariu când se va întoarce la Baltimore, la stația de televiziune.

O mașină întoarse pe strada din spatele ei și Lisa se uită speriată cu coada ochiului peste umăr. Înainte de a părăsi biroul, îl auzise pe Slade Blackwell spunându-i lui Drew că se ducea direct de la birou la casa lui Mitzi. Se aștepta ca el s-o depășească în orice moment. Nu de data asta, totuși. Când mașina ajunse în dreptul ei, Lisa văzu că șoferul era un bărbat de vârstă mijlocie.

Dar sperietura o împinse să meargă mai repede. Trebuia să ajungă acasă înaintea lui Slade Blackwell, ori toate planurile ei se năruiau. Poarta de fier forjat care bloca aleea de la intrare era în-

chisă când Lisa ajunse la casă. Nu va răsufla ușurată până nu va fi înăuntru. Planul ei de a alerga imediat în camera ei să-și schimbe hainele fu spulberat de mătușa ei, care apăru aproape în secunda în care Lisa închise ușa de la intrare după ea.

— Te-ai întors fără să te rătăcești ? Zâmbetul larg al lui Mitzi fu înlocuit repede de o privire îngrijorată. Arăți epuizată, Lisa.

— A fost o zi lungă. Mușchii din brațul ei protestară când încercă să-și îndepărteze părul de pe față.

— Dacă aș fi știut c-o să te obosești atâta în prima ta zi aici, aș fi așteptat până mâine ca să-l invit pe Slade. Dar așa, este prea târziu. Poate sosi în orice moment, se scuză mătușa ei.

— Atunci mai bine fug sus și mă schimb.

— Nu-i nevoie, insistă Mitzi. După cum arăți, ar fi mai bine să te așezi, să-ți ridici picioarele pe ceva și poate să bei ceva care să te relaxeze. Lisei i se părea o sugestie cerească, chiar dacă știa că n-o putea accepta. În afară de asta, continuă Mitzi, compleul pe care-l porți este foarte atrăgător. Nu trebuie să-l schimbi.

Dar asta era problema. Trebuia să se schimbe. Slade Blackwell o văzuse practic toată ziua în el, dar Lisa nu-i putea spune mătușii sale asta.

— Cred că totuși m-aș schimba, Mitzi. Un duș și o schimbare de toaletă mă vor face să mă simt ca nouă.

Cel puțin așa spera, gândi Lisa.

— Fă cum crezi că-i mai bine, ceda mătușă-sa. Lisa începu să se grăbească spre scări.

— Dacă domnul Blackwell al tău sosește îna-

înte ca eu să cobor, cere-i scuze din partea mea, vrei ? spuse ea peste umăr. Oprindu-se în dreptul scărilor, adăugă : Am observat că poarta de la alee este închisă.

— Nu-i nimic, dădu Mitzi din mână. Slade probabil vine pe jos. De obicei așa face.

Înăbușindu-și un fior la gândul că el s-ar fi putut să fie doar un bloc sau două în urma ei tot drumul de la birou, Lisa urcă scările. Când ajunse în camera ei, auzi cum se deschide ușa de la parter. Încă un minut și șmecheria ei ar fi fost descoperită înainte de a fi avut șansa s-o facă să funcționeze.

Dormitorul ei era spațios, decorat în verde și auriu. Un alcov al camerei era desemnat drept salonaș, completat cu o sofa, un scaun și un scrin vechi. Ceea ce fusese odată o debara pentru haine, acum fusese transformat într-o baie. Spre aceasta din urmă se grăbi Lisa.

I-ar fi plăcut să facă un duș, dar nu mai era timp Se hotărî pentru spălat și-și stropi fața cu apă rece pentru a-și îndepărta oboseala. Din dulap alese o rochie albastră. Liniile ei simple se mulau pe piept până la talie, înainte de a cădea într-o fustă amplă. Stilul și culoarea o făceau să pară scundă și grațioasă, o aparență de fragilitate care inducea în eroare în contrast cu costumul îndrăzneț pe care-l purtase mai devreme.

Fardându-se, Lisa remarcă felul în care culoarea albastră a rochiei îi accentua verdele ochilor. Chiar seara trecută Mitzi făcuse comentariul că ochii Lisei erau trăsătura ei cea mai frapantă.

Două femei cu aceeași ochi verzi neobișnuiți vor fi în mod sigur remarcate de Blackwell. Cum

naiba să-şi schimbe culoarea ochilor ? se întrebă Lisa înnebunită.

Respirând sacadat, puse rimelul înapoi pe masa de toaletă şi alergă în dormitor. Poşeta ei era pe pat, acolo unde o lăsase Lisa o deschise şi vărsă conţinutul pe cuvertură, scotocind până dădu de ochelarii de soare.

Şi-i puse repede la ochi şi se duse înapoi la oglindă. Lentilele nu-i acopereau ochii cu eficacitatea unor ochelari cu lentile oglindă, dar culoarea uşor fumurie a sticlei îi masca verdele ochilor.

— Slavă Domnului. murmură Lisa satisfăcută.

Îmbrăcată şi cu orice problemă potenţială pusă la punct, nu mai avea motive să întârzie în cameră. În capătul scărilor ezită, auzind voci venind din camera de zi. Îşi apăsă mâna peste stomac, încercând să-şi liniştească senzaţia neplăcută de emoţie.

Palmele îi erau umede de nervozitate. Nu putea evita momentul adevărului. Luptându-se cu slăbiciunea trădătoare din picioare, coborî scările şi intră în camera de zi.

— Iată-te, Lisa ! Eu... Exclamaţia veselă a lui Mitzi se termină brusc în timp ce o cută se desenă pe fruntea ei. Lisa era conştientă de ridicarea plină de curtoazie a lui Slade Blackwell ca s-o întâmpine, dar îşi păstră atenţia asupra mătuşii sale... De ce porţi ochelari de soare la ora asta ? întrebă Mitzi uimită.

— Lucrând atât de mult timp în televiziune, cu toată acea lumină orbitoare din studio, ochii mei au devenit sensibili la prea multă strălucire. După ce am stat toată ziua în soare, ochii au început să mă deranjeze. Lisa începea să devină sigură că era o mincinoasă înnăscută. Un specialist mi-a reco-

mandat să port ochelari, indiferent în ce ocazie.

— Nu mi-ai spus, se miră mătușa ei.

— Nu este o problemă serioasă. Un inconvenient minor, o asigură Lisa și se întoarse către Slade Blackwell. Ea-l privise pe furiș de când intrase în cameră dar nu observase nici un semn de recunoaștere în privirea lui întunecată. Trebuie să fii Slade Blackwell. Un zâmbet larg i se desenă pe buze când merse spre el cu mâna întinsă. Eu sunt Lisa Talmadge, nepoata lui Mitzi.

— Așa am bănuit și eu. El îi întoarse zâmbetul.

Căldura pe care o dădea acest zâmbet trăsăturilor lui dure era uluitoare. Ei i se păru că i se oprește răsuflarea. Lisa realiză cât de puternic putea fi farmecul lui când îl exercita asupra cuiva, așa cum făcea acum. Mâna ei se pierduse în strângerea lui fermă, fiind ținută mai mult decât era necesar. Asta-i crea o senzație tulburătoare în stomac.

— Mitzi te-a descris ca pe o blondă frumoasă, inteligentă, dar nu mi-a menționat că ai mâini reci, glumi el, dar catifelarea vocii lui părea să nege ironia din acest comentariu.

— Mâini reci, inimă caldă, ciripi mătușa ei.

— Cred că este un semn de proastă circulație, negă Lisa spusele lui Mitzi și-și retrase cu hotărâre mâna din strânsoarea lui caldă.

Simțise și ea că se încălzește în prezența lui. Înțelegea acum de ce mătușa ei, care era sentimentală și romantică, se lăsase copleșită de farmecul lui Slade Blackwell. Secretul, credea Lisa, era să stai în afara câmpului magnetic ce radia în jurul lui. Atracția lui fizică era cam copleșitoare din apropiere.

Era ceva ce nu observase la el, la birou unde Slade Blackwell se ţinuse la distanţă, rece şi profesional, cu excepţia unei remarci glumeţe pe care o făcuse asupra părului ei roşu. Corecţie — asupra părului roşu al Annei Eldridge.

— Să-ţi pregătesc o băutură, Lisa ? întrebă Slade Blackwell, spunându-i familiar pe nume.

— Lisa bea gin, interveni Mitzi Talmadge.

— Gin ? se uită Slade la ea, aşteptându-i confirmarea.

— Nu. Cred că aş bea puţin suc. Aşa obosită cum era, Lisa ştia să ultimul lucru de care avea nevoie era o băutură alcoolică pentru a-i încurca gândurile.

— Eşti sigură ? El îi dădea o şansă să se răzgândească.

— Foarte sigură, spuse Lisa.

El merse până la o masă cu rotile ce servea drept bar.

— Există suc de roşii şi de portocale, zise el fără s-o privească. Ce-ai prefera ?

— Roşii. Lisa îl observă cum pune suc de roşii într-un pahar, adaugă un pic de sos tabasco şi stoarce puţină lămâie, cu gesturi foarte precise. Ştii unde sunt toate, nu-i aşa ? comentă ea, lăsând o urmă de sarcasm să-i apară în voce.

— Vin aici destul de des, dădu el din umeri cu nepăsare, şi-i aduse paharul, dar ochii lui negri îi cercetau expresia pentru a descoperi motivul pentru care folosise acest ton.

— Dar nu suficient de des ca să nu fii binevenit.

Părea s-o ia gura pe dinainte, poate din cauză că şi-o ţinuse toată ziua.

— Sper că nu. Dar de această dată zâmbetul lui nu-i atinse ochii care deveniseră întunecaţi.

— Tu nici n-ai putea face asta, Slade, râse Mitzi, scăpând sau trecând peste uşoarele înţepături din remarca Lisei. Lui Mildred şi mie ne place să te avem aici. N-ai putea veni destul de des pe cât am vrea noi. Aş fi încântată dacă ai considera asta cea de a doua casă a ta. Ar trebui. În fond, direct sau indirect, eşti responsabil de tot ce s-a făcut aici.

— Bineînţeles, cum ar putea uita ?

Cuvintele îi ţâşniră Lisei înainte de a şi le fi putut controla.

Părea înclinată spre o cursă de autodistrugere, făcându-şi-l pe Slade duşman şi trezindu-i bănuielile. Lisa ştia acum că mersese prea departe ca să schimbe direcţia acum.

— Mitzi mi-a spus că ai convins-o să redeschidă casa şi ai supravegheat restaurarea. Firește că eşti familiarizat cu toate, nu ?

— O casă în această vecinătate a vechiului Charleston este o investiţie. În afară de asta, ar fi fost o rusine să laşi această casă frumoasă să devină o relicvă a trecutului, replică Slade.

— Sunt de acord cu tine în totalitate, spuse Mitzi. De fapt am făcut-o imediat când mi-ai sugerat, Slade. dar niciodată n-aş fi reuşit singură. Nu că n-aş fi putut s-o fac, dar consumă atâta timp. Ştii cât de tare îmi displac amănuntele, Lisa, râse ea de sine însăşi. Dacă Slade n-ar fi intervenit să se ocupe de lucrători şi diferite contracte, mă îndoiesc că aş fi aranjat vechea casă aşa de simplu, pentru că nu-mi place harababura care este inevitabilă.

— Da, încuviinţă Lisa. Ai avut noroc să-l ai pe Slade care să aibă grijă de toate. Se întoarse spre el cu un zâmbet mieros. Chiar de când Mitzi s-a mutat înapoi la Charleston, toate scrisorile ei erau pline de laude la adresa dumitale. Ai devenit indispensabil pentru ea.

— Cred că Mitzi şi cu mine am devenit buni prieteni. Scopul prieteniei este să te ajuţi unul pe celălalt când este nevoie. În poziţia bărbiei lui exista o sfidare, deşi vocea lui rămânea absolut calmă şi fermă. Acum când Mitzi este singură, fără un bărbat care s-o ajute, încerc să fac tot ce pot pentru a o ajuta.

— Sunt sigură că încerci, îl ironiză uşor Lisa, iar privirea lui se îngustă gânditoare.

— Crede-mă, apreciez asta, spuse Mitzi. Nu mă interesează afacerile şi finanţele. Nu vreau să fiu deranjată cu credite, câştiguri de capital şi dividende în stoc. Este o uşurare ca totul să fie preluat de Slade. Mi-e teamă că profit de firea lui bună, totuşi.

— Trebuie să fie minunat să ai pe cineva în care să ai atâta încredere. Lisa se întrebă cine profita de cine în realitate ?... Trebuie să fie o responsabilitate îngrozitoare pentru tine... Slade, ezită doar o secundă asupra numelui de botez, să ai practic singur controlul asupra banilor cuiva.

— Da, este, încuviinţă el.

Lisa văzu cum gura lui se strânge şi ştiu că apropourile ei trebuie să fi fost aproape de ţintă. Ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar îi făcea atâta plăcere să-l hărţuiască.

În subconştientul ei se formase un plan de bătaie. În timp ce Lisa Talmadge îl ataca direct, Anne Eldridge putea lucra pe dedesubt.

— Lisa spune că sunt prea încrezătoare, oftă Mitzi amuzată. Dar bineînţeles, ea nu te cunoaşte pe tine deloc.

Săgeţile invizibile pe care Lisa le folosise nu scăpaseră atenţiei mătuşii sale. Dar nici nu părea deranjată din cauza lor.

— Eşti prea încrezătoare, afirmă Lisa, dar blând şi cu afecţiune. Ar fi prea uşor pentru cineva pe care-l placi, să profite de tine.

Acuzaţia ei subtilă împotriva lui Slade Blackwell fusese făcută, dar nu într-un fel în care el ar fi putut-o lua ca pe o ofensă.. Lui nu-i plăcu — Lisa putea să-şi dea seama după felul în care i se înăspriseră trăsăturile.

— Să-ţi prepar un alt pahar, Mitzi ? Slade se ridică de pe scaunul lui, ducându-şi paharul gol.

— Nu cred. Mitzi îşi învârti paharul. Mi-a mai rămas ceva, dar tu serveşte-te.

— Cred că mă voi servi, spuse el posomorât, mergând spre măsuţa cu rotile. A fost o zi lungă şi obositoare.

Poţi s-o spui încă o dată, gândi Lisa, amintindu-si haosul din birou din acea după-amiază.

Telefonul nu încetase să sune şi clienţii nu încetaseră să vină, indiferent dacă aveau probleme sau nu. I se păruse că durase la nesfârşit să dactilografieze acele scrisori.

— N-am avut încă ocazia să te întreb cum a fost ziua ta, Lisa, se întoarse Mitzi către ea, curioasă şi interesată. Mi-ai lăsat un mesaj prin Mil-

dred că mergi să-ţi vizitezi nişte prieteni. Te-au dus să vizitezi oraşul ?

— Urma să mergem după-masă, minţi Lisa din nou, dar am continuat să vorbim. Un lucru a dus la altul şi înainte de a ne da seama, după-amiaza trecuse.

— N-am ştiut că ai prieteni care locuiesc în Charleston, comentă Slade.

— Colegi de facultate, interveni Mitzi.

— Da, Susan, Peg şi cu mine eram colege de cameră la facultate. Lisa spera ca oriunde erau acestea, să nu le deranjeze că le folosea în povestire. Am plănuit să ieşim mâine, fiindcă şi ele sunt în vacanţă, spuse ea găsind un motiv pentru absenţa ei de a doua zi.

— Trebuie să le inviţi şi tu pe ele. Mi-ar plăcea să le cunosc, sugeră mătuşa ei.

— O voi face, zâmbi Lisa... Ce altceva putea spune ?

Din prag se auzi cineva dregându-şi vocea ca să atragă atenţia şi Lisa se uită peste umăr, văzând faţa posomorâtă a menajerei.

— Dacă poftiţi cu toţii în sufragerie, vă voi servi supa, bombăni aceasta.

— Venim, încuviinţă Mitzi şi Slade fu lângă ea atunci când femeia mai în vârstă se ridică de pe scaunul ei.

— Ai pregătit-o pe cea preferată de mine ? În întrebarea lui Slade era o notă uşoară de glumă.

Lisa fu surprinsă s-o vadă pe menajeră înroşindu-se la întrebarea lui. Categoric, obrajii ei erau roz când aceasta se întoarse cu spatele pentru a ascunde acest lucru.

— Este supă de crab, dacă asta întrebi, replică ea.

Nu numai mătușa ei era sub vraja lui, realiză Lisa, ci chiar și menajera. Lisa nu crezuse că ceva sau cineva putea străpunge armura de indiferență pe care o purta Mildred. Cu cât se gândea mai mult la asta, în timp ce o urmau pe menajeră în sufragerie, cu atât mai logic i se părea ca Slade Blackwell să cultive afecțiunea menajerei. El dorea să aibă un aliat care să-l țină la curent cu toate. Mildred era folosită, la fel cum era și mătușă-sa. Omul era lipsit de scrupule. Dar Lisa era hotărâtă să nu lase lucrurile să meargă așa la infinit.

Masa fusese aranjată pentru trei persoane. Când Slade îi ținu cu galanterie scaunul din capul mesei, lui Mitzi, să se așeze, Lisa îi înconjură ca să se așeze la dreapta mătușii sale.

Apucând spătarul scaunului sculptat, mâna ei se atinse de dosul mâinii lui. Lisa și-o trase surprinsă, de parcă s-ar fi ars. Slade era exact în spatele ei, cu un braț îndoit să-i tragă scaunul. Ea se uită la el, ochii lui negri tachinând-o și un sistem de radar interior păru să sune a alarmă la această apropiere a lui.

Mecanismul de autoapărare o făcu pe Lisa să se dea repede la o parte pentru a evita prezența lui virilă.

— Mulțumesc, murmură ea încordat când el îi ținu scaunul. Umerii săi simțiră atingerea degetelor lui puternice prin materialul subțire al rochiei, și terminațiile nervoase i se înfiorară drept reacție.

Era un răspuns pur fizic, indiferent de faptul că-l displăcea intens. Lisa recunoscu acest lucru şi-şi propuse să fie prudentă. Nu fusese niciodată acuzată că era o puritană. Era conştientă că poseda o natură pasională.

În trecut, întâlnise bărbaţi pe care-i găsise atrăgători din punct de vedere fizic, dar dintr-un motiv sau altul nu-i plăcuseră şi întotdeauna reuşise să-şi controleze reacţiile. Putea s-o facă din nou. Nu se va lăsa vrăjită de puterile lui de atracţie, scăpând din vedere ce fel de om era.

Ochelarii de soare fumurii îi ascundeau gândurile. El nu-i cunoştea vulnerabilitatea faţă de el, fizic. Dar era ceva la care „Ann Eldridge" va trebui să fie atentă, mai ales că nu va beneficia de ochelari.

— Spuneai c-ai avut o zi grea la serviciu, Slade, comentă Mitzi, deschizând discuţia. Ai fost ocupat ?

— Nu mai mult ca de obicei, răspunse el şi Lisa nu consideră că era de bun augur pentru ziua de mâine Doar că Bob şi Mary Lou sunt plecaţi, ceea ce înseamnă muncă în plus pentru fiecare dintre noi

— În vacanţă ? Mitzi se lăsă pe spătarul scaunului, în timp ce o Mildred care nu se grăbea începu să le servească supa.

— Nu, părinţii lui Mary Lou au avut un accident de maşină, explică Slade. Tatăl ei a murit pe loc, iar maică sa a fost dusă la spital într-o stare foarte gravă. Aşa că m-am potcovit cu o secretară temporară, care încurcă şi mai mult rutina.

— Nu prea este vina ei, îşi apără Lisa instinctiv alter-ego-ul.

— N-am spus că e vina ei, o corectă el tăios. Dar ar fi fost considerabil mai uşor pentru noi toţi dacă aş fi putut obţine un ajutor antrenat, în loc de această secretară care este practic o novice.

— Ajutor antrenat ? se agăţă Lisa de termen. Faci să sune ca şi cum ar fi vorba de un câine care sare printr-un cerc la comanda dumitale. Ar trebui să-i acorzi credit, pentru că face tot ce poate.

O sprânceană neagră se arcui într-o speculaţie arogantă.

— Întotdeauna te repezi să iei apărarea oamenilor pe care nu i-ai cunoscut niciodată ?

Lisa îşi dădu seama că vociferase prea tare în apărarea presupus necunoscutei secretare. Îşi băgă repede lingura în supă ca să-şi ascundă interesul.

— Să spunem că întotdeauna îl susţin pe cel slab, mai ales dacă este o femeie.

Dar vocea îi era ascuţită, în ciuda dorinţei ei de a părea nepăsătoare.

— Eşti una dintre acele femeiuşti ? În vocea lui se simţea râsul, iar în ochi îi sclipea ironia.

Înţepenind, Lisa îi întoarse privirea cu răceală.

— Eşti unul din acei misogini ?

— Bănuiesc că sper prea mult ca voi doi să nu vă ciondăniţi, oftă Mitzi uitându-se de la unul la altul. Expresia ei era un amestec de regret şi amuzament.

— Noi nu ne ciondănim chiar. Lisa îşi regreta ieşirea, dar numai din cauză că avusese loc în faţa mătuşii sale. Avem pur şi simplu puncte de vedere diferite.

— Poate că nu atât de diferite cum crezi. Tonul lui sugera un oarecare mesaj misterios pe

care Lisa ar fi trebuit să-l înţeleagă, dar ea nu-l înţelese.

Şi spuse ca atare :

— Nu cred că este adevărat.

— Ai declarat că nu crezi că-i dau acestei fete temporare o şansă, ceea ce nu este adevărat, mai ales dacă ea continuă să arate bunăvoinţa de a învăţa. Dar nu pot fi blamat că nu este convenabil ca în tot acest timp să am un ajutor lipsit de experienţă, trase concluzia Slade atât de înţelegător, încât Lisei i se strepeziră dinţii.

Lisa se îndoia că el crezuse cu adevărat un singur cuvânt din ceea ce spusese, făcând remarca doar pentru Mitzi. Ca un cameleon, el şi-ar schimba poziţia faţă de orice doar ca să-l aprobe mătuşa ei.

— Vorbeşte-mi despre înlocuitoarea lui Mary Lou, îi ceru Mitzi. Cum arată ? Se pare că te-a impresionat, chiar dacă pretinzi că este o novice.

— Este tânără. Privirea lui se îndreptă rapid către Lisa şi ea îşi ţinu respiraţia, ştiind că el face o comparaţie între ea şi Ann Eldridge. Are douăzeci de ani şi ceva, aproape de vârsta Lisei, bănuiesc. Are părul roşu, foarte atrăgător, şi ochii de culoarea...

— Nu este ceva tipic ? se grăbi Lisa să-l întrerupă, de teamă ca Mitzi să nu facă vreun comentariu asupra ochilor ei verzi dacă Slade ar fi amintit de ai lui Ann. Ceri unui bărbat să descrie o femeie şi imediat el îţi face o descriere fizică, judecând o femeie după cum arată, nu după îndemânare. Iartă o lipsă de creier dacă o femeie este frumoasă.

— Lisa ! o admonestă uşor mătuşa ei.

— E-n regulă, Mitzi. Înţeleg ce spune Lisa,

nterveni Slade împăciuitor. Privirea pe care i-o aruncă Lisei era a unui adult indulgent faţă de capriciile unui copil răsfăţat, care nu făcu să crească buna dispoziţie a fetei. Această secretară nouă se întâmplă să aibă creier, ca şi frumuseţe. Motivul pentru care nu-i ridic în slăvi îndemânarea este pentru că nu are de nici un fel. Aş fi surprins să poată bate treizeci şi cinci de cuvinte pe minut.

— Atunci de ce o păstrezi ? îl provocă Lisa.

Era bravadă din partea ei, mai ales că-i putea da ideea s-o concedieze pe Ann Eldridge şi astfel să-şi taie propria ei cracă de sub picioare.

— Pentru că are o dexteritate remarcabilă de a face mai multe lucruri în acelaşi timp fără a se lăsa distrasă. Ceea ce este o însuşire de valoare, spuse el. Când se va întoarce Mary Lou, probabil va avea un maldăr de corespondenţă de dactilografiat, dar cel puţin eu nu voi fi în altă parte ţinând-o pe noua fată de mână.

— Dacă este aşa de atrăgătoare cum spui, glumi Mitzi, poate că ăsta-i un ghinion.

— Regret, zâmbi Slade, dar este măritată. Foarte fericită, înţeleg.

— Păcat, răspunse mătuşa ei. Pare ca şi cum ar fi singura fată care ar face faţă multiplelor tale interese.

— Bănuiesc că este ceva ce va rămâne nedescoperit, dădu el din umeri. Cum merge noul roman ?

— Minunat ! rosti cu entuziasm mătuşa Lisei şi subiectul conversaţiei se schimbă.

În ceea ce o privea pe Lisa, masa fu stricată de prezenţa lui Slade. Ea nu prea luă parte la discuţie, un fapt pe care Mitzi părea să nu-l re-

marce, încălzită de subiectul ultimei sale cărţi. Slade se prefăcea că se concentrează la cele spuse de mătuşa ei, dar Lisa era intens conştientă cât de des privirea lui pătrunzătoare se aţintea asupra ei. Era enervant, ca şi cum ai fi fost sub un microscop.

— Mildred, vom bea cafeaua în camera de zi, o informă Mitzi pe menajeră când terminară desertul. În felul acesta Slade poate să-şi adauge un pic de brandy în ea, râse Mitzi şi schimbă subiectui, abia având timp să respire între cuvinte. Vreau să vă arăt şi recenzia ultimei mele cărţi. Este în biroul meu.

— Ţi-o aduc eu, se oferi Lisa repede, doritoare de câteva minute singură.

— Te-ar deranja ? La întrebarea absentă a lui Mitzi, Lisa clătină din cap. Este în maldărul de hârtii din dreapta biroului meu. Undeva pe la mijloc, cred.

— O voi găsi eu, o asigură ea pe mătuşă-sa, în timp ce Mitzi şi Slade porneau spre camera de zi.

În partea dreaptă a biroului erau trei mormane de hârtii. Natural, Lisa găsi ziarul în ultima grămadă în care căută. Rearanjând hârtiile în forma lor iniţială de dezordine, se întoarse să plece.

Uşa de la birou se deschise când ea se întorcea, şi intră Slade. Pentru o clipă, Lisa fu prea surprinsă pentru a reacţiona. Stătea în faţa mesei de lucru ţinând ziarul.

Sunetul uşii care se închidea păru să-i izoleze de restul casei. Pulsul ei se acceleră a alarmă. Muşchii gâtului i se strânseră şi nu mai putea vorbi când el o fixă cu privirea.

— Te... te a trimis Mitzi aici ? înghiţi ea în sec, nefiind sigură de ce îi era frică.

— Nu, am venit din proprie iniţiativă. Trăsăturile lui de granit erau neclintite când vorbi.

— Nu era nevoie. Lisa îşi ridică bărbia într-un gest de sfidare, începând să-şi vină în fire. Am găsit articolul.

— Văd, încuviinţă Slade din cap, ochii lui îndreptându-se cu indiferenţă către ziarul din mâna ei.

Era ceva ameninţător în tensiunea care o făcea să se simtă şi mai stingherită.

— Acum că l-am găsit, ar fi mai bine să i-l duc lui Mitzi. Lisa realiză că vocea ei cârâia ca a unei găini, dar nu se putea abţine.

Slade stătea în faţa uşii, blocându-i calea, dar Lisa făcu un pas înainte, aşteptându-se ca el să-i deschidă usa. Slade nu se mişcă.

— Nu pleci încă, îi zise el direct.

Lisa se opri scurt.

— Ce vrei să spui ? rosti ea dintr-o răsuflare, prinsă între furie şi teamă.

— Nu pleci până nu-mi explici ce se petrece, spuse el.

Şi Lisa, simţi un fior rece de-a lungul spinării.

CAPITOLUL IV

Pălind, Lisa simţea cum o părăseşte siguranţa la fel de repede precum îi părăsea sângele obrajii. Slade Blackwell îi descoperise stratagema. Măcar dacă ar fi avut dosarul, ar fi obţinut vreo dovadă pentru a-şi susţine bănuielile. Dar aşa, n-avea nimic cu care să-l confrunte. Şi cum ar putea să explice înşelătoria ?

— Ce se întâmplă ? repetă ea vag.

— Exact. Linia gurii lui era aspră şi necruţătoare.

— Nu cred că ştiu la ce te referi, replică Lisa.

— Nu ştii ? o ironiză Slade cu o sfidare arogantă.

Cu un pas în faţa uşii, el nu se mişcase de când intrase în birou. Totuşi părea să umple încăperea, intimidând-o pe Lisa până când fata îşi simţi picioarele ca de cârpă. Nu dorea decât să se trântească pe un scaun şi să-şi mărturisească vina. Dar asta ar fi fost prea mult ţinând seama că el era cel necinstit care trebuia să se simtă vinovat.

— Întrebarea ta este confuză... De ce capacitatea de a minţi o părăsea acum ? Ce se întâmplă, unde ?

Când el făcu un pas înainte, Lisa voi să se retragă. Avea senzaţia nefirească de a fi pândită, dar biroul cel mare era în spatele ei. N-avea unde să fugă chiar dacă ar fi ajutat-o picioarele.

— Pretinsa ta inocenţă nu mă păcăleşte, Lisa. Vocea lui era lină şi controlată. Ea-şi dori o părticică din calmul lui. Nu-mi plac oamenii care se furişează.

Coborându-şi bărbia ea se uită la mâinile ei şi la ziarul care-i tremura între degete.

— Se furişează ? Cum aş putea fi acuzată că mă strecor când tocmai Mitzi m-a trimis aici ?

— Ştii ai naibii de bine ce spun eu. În ciuda acuzaţiei, tonul vocii lui nu se schimbă.

— Atunci va trebui să fii mai explicit în întrebările tale. Ridicându-şi bărbia pentru a-l sfida cu îndrăzneală, Lisa se agăţă de falsa ei ignoranţă, sperând să-i ofere un motiv plauzibil pentru înşelătoria ei, în afara adevărului. Pentru că habar n-am ce spui.

Privirea lui se îngustă, străpungând-o.

— Voi fi mai clar. Mitzi s-ar putea să creadă că ciocnirile dintre caractere sunt nişte prostii, dar eu nu sunt de aceeaşi părere.

Lisa respiră adânc. El nu ştia ! Nu ştia că ea era Ann Eldridge. Asta o făcu să se simtă nespus de uşurată. Îi venea să râdă de încântare.

— Nu crezi ? rosti ea. O umbră de gropiţe îi apăru în obraji când încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Nu, nu cred, răspunse Slade inexpresiv. După cum nu cred nici în dragoste sau ură la prima vedere. Şi faptul că-ţi displac se învecinează cu ura, chiar dacă abia m-ai cunoscut.

— Ură este un cuvânt prea tare. Lisa era plină de siguranţă acum.

— Este o emoţie aspră, ripostă el. M-ai atacat toată seara şi vreau să ştiu de ce.

Planul de bătaie al Lisei cerea un atac frontal. Răsuflă adânc şi se avântă.

— Este foarte simplu. Spre deosebire de mătuşa mea, eu n-am încredere în tine.

Maxilarele lui se crispară.

— Ai arătat-o clar faţă de Mitzi.

— Da ? Bine. Un zâmbet însoţi comentariul ei mieros.

— Care-i jocul tău ?

— Jocul meu ? O sprânceană delicată se arcui deasupra ochelarilor de soare.

Întrebarea o puse în încurcătură pe moment.

— Tu mă întrebi asta ?

— Nu face pe indignata, Lisa. Un colţ al gurii lui se ridică ironic. Nu este convingător.

Ea luă foc.

— Şi aparentul tău interes şi grija pentru Mitzi sunt dezgustătoare ! scrâşni ea. Trebuie să-ţi fi părut o pradă uşoară — divorţată, singură, fără rude apropiate. Şi să nu uităm bogăţia ! Ai putea chiar să pretinzi legături vechi de familie.

— Cuvântul cheie este averea, nu-i aşa ? mormăi el.

Furia ei nu părea să-l neliniştească. Slade era acum mai aproape, stând în faţa ei. Înălţimea lui o făcea să se simtă mică, forţând-o să-şi dea capul pe spate pentru a-i întâlni strălucirea neagră a privirii. Prudentă, era conştientă de fizicul lui musculos şi de virilitatea violentă care era o parte atât de copleşitoare a lui.

— Da, încuviinţă ea, cuvântul cheie este a-verea. Ai făcut tot ce-ai putut ca să-i devii indis-pensabil lui Mitzi. Trebuie să râzi pe sub mustaţă pentru cât de credulă este !

— Tu eşti ?

Slade Blackwell era isteţ. Lisa ştia că-i va tre-bui mult pentru a-l provóca să recunoască ceva. Dar putea fi şi ea isteaţă. Nu-l păcălise deja o dată ?

— Nu găsesc asta nostim deloc ! ripostă ea. Ea are încredere în tine şi tu o furi pe la spate. Trebuie să fi fost o descoperire groaznică pentru tine să afli că ea nu este singură pe lume aşa cum credeai. Indiferent de faptul că ea şi unchiul meu sunt divorţaţi, părinţii mei şi cu mine ne gândim la ea ca făcând parte din familie. Şi în mod sigur n-aveam de gând să lăsăm un oarecare avocăţel care umblă după bani să profite de pe urma ei !

— Oh ? Slade părea amuzat de ameninţarea ei. Ce o să faci în privinţa asta ?

— Am de gând s-o fac să vadă ce hoţ isteţ eşti, declară ea furioasă.

— Şi apoi ? O măsură neclintit, evident plin de siguranţă că ea nu va reuşi, dar el nu ştia despre „Ann Eldridge".

— La ce te referi ? se încruntă Lisa, neînţele-gând importanţa întrebării lui.

— Ce o să obţii cu asta ? o lămuri el cu calm.

— Satisfacţia ca Mitzi să te vadă cum eşti cu adevărat, ripostă ea.

— Asta-i tot ? zâmbi Slade cu un scepticism obraznic.

— Ce vrei să spui ? Începea să se simtă ca un disc stricat dar era nedumerită de întrebarea lui.

— Se pare că ai intenţia să mă dai la o parte din viaţa şi afacerile lui Mitzi, replică el. Ai vrea ca o dată plecat eu, să te bagi tu ?

Lisa se încordă, înţelegând implicaţia vorbelor lui.

— La ce vrei să ajungi ? întrebă ea.

— Că nu eşti rudă de sânge cu ea. Ei nu i-a mai rămas nimeni. Privirea lui ascuţită nu-i părăsi faţa. Să admitem că eşti nepoata ei preferată, dar rudenia este bazată pe o căsătorie care s-a terminat de mult.

— Acesta este doar un detaliu, îşi apără ea statutul în casa mătuşii sale.

— Profesia mea se bazează pe detalii, îi reaminti Slade cu o urmă de răutate. Un alt fapt interesant este că Mitzi locuieşte în Charleston de câţiva ani buni, totuşi este prima vizită pe care i-ai făcut-o.

— Este prima ocazie pe care am avut-o să vin, argumentă Lisa.

— Sau prima dată când ai crezut că exista un motiv ? ripostă el.

— Motiv ? Ea îşi îndreptă spatele, dar tot era mai scundă decât el. Ce spui ?

— Că motivul pentru care ai venit aici nu este atât de curat ca lacrima cum pretinzi. Privirea lui o măsură cu dispreţ.

— Motivul meu ? repetă Lisa nevenindu-i să creadă.

— Mi se pare că ţi-ai programat vizita după ce ai realizat cât de des era amintit numele meu în scrisorile mătuşii tale. Până atunci, cred că erai prea sigură de afecţiunea lui Mitzi pentru tine ca să te oboseşti să vizitezi o rudă mai bătrână, când

te puteai distra cu prieteni de vârsta ta. Banii te-au adus aici, Lisa Talmadge, banii lui Mitzi, conchise el.

— Mă acuzi de... izbucni Lisa furioasă.

— Spun că nu mă placi fiindcă Mitzi se bazează pe mine pentru sfaturi în materie de bani și vezi în asta o amenințare, nu pentru Mitzi, ci pentru tine. Slade o studie cu dispreț.

— Este absurd ! se înflăcără Lisa. Nu-mi pasă ce face Mitzi cu banii ei și cui îi dă ! În mod sigur nu mă aștept să primesc un sfanț de la ea !

— Ce cuvinte nobile, o zeflemisi el. Mitzi ține destul de mult la tine ca să te creadă. Personal, eu găsesc totul patetic și fals — la fel de fals ca grija ta pentru binele lui Mitzi.

Înfuriată, Lisa reacționă orbește, lipsindu-i cuvintele. Mâna ei țâșni înainte, lovind obrazul lui cu o palmă răsunătoare. Deoarecce fața îi era la fel de d. ă precum arăta, mâna o durea în urma impactului.

Dar ea n-avu timp să cântărească acest lucru. Era prea conștientă de furia primitivă care-i întuneca trăsăturile. Se îndoia că cineva îl mai pălmuise în ultima vreme, și în special o femeie.

Camera se umplu de o tăcere de moarte. Lisa își auzea pulsul răsunându-i în urechi. Mâna ei stângă lăsase o urmă palidă pe obrazul lui bronzat și freamătul mândru al nărilor lui spunea că această pecete nu va rămâne nepedepsită.

— N-am lovit nici o femeie în viața mea. Vocea lui avea un sunet jos, sălbatic, scos printre dinții încleștați de furie. Dar mă provoci să schimb acest lucru.

— Nu te lăsa impresionat de faptul că sunt femeie, îl întărâtă Lisa nepotolită.

O flacără amenințătoare scăpăra în ochii lui. El părea să se apropie și mai mult de ea, iar fata se dădu grăbită înapoi, lovindu-se de birou. Pierzându-și echilibrul, se clătină nesigură o secundă. Înainte de a putea să-și recapete echilibrul, degete de oțel se încleștară în jurul cotului ei, s-o țină.

— Ia-ți mâna de pe mine ! Vocea ei era de gheață.

Doar după ce-i vorbise, Lisa își dădu seama că mâna lui care o sprijinea fusese o reacție instinctivă din partea lui. Slade i-ar fi dat drumul imediat dacă ea nu i-ar fi cerut-o. Încercă să se elibereze.

— Lasă-mă în pace ! De această dată în cererea ei exista o urmă de furie disperată.

Ea-l lovi din nou cu mâna liberă, dar de această dată el era pregătit, capturându-i încheietura și trăgând-o cu violență pe fată spre el. Degete puternice se înfipseră în părul ei blond, trăgând-o fără milă.

Lisa răsufla întretăiat din cauza durerii. Era ultima mișcare care i se permise când gura lui îi zdrobi buzele. Brațele îi erau prinse între trupurile lor, incapabile să-l îndepărteze, puterea lui depășind-o pe a ei. Lisa se clătină sub apăsarea dureroasă a gurii lui.

Atingerea, mirosul și gustul lui erau un asalt fizic asupra simțurilor ei. Era sigură că stăpânirea nemiloasă va dura la infinit, prinsă pentru totdeauna în îmbrățișarea de oțel a brațelor lui. În clipa în care îi trecu prin cap că va fi condamnată la

nesfârşit la pedeapsa lui, forţa brutală care o înăbuşea se retrase.

Năucă şi lipsită de vlagă, ea nu se mai putea mişca. Mâna care o trăgea de păr nu-i mai ţinea capul, pe spate, dar fata nu şi-l putea ridica. Cercul de oţel din jurul ei îşi înmuie strânsoarea, iar mâinile ei se agăţară de mânecile de la costumul lui pentru sprijin, simţind muşchii de oţel care fremătau sub stofă.

Cu un efort, Lisa îşi deschise ochii ca să-l privească prin lentilele fumurii ale ochelarilor ei de soare. Trăsături întunecate, bărbăteşti îi acoperiră câmpul vizual. Îi mai rămăsese o singură armă în arsenal şi ea o folosi, indiferent cât de ineficientă s-ar fi dovedit a fi.

— Este satisfăcută mândria ta de mascul ? Vocea ei era incredibil de răguşită, tremurând la fel de violent ca şi trupul ei. Sau intenţionezi să mă violezi ?

Mâna care fusese în părul ei alunecă într-o parte a gâtului. Căldura ce emana din aceasta îi ardea pielea gingaşă când degetul lui mare se plimbă cu asprime de la obraz la gât, apăsând uşor pe beregată de parcă Slade intenţiona s-o stranguleze.

— Dacă asta era intenţia mea, n-ai mai sta în picioare, spuse el supărat.

La colţul gurii lui era o urmă de ruj, singura dovadă care rămăsese pe trăsăturile lui Slade că el fusese cel care-i administrase sărutul de pedeapsă. Lisa se simţea stigmatizată de acest sărut.

Buzele îi zvâcneau, pielea ei fină fiind zgâriată de barba lui, care nu se vedea, dar se simţea: Inima îi bătea haotic, obrajii îi luară foc.

— Îmi dai voie, te rog, să plec ? pretinse ea încordată.

— Nu până când nu ajungem la o înţelegere, răspunse Slade fără echivoc.

— Înţelegere ? repetă ea furioasă şi încercă să se smulgă de la pieptul lui, dar el îşi întări strânsoarea. Nu voi face nici un târg cu tine !

— O să faci şi o să-ţi placă ! se răsti el. O să-ţi spun asta o dată şi doar o dată. N-o să-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala — şi asta include şi viaţa lui Mitzi !

— Viaţa ei mă priveşte şi pe mine, protestă Lisa.

— Tu eşti numai nepoţica din Baltimore. Continuă să rămâi aşa.

— În timp ce tu continui să-i furi banii ? Nici o şansă ! ripostă ea.

— Eu... dar Slade n-avu ocazia să termine ce urma să spună.

Trei bătăi în uşă, una după alta, se auziră drept avertisment cu o secundă înainte ca uşa de la birou să se deschidă şi capul brunet al lui Mitzi să apară.

— Voi doi sunteţi aici de atâta timp încât am crezut c-aţi intrat într-o belea şi aveţi nevoie de ajutor, spuse ea. Slade nu se grăbea să-i dea drumul Lisei, în ciuda încercării ei furioase de a se elibera. Pe faţa mătuşii apăru un zâmbet recunoscător. Dar nu într-acel gen de belea aţi intrat.

— Ba da. Lisa îl străfulgeră pe bărbat cu o privire veninoasă, tremurând de o ură violentă. Slade Blackwell al tău mă molesta, Mitzi.

El se uită la Mitzi şi-şi duse mâna la obrazul pe care i-l pălmuise Lisa.

— Am sărutat-o, dar numai după ce, practic, m-a invitat s-o fac.

— Ceea ce se traduce că l-am pălmuit, explică Lisa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ? râse Mitzi nefiind sigură dacă cele spuse erau adevărate sau o glumă.

- Pentru că... începu Lisa.

— Pentru că o criticam că a lăsat să treacă atâta timp fără să te viziteze, interveni Slade repede. Dar nu era cazul, şi-mi cer scuze. Se întoarse spre Lisa, ochii lui negri sfidând-o. Asta s-a întâmplat, nu-i aşa ? Sau vrei să adaugi ceva ?

El o provocă să-l acuze că fura banii mătuşii ei. Dar era ceva ce Lisa nu putea face până când n-avea dovezi cu care să-l înfunde.

— Nu mai pot adăuga nimic, încuviinţă ea. Nu în acest moment.

Gura lui se strâmbă a satisfacţie.

— Ai o nepoată extraordinară, Mitzi. Cred că intenţionează să mă pună la respect cât stă pe aici.

— Aşa intenţionez, ripostă Lisa. Ziarul cu articolul căzuse pe podea. Lisa se opri să-l ridice şi se duse la mătuşa sa. Mi-e teamă că s-a stricat. A fost prins între noi în cursul confruntării.

— Este un pic şifonat, fu de acord Mitzi netezindu-l cu mâna, dar nu rupt. Cafeaua încă este în camera de zi dacă voi doi mai sunteţi interesaţi.

Slade îşi dădu la o parte mâneca de la haină ca să se uite la ceas.

— Pentru mine se face târziu. Dar ca să vă arăt cât de mare plăcere mi-a făcut masa şi com-

pania de astă-seară, aş dori să vă întorc ospitalitatea invitându-vă pe amândouă la masă mâine seară. Dacă sunteţi libere, bineînţeles.

— Eu nu sunt niciodată liberă în ceea ce te priveşte, se răsti Lisa.

Fără să clipească din ochi, Slade o înfruntă.

— Atunci cât m-ar costa ?

— Ştii foarte bine că nu asta vreau să spun ! izbucni Lisa, murind de dorinţa de a-i şterge cu o palmă acea privire satisfăcută de pe mutră.

— Deci eşti liberă ? o tachină el.

— Nu aşa de uşor. Dacă el era hotărât să umble cu subînţelesuri, nu se lăsa nici ea mai prejos.

— Este rar ca ceva de valoare să fie uşor de obţinut. Privirea de pe faţa lui sardonică părea să răspundă provocării lansate fără intenţie de ea.

Lisa trebui să-şi încleştеze dinţii ca să nu-i spună cu exactitate ce gândea despre şansele lui. Se certaseră destul în faţa lui Mitzi. Nu venise încă timpul să-l pună la punct pe Slade Blackwell, nu până când nu va avea ceva care să-i susţină bănuielile.

— Rămâne stabilit. Slade se întoarse către Mitzi Cina mâine seară. Trec să vă iau la ora şapte.

— Nu ! izbucni Lisa şi primi o privire pătrunzătoare din partea lui.

— Se încăpăţânează. Mitzi părea amuzată de schimbul lor de replici. Bineînţeles că vom cina cu tine, Slade. Vreau ca Lisa să iasă în câteva seri în oraş, în timp ce este aici, şi tu cunoşti toate localurile bune.

— Nu, refuză ea din nou.

— Lisa ! spuse Mitzi cu o voce rugătoare.

Oboseala din oasele şi muşchii Lisei o făceau să fie şi mai iritată. Se simţea la capătul puterilor, încercând să se descurce cu această situaţie insuportabilă.

Slade trebuie să fi simţit că ea încă nu voia să se dea în vileag şi o înghesuia într-un colţ. Mâine urma să fie o altă zi plină de încercări şi pur şi simplu nu putea face faţă gândului de a-l vedea şi seara.

— Mitzi, mâine voi fi toată ziua plecată cu Peg şi Susan. N-o să mă simt în stare să ies seara.

— Vom lăsa pentru joi, poimâine, propuse Slade.

— Da... Dar până atunci Lisa intenţiona să aibă toate informaţiile de care avea nevoie să-l incrimineze pe Slade Blackwell.

— Abia aştept, spuse el cu un zâmbet înnebunitor şi se pregăti de plecare.

— Este un bărbat enervant, mormăi Lisa când uşa se închise după el.

— Dar este un bărbat, observă Mitzi cu o sclipire jucăuşă în ochi. Dacă eram de vârsta ta...

— Te rog, Mitzi, ridică Lisa o mână în semn de protest. În acest moment Slade Blackwell nu este un subiect care să mă intereseze. Şi dacă nu vrei să explodez, las-o baltă.

Din partea mătuşii ei se auzi un oftat greu de încuviinţare. Lisa ştia că era mâhnită din cauza animozităţii dintre doi oameni la care ţinea, dar ştia de asemenea că Mitzi se va mâhni şi mai tare când va descoperi ce fel de bărbat era Slade Blackwell. Va fi mai bine să ştie, totuşi.

* * *

În dimineaţa următoare, Mildred era sigură că Lisa îşi ieşise din minţi când o văzu plecând la ora şapte şi jumătate. Fata avea nevoie să plece devreme la serviciu, ca să se poată transforma în Ann Eldridge înainte de a ajunge la birou.

Folosindu-se de toaleta unui restaurant pentru a se schimba, îşi puse peruca roşie, îşi accentuă buzele cu un ruj corai, şi-şi înlocui inelul cu verigheta. Zâmbi în sinea ei când ieşi de acolo, întrebându-se dacă cineva remarcase blonda care intrase şi roşcata care ieşise.

Când Slade ajunse la birou, ea era cufundată în muncă, transcriind scrisorile de pe dictafon. Dând din cap cu un indiferent „bună dimineaţa", el ascultă câteva mesaje telefonice şi intră direct în biroul lui. Lisa spera ca el să înţepenească acolo. Acum când o cunoscuse pe Lisa Talmadge, nu voia ca el să remarce asemănările cu Ann Eldridge.

La fiecare zgomot, Lisa se uita plină de speranţă spre uşă. Drew trebuia să aducă dosarul mătuşii ei în această dimineaţă şi ea avea nevoie cu disperare să pună mâna pe acesta. Nu credea că-l va putea păcăli pe Slade la nesfârşit. Cu cât mai repede putea pune mâna pe informaţiile de care avea nevoie, cu atât era mai bine.

Trecu jumătate din dimineaţă, înainte ca Drew să-şi facă apariţia. Lisa era la telefon când el intră. Ea-i zâmbi salutându-l, ochii luminându-i-se când văzu dosarul în mâna lui.

Asta făcu ca zâmbetul să-i fie mai strălucitor, dar nu-şi dădu seama că lui Drew i se tăiase respi-

raţia. Când îi transferă convorbirea telefonică lui Slade, Drew stătea cocoţat pe marginea mesei ei, privind-o în tăcere.

— Este o crimă pentru o persoană atât de frumoasă să fie căsătorită, declară el când ea transferase apelul telefonic.

— Soţul meu nu gândeşte aşa, zâmbi ea slab, ascunzându-şi nerăbdarea de a pune mâna pe dosar.

— Oh, da, dădu Drew din cap trist, apoi se încruntă. Care este numele lui ? Lisa uitase complet ce nume îi dăduse soţului ei fictiv ... Burt, àsta este. Încântat, el adăugă : Norocos acest Burt.

— Da. Dar Lisa dorea să renunţe la subiect înainte de a se înfunda şi mai tare în minciuni. Văd că ai adus dosarul înapoi.

— Mda, totul este aici intact, o asigură el, depunându-l pe masă. Pe Lisa o mâncau degetele să-i controleze conţinutul. Era o dorinţă aproape incontrolabilă dar reuşi să şi-o stăpânească, cu un mare efort... Ce părere ei despre prânzul de astăzi ?

— Nu se poate, refuză ea, ştiind exact ce intenţiona să facă în pauza de prânz — să cerceteze dosarul.

— Hai, ai un pic de inimă, se milogi Drew. Fă un biet holtei fericit pentru o oră.

— Regret. Hotărârea ei nu putea fi schimbată de nici un fel de măgulire. Sunt în urmă cu o grămadă de corespondenţă. Am de gând să fac ceea ce ai făcut tu ieri — s-o rog pe Ellen să-mi aducă un sandviş, să-l mănânc aici.

— Bine, capitulă el pe neaşteptate. Dacă asta

dorești, voi cumpăra sandvișul și vom face un mic picnic chiar aici în birou.

— Nu, protestă Lisa pe loc, apoi încercă să-și tempereze bruscheţea refuzului. Dacă vii aici, vom trăncăni și eu nu voi face nimic ; las-o pe altă zi.

— Presupun că mă voi consola cu gândul că nu m-ai refuzat de tot, oftă Drew cu exagerare

— Exact, râse ea scurt. Acum fugi de-aici, ca să mai pot lucra ceva.

Mâinile ei se apropiau de dosar când el se dădu jos de pe marginea mesei.

— Ești mai ahtiată după muncă decât Slade, glumi el. Dar ești o ahtiată frumoasă.

Făcându i cu ochiul și fluturându-și mâna, el plecă, și mâinile nerăbdătoare ale Lisei apucară dosarul, deschizându-l pentru a-i cerceta conținutul. Îi atrase atentia primul document. Era o împuternicire legalizată.

Înainte de a avea ocazia s-o examineze, se auzi un sunet alarmant de clanță. Abia avu timp să închidă dosarul când Slade intră, cu o curiozitate disimulată în privire când îi văzu tresărirea vinovată.

— Ceva nu-i în ordine, doamnă Eldridge ? Gura lui frumoasă și dură se îmblânzi ușor din cauza reacției ei.

— Nu, doar că... nu te-am auzit, asta-i tot. Degetele ei se încleștară pe coperta dosarului.

Ochii lui negri se îndreptară asupra dosarului.

— Ce-ai acolo ?

— Oh... ăăă... acesta ? La naiba, își spuse Lisa, încetează să te mai bâlbâi ca un copil zăpăcit... Este dosarul Talmadge. Tocmai l-a adus Drew și eu voiam să-l pun în fișet.

— Nu-i nevoie. Îl voi lua eu. Sunt vreo două lucruri peste care vreau să mă uit.

Nu ! strigă ea în sine, degetele încordându-i-se convulsiv pe dosar. Cu voce tare, murmură plină de speranţă :

— Acum ?

— Sigur că acum. În vocea lui se ghicea un râs tăcut, lipsit de umor.

Fusese o întrebare ridicolă. Şovăind, Lisa i-l înmână, nefiind în stare să-şi argumenteze dreptul de a-l păstra.

— Altceva mai doreşti ? întrebă ea, revenind la un ton profesional.

— Nu, nimic altceva. Ochii lui se îngustară rapid către ea înainte ca el să-şi îndrepte atenţia asupra dosarului şi să reintre în biroul lui.

De două ori dosarul fusese în mâinile ei şi de două ori i se luase. Frustrarea începea s-o cuprindă.

CAPITOLUL V

La sfârşitul zilei, frustrarea o copleşise în întregime. Aştepta şi tot aştepta ca Slade să înapoieze dosarul ca ea să-l frunzărească. La prânz, chiar se strecurase în biroul lui în timp ce el era plecat şi căutase, dar fără succes.

Încercarea de a rămâne peste program fusese respinsă de Slade şi cu asta se dusese şi speranţa de a găsi dosarul după plecarea celorlalţi. Slade insistase că nu rămăsese nimic de făcut ce nu putea aştepta până a doua zi. Obosită, Lisa ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru această bunăvoinţă, dar era prea frustrată ca să se gândească la asta.

Oftă deprimată când îşi puse halatul de casă, din mătase maro cu broderie sidefie. O baie îndelungată, cu spumă, îi decontractase muşchii, dar nu făcuse nimic pentru a-i îndepărta îngrijorarea. Fiecare zi ca Ann Eldridge era un risc.

Deschizând uşa de la dulap, se dădu imediat înapoi. Nu se simţea în stare să se îmbrace, chiar dacă ştia că Mitzi o aştepta la parter. Halatul de mătase îi foşnea uşor în jurul gleznelor când se duse cu picioarele goale în dormitor.

Poate că mătușa ei nu se aștepta la o ținută ceremonioasă. O seară liniștită petrecută în tihnă era tot ce-și dorea Lisa. Se îndoia în mod serios că Mitzi ar obiecta.

Mâna ei atinse balustrada sculptată a scărilor. Ceva — un sunet, o voce — o opri, făcând-o să rămână cu piciorul pe prima treaptă. La picioarele scărilor stătea Slade Blackwell. Vederea lui o paraliză pe Lisa și-și strânse repede halatul în jurul taliei.

Insolentă. privirea lui se plimba peste trupul ei. Ea se înroși când își dădu seama că materialul se mulase pe corp, dezvăluind probabil că nu purta nimic pe dedesubt.

Pielea începu s-o ardă de la mângâierea plină de apreciere a ochilor lui, ironică, dar sugestivă. Își lăsă imediat halatul mai liber, desfăcându-și degetele pentru a încerca să îndepărteze tensiunea bruscă ce o cuprinsese.

— Ce faci aici ? rupse ea tăcerea în cele din urmă, vocea ei ridicându-se a sfidare din cauza jenei.

— Nu cred că este treaba ta, fiindcă am venit s-o văd pe Mitzi, replică el ușor.

— De ce ?

— Ți-am spus, nu este treaba ta.

Slade continua s-o studieze cu o nonșalanță obraznică. Atingerea aproape fizică a privirii lui avea un efect tulburător asupra simțurilor ei, dar Lisa era hotărâtă să n-o arate.

— Mitzi este mătușa mea și prezența ta aici este și treaba mea, ripostă ea.

— Relația client avocat nu-ți recunoaște dreptul. Gura se strâmbă cu cinism. Dacă ai vreunul

— Unde-i Mitzi ? întrebă Lisa.

— Şi-a pierdut ochelarii şi a ieşit să-i caute. El îi prinse privirea şi i-o susţinu. De ce nu cobori să mă întreţii ?

— Nu sunt îmb... Cuvântul „îmbrăcată" îi muri pe buze. De obicei reacţiona mai prompt. Eşti dezgustător ! se zborşi ea.

Dar Slade păru să nu dea nici o atenţie comentariului ei insultător. Capul lui brunet era aplecat într-o parte, studiind-o cu un interes nou, nedumerit şi curios.

— Există ceva diferit la tine, rosti el gânditor. Poate că sunt ochii fără ochelarii de soare.

Lisa înţepeni. El nu-i putea vedea culoarea ochilor de la această distanţă. Dar remarca lui acţionă asupra ei ca un duş rece.

— În schimb, la tine nu-i nimic diferit ! izbucni ea defensiv. Spune-i lui Mitzi că voi coborî după ce pleci tu !

Făcând stânga-mprejur se retrase în grabă către dormitorul ei, tremurând şocată. El fusese pe aproape, mult prea aproape.

*

* *

Lisa era aplecată peste maşina de scris când Slade ieşi din biroul lui, prefăcându-se că citeşte scrisoarea parţial dactilografiată. Se opri în treacăt la masa ei.

— Mă duc să mănânc de prânz, doamnă Eldridge. Voi fi înapoi imediat după ora unu, o informă el.

După ce fusese cât pe ce să se dea de gol seara trecută, Lisa se străduí să nu se uite direct la el, ca vreo expresie sau un gest al ei să nu-i dea de gândit. Chiar şi acum când i se adresa direct, ea-şi ţinea capul în jos, prefăcându-se concentrată asupra muncii sale.

— Da, domnule Blackwell, replică ea, intenţionat absentă.

Când el se îndepărtă, ea-l urmări printre genele plecate. Agenda lui menţiona o întâlnire de afaceri la prânz, dar el nu-şi luase mapa. Ea inspiră adânc, ştiind că asta însemna că mapa era încă în birou.

Îl auzi vorbind cu Drew. Începu să dactilografieze în grabă, scoţând scrisoarea terminată din maşină, când auzi uşa de la stradă deschizându-se şi închizându-se.

Lisa separă repede copia de original şi o puse deoparte. Luând originalul împreună cu alte corespondenţe ce trebuiau semnate, intră în biroul lui.

Mapa scumpă era pe podea, în spatele scaunului de la biroul lui. Lisa aranjă hârtiile şi se aplecă să deschidă mapa. Mâna îi tremura puternic când desfăcu încuietoarea.

Se simţea ca un hoţ şi trebui să-şi reamintească sieşi că Slade era adevăratul hoţ. Nemişcată, era atentă la orice sunet din încăperea alăturată.

Dosarul mătuşii sale nu era în mapa lui. Lisa se ridică iritată, uitându-se la maldărele de hârtii de pe biroul lui. Începu să cotrobăiască printre ele.

— Ce faci aici, doamnă Eldridge ? întrebă vocea rece a lui Slade.

Lisa îngheţă pentru o clipă, fără a-i veni să creadă că el se apropiase atât de pe tăcute. În

ochii lui era o privire dură care o făcu să i se ridice părul de pe ceafă.

Nervoasă, ea-şi umezi buzele şi încercă să zâmbească.

— Am adus câteva scrisori la semnat. Dar nu-i explică ce făcea acolo printre celelalte hârtii şi tăcerea lui îi aminti.

— Ma... masa dumitale era într-o asemenea dezordine, încât am vrut să o aranjez.

— Mulţumesc. Vorbe politicoase lipsite de sinceritate. Dar prefer dezordinea, spuse el cu răceală. Aşa ciudat cum ţi se pare, găsesc totul.

— Îmi pare rău. Lisa se dădu înapoi de la masa lui de lucru, conştientă că piciorul i se lovise de mapa lui. Cu câteva minute mai devreme ar fi avut de explicat mai multe... Am vrut doar să fiu de folos.

— Pe viitor, rezumă-ţi ajutorul la biroul de alături, replică Slade rece, dar acceptând în aparenţă explicaţia ei. Vrei să-mi dai mapa ?

— Bineînţeles. Ca să i-o dea, Lisa trebui să înconjoare masa, nervii ei tresărind de teama prin care trecuse.

— Este aproape prânzul. Deoarece ţi-ai terminat scrisorile, îţi poţi lua pauza de masă acum.

Cu mapa în mână, Slade se dădu politicos la o parte, pentru a o lăsa să treacă înaintea lui.

— O voi lua, încuviinţă ea.

Orice speranţă de a se întoarce în biroul lui dispăru când el o aşteptă în încăperea alăturată. Ea-şi strânse lucrurile la întâmplare, îşi luă geanta şi jacheta, îndreptându-se spre ieşirea din clădire. În stradă se despărţiră, iar Slade o salută scurt din cap.

* * *

Lisa lucră până târziu, dar Slade lucră şi mai târziu. Era trecut de şase când năvăli în casa lui Mitzi. Mătuşă-sa nu se vedea şi Lisa fu scutită de a-i explica unde fusese toată ziua.

Avea mai puţin de o oră pentru a se pregăti înainte ca Slade să sosească, să le ia pe ea şi pe Mitzi la cină. După ce se dezbrăcă şi făcu un duş într-un timp record, se fardă şi se duse la şifonier.

Alegerea îmbrăcăminţii se limita la o rochie albastră pe care o mai purtase şi un costum de saten, cu pantaloni, de culoarea şampaniei, foarte aproape de nuanţa părului ei. Cochetăria o îndemnă să îmbrace costumul-pantalon în locul a ceva în care Slade o văzuse.

La şapte şi zece, se grăbi să iasă din cameră şi-l găsi pe Slade aşteptând la picioarele scărilor.

— Regret c-am întârziat.

— Nu-i nimic. Mâna lui îi luă în primire cotul, nelăsând-o să încetinească pasul. Maşina mea este afară. Când o înconjură ca să deschidă uşa, privirea lui îi cercetă faţa, numai că ochii ei erau mascaţi de ochelarii de soare. Văd că te-ai întors iar la ochelarii de soare.

— Am vizitat prea multe locuri azi. Povestea pe care i-o spusese lui Mitzi îi ţâşni imediat de pe buze.

— Se pare că ai tendinţa să faci totul în exces, comentă sec Slade.

Poţi s-o spui din nou ! gândi Lisa. Ceea ce fusese o grijă nevinovată pentru mătuşa ei se transformase într-o întreagă acţiune de spionaj. Ar fi

fost hilar dacă nu s-ar fi înfundat așa de tare în propria ei capcană. Dar niciodată în viața ei nu se implicase pe jumătate în ceva. Întotdeauna era totul sau nimic.

Florile de azalee parfumau asfințitul, culorile frapante pălind sub lumina ce se împuțina. Stejarii aruncau umbre întunecate peste Lincolnul parcat pe alee, paralel cu porticul de la intrare.

— Mă voi așeza în spate, ca Mitzi să aibă locul din față, se oferi Lisa când Slade se dădu la o parte să-i deschidă portiera. Intenționa să fie ca un șoricel la colț, în acea seară, observând numai și vorbind cât mai puțin posibil.

— Este prea târziu, o anunță el, împingând-o ușor pe locul gol din față și închizând ușa de la mașină.

Întorcându-se în scaunul moale, acoperit cu pluș albastru, Lisa spuse :

— Mitzi, eu... Pe scaunul din spate nu era nimeni. Unde este Mitzi ? îl întrebă ea pe Slade când acesta se instală la volan.

— Nu vine.

Cheia de la motor se răsucea.

— Ce ?! Uluită, Lisa se uita la profilul lui îndrăzneț. De ce ?

— Ceva în legătură cu eroina ei care este în pericol, și nu-și putea părăsi romanul până când eroul nu reușește s-o salveze pe fată. Puse mașina în miscare fără a arunca o singură privire în direcția Lisei.

— Ai convins-o pe Mitzi să facă asta ! îl acuză ea cu o voce furioasă.

— Știu că-ți închipui că am puteri nelimitate asupra lui Mitzi, dar contrar convingerii tale, nu

am nici un control asupra intrigilor din scrierile ei Nici chiar sfârşitul lumii n-ar fi putut s-o smulgă pe Mitzi de la maşina ei de scris în această seară.

— Şi eu trebuie să cred asta ?

— Nu mă interesează ce crezi, spuse el cu o privire indiferentă peste umăr.

— Ei bine, în mod sigur n-am de gând să merg singură cu tine ! Apoi Lisa îşi dădu seama că maşina era în mişcare, motorul puternic abia auzindu-se când parcurgeau strada îngustă. Erau deja la două blocuri de casa lui Mitzi. Întoarce maşina şi du-mă înapoi ! ordonă ea încordată.

— Nu.

Ea se agăţă de mânerul portierei, dar acesta nu se clinti.

— Descuie uşa !

— Nu.

Lisa era furioasă. Căută printre butoanele de la scaun pe cel care deschidea portiera. Mai întâi apăsând pe un buton, i se mişcă scaunul din loc, apoi acţionând asupra altuia se deschise geamul şi în cele din urmă auzi sunetul care debloca uşa.

Când întinse mâna spre clanţă, braţul îi fu prins ca într-un cleşte. Încercă să se smucească, dar degeaba, mâna ei se afundă într-a lui.

— Lasă-mă să plec !

— Ai putea cel puţin aştepta până când aş opri maşina, o tachină Slade. Sau intenţionezi să-ţi rupi gâtul ?

— Atunci opreşte !

Era foarte conştientă de puterea mâinii lui. La cea mai mică apăsare îi putea rupe oasele sub-

ţiri ale mâinilor şi totuşi aşa cum o ţinea, nu o durea.

— Nu pot opri aici, am o maşină în spate. Va trebui să aştepţi până când voi putea trage pe dreapta, îi explică el cu un calm iritant.

Strada nu se lărgi până când nu o luară pe Battery. Slade îi ţinu ferm mâna până când parcă maşina lângă bordură. În clipa în care-i dădu drumul, Lisa ieşi din maşină ca o săgeată. Fata auzi motorul oprindu-se şi portiera din dreptul lui trântindu-se.

Ea alergă intrând în parcul White Point, sperând să se piardă în umbrele întunecate de sub copaci, dar materialul lucios al pantalonilor ei era ca un reper în întuneric. El fu lângă ea în câteva secunde, apucându-i încheietura mâinii ca să-i încetinească goana.

Lisa se răsuci cu faţa la el.

— Ţi-am spus limpede că nu doresc compania ta ! N-aş merge cu tine nici în rai !

— Prea dramatizezi lucrurile, Lisa ! Tonul lui era îngăduitor

— Sunt aşa fiindcă tu mă împingi la asta, se răsti ea. Ştii foarte bine că unicul motiv pentru care am fost de acord să particip la această cină a fost din cauza lui Mitzi. Tu m-ai urcat în maşină şi ai pornit, fără a mă avertiza că ea se răzgândise. Ce te-a făcut să crezi c-aş fi încuviinţat să merg singură cu un escroc ca tine ?

— Ca să vorbim.

— Despre ce ? Lisa se chinuia să scape din mâna lui, tremurând de furie.

— Am o secretară cu păr roşu mai blândă ca tine, râse el ironic.

Pentru o clipă, alarma o făcu să tacă.

— Scoate-o pe ea să cineze. Sunt sigură că ţie nu-ţi pasă că este măritată.

— Vezi prin mine, nu-i aşa ? Remarca lui era nuanţată de amuzament.

— Da, şi nu-mi place ce văd.

— Păcat, pentru că mie îmi place ce văd.

El se apropie mai mult, capul lui brunet întunecând faţa fetei. Lisa se retrase instinctiv, amintindu-şi sărutul lui răzbunător din biroul lui Mitzi El o urmă în timp ce ea continua să dea înapoi până când umerii îi fură apăsaţi pe scoarţa aspră a unui trunchi de copac. Respiraţia ei deveni neregulată, deşi nu era speriată.

Mai erau şi alţi plimbăreţi prin parc şi nici chiar Slade Blackwell n-ar ataca-o într-un loc public. Fără a-i da drumul la încheietura mâinii, el îşi sprijini cealaltă mână de trunchi, lângă capul ei.

Apropierea lui îşi făcea efectul asupra simţurilor ei. Aroma înţepătoare a loţiunii lui de ras era un stimulent erotic, învăluindu-i faţa ca un nor. În masculinitatea lui tulburătoare exista o senzualitate latentă. Ochii lui negri erau aţintiţi asupra buzelor ei, umede de nervozitate. Lisa nu se mai îndoia încotro se îndrepta interesul lui. Inima refuza să i se comporte normal, bătând accelerat tocmai când ea avea cea mai mare nevoie să rămână calmă.

— Am avut timp să mă gândesc la conversaţia noastră — sau s-o numesc confruntare ? — din cealaltă seară. În vocea lui joasă era hotărât un ton mângâietor. Degetul lui se strecură sub

manşeta mânecii ei, frecându-i locul unde se simţea pulsul, cu rezultate răvăşitoare.

— Şi ce-i cu asta ? Lisa trebui să-şi înăbuşe gâfâitul din voce.

— Am hotărât că nu este cazul să ne declarăm război unul altuia.

Îmblânzirea leneşă a gurii lui dure într-un zâmbet era un pic cam prea plină de farmec, pentru ca Lisa să se descurce. Ea se uită peste el, la tunul aşezat pe soclu, relicvă a războiului civil. Ţeava îi era îndreptată peste apele golfului, către îndepărtata fortăreaţă Fort Sumter.

— Ce propui ? oftă Lisa în sine, dar părea mult mai stăpână pe ea când emise această întrebare.

— Să ajungem la un compromis.

— De ce fel ? Lentilele cenuşii ale ochelarilor îi umbreau verdele ochilor, dar nu micşorau ascuţimea privirii pe care i-o aruncă.

— Să ne unim forţele !

— Imposibil !

— De ce este imposibil ? o contrazise uşor Slade. De ce ne-am lupta unul cu celălalt ? Am pierde amândoi până la urmă.

El credea că ea intervenea fiindcă voia banii lui Mitzi. Asta voia el şi credea în mod evident că era singurul lucru care o interesa pe ea. Lisa ezită. Poate că aceasta era o altă cale de a obţine dovada de care avea nevoie împotriva lui.

Slade remarcă ezitarea ei şi insistă :

— Are sens, nu-i aşa ?

— Poate, ceda Lisa, cel puţin temporar, până când se putea gândi la propunerea lui mai în amănunţime. Te rog, aş vrea să mă mişc.

Amabil, Slade îi dădu drumul şi se dădu la o parte când ea se smulse de lângă trunchi. Dar vag posesivă, mâna lui rămânea pe partea de jos a spinării ei. Materialul subţire făcea ca atingerea lui să pară şi mai senzuală pe pielea ei.

Atenţia ei se îndreptă spre firul de apă ce lucea în faţa ei la lumina asfinţitului. Grădina White Point era aşezată chiar în vârful peninsulei vechiului Charleston. Paşii Lisei se rărira până când ajunseră să se oprească în timp ce ea privea apa.

Suprafaţa era lină, nedând nici un semn al curentului care se scurgea pe sub ea. Îi amintea de Slade. Habar n-avea ce se petrecea în mintea lui.

— Râul Ashley, identifică liniştit Slade cursul de apă. De aici râurile Ashley şi Coopers curg împreună în Oceanul Atlantic.

— Nu mă interesează lecţia de geografie, ripostă Lisa iritată. Se întoarse cu faţa la el, dându-şi uşor capul pe spate pentru a-i vedea trăsăturile. De unde să ştiu că mă pot încrede în tine ?

— De unde să ştiu eu că te-aş putea crede ?, se împotrivi el.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Răspunsul este că va trebui să ne credem unul pe altul

— Onoarea între hoţi, şi toate acestea ? îl tachină Lisa sarcastic. Tu nu cunoşti înţelesul cuvântului onoare.

— Dar tu ?

— Eu nu sunt juristul lui Mitzi, obligat prin lege să-i apăr interesele, îi reaminti ea.

— Nu, tu eşti nepoata lui Mitzi. Să începem

să ne comparăm, să vedem care dintre noi este mai negru ? o sfidă sec Slade.

Buzele ei se strânseră şi se uită în altă parte.

— Nu, scuturâ ea din cap, agitată, nu va merge.

— Tu ai fost cea care ai început ostilităţile, Lisa.

— Pentru că te-am pălmuit ?

— Nu te-a învăţat mămica ta că ai putea câştiga mai mult cu vorbe frumoase ? Sau se presupunea că n-am să înţeleg insultele mascate pe care mi le-ai aruncat toată seara ?

— N-a fost o scuză pentru tine, se răsti ea.

El o provoca deliberat şi cu calm, iar ea, ca o proastă ce era, se lăsa atrasă în cursă. Inspiră adânc. Nu-l va lăsa s-o facă să-şi iasă din fire.

— Nu, n-a fost o scuză, dar... Slade făcu o pauză pentru a mări efectul — a fost doar un sărut.

— Aşa numeşti tu asta ? Riposta îi ţâşni înainte de a o putea opri.

— Izvorât într-un moment de furie, recunosc, rosti el arătând doar amuzament.

— Ca s-o spunem delicat, se răsti Lisa.

— Tu ai provocat acea furie, ca s-o spunem delicat, o ironiză Slade.

— Dacă asta simţi, de unde această schimbare bruscă ?

— Dacă tragem amândoi de Mitzi ca s-o convingem că celălalt este cel rău, o să sfârşim să-i semănăm îndoiala faţă de fiecare dintre noi, deduse el.

— Şi un al treilea ar putea pune mâna pe toţi banii, trase Lisa concluzia logică.

— Doar dacă nu ajungem la o înţelegere, adăugă el.

— Foarte bine, spune-mi mai multe despre această înţelegere pe care doreşti s-o faci spuse ea hotărâtă.

— Vom discuta după ce vom mânca, zâmbi Slade, apăsarea accentuându-i-se asupra mijlocului ei când o îndreptă spre maşină. Am rezervat o masă pentru ora şapte treizeci. Suntem în întârziere, dar sunt convins că ne vor ţine masa. În timpul acesta, să facem un armistiţiu.

— Un armistiţiu ? râse Lisa nevenindu-i să creadă. Vorbeşti serios ?

— Sigur că vorbesc serios, spuse el conducând-o pe lângă o magnolie. Ai nevoie de timp pentru a te obişnui cu ideea de a te încrede în mine.

— Mă îndoiesc să ajung vreodată la asta, spuse Lisa vorbind serios.

— Ai făcut progrese, comentă el.

— De ce ?

— Fiindcă ai spus „mă îndoiesc", înainte de a hotărî că n-o vei face niciodată.

Sclipirea de satisfacţie arogantă se zărea din nou în ochii lui.

— Un detaliu doar, contrazise ea argumentul.

— Ţi-aminteşti ? O sprânceană neagră se arcui veselă. Profesia mea are de a face cu detalii.

— Te îmbeţi cu apă rece, rosti Lisa mai tăios decât intenţionase.

Slade se uită la ea când îi deschise portiera. Nu spunea nimic, dar un zâmbet uşor îi mijea în colţul gurii.

CAPITOLUL VI

Mulţumită, decise Lisa — singurul cuvânt care descria felul în care se simţea. Restaurantul era elegant, dar liniştitor în acelaşi timp, două calităţi care nu mergeau mână în mână.

Mâncarea fusese excelentă şi capul îi era puţin ameţit de la vin, dar era o ameţeală plăcută. Sorbi o altă gură de vin din paharul aburit. Se auzea o muzică romantică, în surdină.

Masa era mică, intimă, aşa că Slade stătea în faţa ei. Lisa îl studia, intensitatea privirii ei verzi fiind mascată de lentilele ochelarilor. Părul lui era negru ca pana corbului, iar ochii aveau o scânteiere ca de diamant.

Trăsăturile lui bronzate ar fi putut fi cizelate în piatră, atât erau de bărbăteşti şi autoritare. Piatră nu era bine spus ; nici o piatră nu putea poseda vreodată vitalitatea proprie lui Slade.

Vitalitatea şi farmecul acţionaseră cu vraja lor asupra Lisei toată seara. Farmecul special al lui Slade era mai puternic decât al altora fiindcă era aşa de subtil El nu folosea nici o urmă de galanterie dar o făcea pe Lisa să se simtă aşa de bine. Asta îl făcea periculos, dar pe moment fata era în dispoziţia de a flirta.

El spuse ceva nostim şi Lisa râse.

— Începeam să cred c-ai plecat în altă parte. Ar trebui să râzi mai des. Un zâmbet leneş îi curbă gura, cu un impact puternic asupra pulsului ei.

— Şi tu ar trebui să zâmbeşti mai des aşa, replică ea, conştientă de tremurul din vocea ei, dar nepăsându-i.

— Începem să părem o societate de admiraţie reciprocă, accentuă sec Slade, amuzat şi ironic.

— Mitzi ar fi uluită, declară Lisa râzând.

— Mă îndoiesc. Cunoscând-o pe Mitzi şi tendinţa ei pentru finaluri fericite, ar găsi un motiv logic romantic. Imediat pe faţa lui trecu o expresie de iritare şi nerăbdare. Mildred mi-a spus că abia veniseşi acasă când am sosit eu. Ai fost să vizitezi oraşul cu prietenele ? Subiectul era schimbat definitiv.

Lisa se întrebă de ce. În mod sigur Slade nu credea că ea era atrasă în mod romantic de el. Dar nu era ? O voce mică din interior o ironiză. Nu era un pic curioasă cum ar fi dacă el ar face dragoste cu ea ? Îi era teamă de un răspuns care ar incrimina-o şi încercă să nu dea atenţie întrebării.

— Am ieşit cu Peg şi Susan, minţi ea. De dimineaţă am hoinărit prin magazine şi după-amiază am mers să vizităm oraşul.

— Unde aţi fost ?

Ezită doar o fracţiune de secundă înainte de a-şi aminti o broşură pe care o văzuse.

— Grădinile Brookgreen. Statuile sunt extraordinare. Din păcate am fost prinse în ora de trafic intens, de aceea am întârziat.

— Sunt câteva sculpturi americane foarte bune acolo, încuviinţă Slade. Care ţi-a plăcut mai mult ?

O punea oare la încercare ? se întrebă Lisa, apoi hotărî că nu.

— Toate sunt aşa de frumoase încât este imposibil să alegi una.

— Adevărat. Grădinile Brookgreen sunt foarte impresionante, mai ales cu aleea de stejari.

— Da, nu-i aşa ? zâmbi Lisa.

— Mergem ? întrebă Slade pe neaşteptate. Cred că restaurantul se închide.

— Ce ? Lisa se uită în jur, surprinsă să vadă că doar două mese mai erau ocupate. Da, bineînţeles.

Când întinse mâna după poşetă, Slade veni în spatele scaunului ei.

— A fost o masă delicioasă. Mulţumesc, rosti ea, ridicându-se când el îi ţinu scaunul.

— Cu plăcere. Dar în replica lui exista ceva distant.

Maşina era parcată mai departe. Slade insistă ca Lisa să aştepte lângă restaurant până când el o va aduce acolo. În timp ce paşii lui mari se îndepărtau, ea se înfioră uşor, simţindu-se abandonată în răcoarea serii.

Partea din faţă a clădirii era luminată puternic, zidurile de cărămidă şi ferestrele cu arcade fiind scoase în evidenţă. Lisa se apropie şi mai tare de lumină când Lincolnul cel zvelt se apropie de trotuarul din faţa restaurantului.

Nu mai era nici un semn din superioritatea rece pe care crezuse că o detectase la Slade cu câteva momente mai devreme. Hotărî că trebuie să

fi fost imaginaţia ei cea care o făcuse să i se pară că el se retrăsese atât de brusc în sine. Nu era nimic rece în atitudinea lui când o ajută să se instaleze în scaunul pasagerului. De fapt, zâmbetul lui era dezarmant când se întoarse către ea după ce se urcă la volan.

— Ai vrea să te întorci direct la Mitzi, sau ai prefera să-ţi fac un tur al vechiului Charleston noaptea ? întrebă Slade.

Era târziu şi a doua zi trebuia să se scoale devreme ca să meargă la serviciu. Cea mai înţeleaptă alegere era să meargă direct la Mitzi, dar auzi vocea interioară care o făcu să facă a doua alegere.

— Turul oraşului.

Era nebună, gândi ea, instalându-se mai confortabil în scaunul ei şi zâmbind în sine. Nu-i plăcea Slade, totuşi era periculos de atrasă de el. Ar fi trebuit să se simtă în alertă, în loc de atât de mulţumită.

— De unde acest zâmbet ? El încetini maşina când dădu colţul spre o stradă pietruită.

— Trebuie să fie efectul vinului, oftă Lisa, încurcată de această schimbare, dar fără a-i păsa cu adevărat.

— Am remarcat că ţi-a îmblânzit dispoziţia.

— Dar şi pe a ta, spuse ea uitându-se pe fereastră.

Strada pe care mergeau era de-a lungul falezei. Pe partea opusă docurilor se înşiruiau case vechi viu colorate, înghesuite una într-alta.

— Ce ciudat ! Uite, îi arăta ea lui Slade. Fiecare este vopsită în altă culoare.

El îi aruncă o privire curioasă.

— Dar este Rainbow Row. Credeam c-ai vizitat oraşul în aceste ultime zile. Cum de ţi-a scăpat Rainbow Row ?

— Oh, răsuflă Lisa stingheritä, umezindu-şi buzele cu vârful limbii. Încă n-am făcut turul vechiului Charleston. Am făcut alte plimbări, ca de exemplu am fost la Fort Sumter şi la Academia Militară.

— Citadela ?

— Da. Am lăsat vechiul Charleston să-l văd cu Mitzi. Ea este obişnuită cu el şi Ţara de Jos a Carolinei de Sud fiind locul unde se petrec poveştile ei de dragoste, sunt sigură că ştie lucruri unice despre ea. Dar povesteşte-mi despre Rainbow Row, îl îndemnă ea, dorind să scape de discuţiile amănunţite despre cum îşi petrecuse timpul în aceste zile.

— Cele mai vechi case datează din 1740. Sunt reşedinţe particulare, foarte la modă. În secolul optsprezece, acesta era cartierul docurilor. Culorile diferite sunt un fel de siglă care să le diferenţieze una de alta.

Depăşind şirul de case multicolore, el coti. Lisa avea senzaţia că se strecura în trecut. Cu clădirile şi casele umbrite de noapte şi putinele maşini pe străzile înguste, tentă de modern fusese ascunsă vederii.

Făcând un alt tur, Slade îi atrase atenţia asupra casei de pe stânga.

— Casa Heyward-Washington, unul dintre locurile care pretind că „George Washington a dormit aici". Thomas Heyward Joc. A fost unul dintre semnatarii Declaraţiei de independenţă. Lisa abia îşi aţintise privirea asupra exteriorului

umbrit, când el arătă spre altceva. Ţi se pare cunoscut ?

— Vag, recunoscu ea, dorindu-şi ca turul să nu fi fost făcut în semiîntuneric. În lumina zilei ar fi recunoscut de ce îi era familiar, dar acum trebui să întrebe. Unde am mai văzut asta ?

— *Porgy and Bess,* opereta. Montarea s-a inspirat de la Cabbage Row. Aici erau standuri cu legume care se înşiruiau de-a lungul trotuarelor, de unde şi numele de Cabbage Row (Şirul verzei).

Trecură pe mai multe străzi, cu multe puncte istorice de interes. Era un tur pe care Lisa trebuia să-l mai facă o dată, la lumina zilei. Erau prea multe de văzut, dar era bucuroasă că prima dată fusese noaptea. Făcuse ca farmecul cartierului vechi al oraşului să prindă viaţă.

Ea se uita în tăcere pe fereastră când Slade făcu o altă întoarcere. Recunoscu strada, mergând pe ea în fiecare zi spre biroul lui. Casa mătuşii ei era chiar după această stradă. Privirea Lisei se aţinti asupra unui conac alb, retras de la stradă, protejat de un gard de fier forjat şi străjuit de stejari masivi.

— Din toate conacurile vechiului Charleston, cred că acela este cel mai frumos, îi spuse lui Slade.

— Care anume ?

— Acela de acolo, arătă ea. Tocmai ne apropiem.

— Ai vrea să-l vezi mai de aproape ? Pe gura lui apăruse o umbră de zâmbet când îi adresă întrebarea.

— Sigur, aprobă Lisa, gândindu-se că el va şofa mai aproape de trotuar ca să poată avea o

vedere mai bună a conacului, noaptea. Dar el intră cu maşina prin porţile de fier forjat. Ce faci ?

— Spuneai că vrei să vezi mai îndeaproape, o ironiză el.

— Da, dar nu însemna că atât de aproape. Doamne, trec pe lângă el în fiecare zi...

— Treci pe lângă el...

Lisei îi veni să-şi muşte limba. Prea mult vin, gândi ea. Se lăsase copleşită de un sentiment fals de securitate. Trebuia să nu uite că Slade era încă adversarul ei.

— Da, adăugă ea a mia minciună, când mă întâlnesc cu Susan şi cu Peg. De obicei ele mă iau de la colţ. Chiar dacă trăsăturile lui erau uşor umbrite, ea putu vedea strâmbătura de scepticism a gurii lui. Nu ne putem opri aici, protestă ea când el opri maşina aproape de intrarea casei celei mari şi albe.

— Îi cunosc foarte bine pe proprietari, insistă Slade. Nu se vor supăra dacă aruncăm o privire înăuntru.

— Nu-i nimeni acasă.

Ferestrele erau întunecate, dar asta nu-l deranjă pe Slade când se dădu jos din maşină şi se duse la portiera Lisei.

— Sunt plecaţi, dar mi-au lăsat mie cheia, explică el ajutând-o pe Lisa, confuză şi ezitând să se dea jos din maşină.

— Unul dintre clienţii tăi ?

— Mai mult sau mai puţin. Din când în când mă ocup de problemele legale, dar îi cunosc de ani de zile. Mâna lui o apucă de cot şi o conduse să urce cele trei trepte de la uşă. Scoţând o cheie

din buzunar o bagă în broască şi deschise uşa. Apoi aprinse o lumină chiar de lângă uşă şi se dădu la o parte să-i facă loc Lisei să intre... Casa este închisă, aşa că mobila este toată acoperită. Dar poţi să-ţi faci o idee despre locuinţă.

Podeaua de stejar era lustruită şi sclipea. Cornişe ornamentale mărgineau tavanul. Pe pereţi erau aplice de cristal care răspândeau lumină, şi şiruri de tablouri.

Lisa se simţea ca o intrusă. Se apropie şovăind să cerceteze tablourile. Ochii ei se măriră la primul, un portret al unui bărbat cu părul negru ca pana corbului şi ochi negri, îmbrăcat în haine de modă veche. Slade era chiar în spatele ei şi ea se răsuci pe călcâie cu faţa la el.

— Proprietarii sunt rude ale tale, îl acuză ea.

— Părinţii mei, zâmbi el.

— De ce nu mi-ai spus, în loc să mă faci să cred că... Lisa nu rosti restul întrebării. Ştia exact cum ar fi sfârşit-o ; ceva legat de faptul că proprietarii erau dintre cei de la care fura. Dintr-un oarecare motiv ea nu voia să introducă subiectul în conversaţie. Era adevărat, vinul o înmuiase oarecum. Îi luase ascuţimea limbii şi nu voia să se certe cu el.

— Gândeai ce-i mai rău ? o ironiză el.

— N-are importanţă. Lisa se întoarse cu spatele, înăbuşindu-şi iritarea din voce pe care n-o înţelegea.

În ciuda huselor care acopereau mobila, în ca exista o căldură aparte. Paşii lor răsunau pe pardoseala de lemn când vizitară camerele de la parter şi o luară pe scara în spirală către etaj. Totuşi casa nu părea chiar pustie.

— Părinţii tăi nu petrec mult timp aici ?

— Nu, nu de când tatăl meu a cumpărat ferma, recunoscu Slade. Petrec doar câteva luni, la sfârşitul toamnei şi începutul iernii.

— S-au mutat la fermă la scurtă vreme după ce ţi-ai luat licenţa, aşa-i ? murmură ea.

— Da. Slade făcu o pauză şi-şi ridică curios capul. De unde ştii ?

— Mitzi mi-a menţionat, bănuiesc, dădu ea din umeri. Ai locuit aici ?

— Toată viaţa mea. Slade începu să meargă ţinând-o de spate.

— De ce nu mai locuieşti acum ? se uită ea curioasă la el. Vreau să spun, râse ea stingherită, că mi se pare o ruşine ca această casă frumoasă să fie goală fie şi pentru o zi.

— Este prea mare pentru un bărbat singur.

— Da, este o casă pentru o familie, încuviinţă Lisa gândindu-se la numeroasele dormitoare destinate găzduirii unor copilaşi cu păr şi ochi negri. Unde locuieşti ?

— În aripa destinată sclavilor, din spatele casei, îi spuse el. Noi am transformat acea clădire într-un apartament de burlac când eram la facultate. Este foarte obişnuit să transformi aripile vechi în apartamente şi să le închiriezi. Şi profitabil.

— Presupun că următorul lucru pe care-l vei face este să mă inviţi în apartamentul tău. Fiecare burlac are o colecţie de gravuri pe care propune s-o arate, spuse Lisa cu aciditate.

În ochii lui sclipi o lumină veselă.

— Ai vrea să-mi vezi apartamentul ?

— Bineînţeles că nu. Piciorul i se opri pe

treaptă. Sunt apartamente standard de burlac nu ?

— Aşa-mi închipui, o aprobă Slade.

— Este târziu şi n-aş vrea ca Mitzi să se îngrijoreze. Ar fi mai bine să mă întorc.

Înainte de a intra la apă cu totul, adăugă Lisa în gând. Devenea prea prietenoasă cu Slade şi nu era cazul. Dacă era să fie drăguţă cu el, trebuia s-o facă cu scopul de a obţine cât mai multe informaţii, şi nu doar să facă conversaţie.

— Cel puţin tu ai un avantaj faţă de mine, comentă Slade când o luară prin hol către uşa de la intrare. Eşti în vacanţă şi poţi dormi târziu dimineaţa. Eu trebuie să fiu la birou la prima oră, ceea ce înseamnă să mă scol devreme.

— Şi eu la fel. Lisa realiză ce spusese şi se grăbi să se corecteze. Nu ca să fiu la birou, bineînţeles, ci ca să mă întâlnesc cu Peg şi Susan la prima oră mâine dimineaţă.

— Din nou ? Credeam că eşti aici s-o vizitezi pe Mitzi.

— Sigur că da, dar ea se află la mijlocul unei cărţi. Este o prostie să pierd timpul prin casă în fiecare zi, aşteptând ca ea să termine. Aşa pot să mă distrez şi eu. Este vacanţa mea. În afară de asta, am weekendul pe care să-l petrec cu Mitzi.

— Atunci poţi face pe nepoata îndatoritoare şi devotată, aşa este ?

Ea deschise gura să protesteze împotriva sarcasmului din vocea lui, dar îşi dădu seama la timp.

— Cred că pot juca rolul cu acelaşi succes cu care tu ţi-l joci pe al tău, de avocat fidel.

Ultima lumină se stinse, cufundând conacul în întuneric. Lisa aşteptă pe trepte în timp ce Slade încuia uşa. Când ajunse lângă ea, fata începu să coboare treptele spre maşină, dar el o prinse de braţ ca s-o oprească.

— Aproape-mi pare rău că armistiţiul s-a încheiat, spuse el părând să şovăie.

— Tu l-ai început.

— Nu ţi-ai pierdut timpul propunând şi tu unul.

— Te aşteptai să întorc şi celălalt obraz ?

— Te-ar fi durut ?

Faţa lui sardonică era umbrită de întunecimea nopţii şi Lisa nu putea să vadă cât din regretul lui era ironic şi cât sincer.

— Dacă vrei să ştii, da, m-ar fi durut, ripostă ea sec.

— Nu putem continua să ne insultăm unul pe altul dacă urmează să fim parteneri.

— Cine a spus că o să fim ? se miră Lisa. Nu sunt convinsă că am nevoie de tine.

— Ba da. Numai că nu-ţi convine să recunoşti.

În tonul lui se citea îngâmfarea ; era sigur de el şi de Lisa.

— Poate că există altă cale, se încăpăţână ea, deşi ştia că până la urmă va accepta. De îndată ce Slade va crede că ea este de partea lui, îi va mărturisi exact cum obţine banii lui Mitzi. Poate că tu ai mai multă nevoie de mine decât eu de tine şi nu vrei s-o recunoşti.

— Dar deja am recunoscut când am făcut propunerea c-ar trebui să lucrăm împreună, îi reaminti el. Ce spui ? Suntem parteneri ?

— Aş vrea să mă mai gândesc la asta.

— Ce este de gândit ? Ştii că deja te-ai hotărât. Părea să-i considere rezistenţa amuzantă şi zadarnică.

— Poate că m-am hotărât. Lisa îşi lăsă capul provocator pe o parte, părul ei blond lucind în lumina slabă. Poate că n-am hotărât că răspunsul este nu. Te-ai gândit la asta ?

El îşi dădu capul pe spate şi ea văzu cum colţurile gurii lui se ridică a râs.

— Dacă răspunsul tău era un „nu“ hotărât, n-ai mai fi venit cu mine în seara asta. Mi-ai fi spus în parc. Dar n-ai făcut-o. Ceea ce înseamnă că răspunsul este „da“.

Lisa se uită în altă parte.

— Eşti foarte sigur pe tine, comentă ea cu iritare.

— Nu. Îi apucă bărbia cu două degete şi-i întoarse faţa spre el. Sunt sigur pe tine şi de felul în care-ţi lucrează mintea.

Obrăznicia lui era inimaginabilă, dar fiorul provocat de atingerea lui o copleşi.

Blestemat fie vinul, gândi ea, o făcea să fie ameţită. Pământul i se clătina sub picioare de parcă se afla într-o barcă. Slade stătea atât de înalt şi de ferm în faţa ei, încât îi venea să se agaţe de el pentru a-şi recăpăta echilibrul. Era cea mai nebunească senzaţie, fiindcă ştia că era doar o festă a imaginaţiei.

Privirea lui se aţinti asupra feţei ei, sprâncenele negre împreunându-se. Ochii lui negri păreau să-i atingă fizic fiecare trăsătură, inspectând, mângâind uşor, până când se opriră pe buze. Slade

își plecă fața spre ea, apoi se opri ca și cum așteptă un protest din partea ei.

Mângâierea gurii lui o făcu să-și țină respirația de emoție, nervii ei încordându-se șocați. Ușor, el îi cercetă buzele într-un fel senzual. Când își ridică fața, o sprânceană a lui era ridicată de surprindere. Buzele ei fremătau de plăcere în urma acestui sărut mângâietor.

— Este o nebunie, murmură ea uimită de ceea ce simțea.

— Da, fu de acord Slade, neavând nevoie să întrebe ce voia să spună.

— Nici măcar nu-mi placi.

— Știu.

Mâna lui îi părăsi bărbia pentru a se înfunda în părul ei de la ceafă, ridicându-i capul pentru a întâlni gura lui care cobora. Buzele ei se desfăcură instinctiv la contact, o furtună de senzații parcurgându-i trupul când el puse stăpânire pe gura ei. Nu era nimic timid în sărutul lui de data aceasta și ea se trezi că-i răspunde cu ardoare.

Brusc, Slade se retrase, încruntându-se când se uită la ea. Expresia lui se înăsprise. Mișcată de propria ei reacție, Lisa se întoarse cu spatele, încercând să-și oprească tresărirea simțurilor.

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse el încordat.

— Da, încuviință Lisa repede.

Slade nu o urmă când ea alergă spre ușă, de parcă era speriată. Dar Lisa era speriată de ea însăși, asta era problema. La ușa mătușii sale, se uită înapoi spre mașină. Slade o observa, cu o cută de încruntare întunecându-i fața.

* * *

În ziua următoare îi era greu să-l privească în față ca Ann Eldridge. Lisa încerca să afișeze o indiferență profesională, dar fără succes. Din fericire, Slade era prea preocupat ca să remarce sau să vadă cât de nervoasă era secretara temporară în prezența lui.

El era aplecat peste masa ei semnând corespondența pe care ea o dactilografiase, și dorea poșta din acea zi. Lisa se trezi că studiază felul în care lumina arunca reflexe albăstrui în părul lui negru.

Ochii ei alunecară spre negrul ochilor lui și se trezi că el îi întoarce privirea cu o ridicare absentă, nedumerită a sprâncenei. Lisa se uită în altă parte, încercând să-și ascundă încurcătura care o făcu să se înroșească.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Eldridge ? întrebă el curios.

— Nu, nimic, se grăbi ea să răspundă.

— Voiai să mă întrebi ceva ? insistă Slade.

— Nu, ce-ar putea fi ? dădu ea din umeri nervoasă.

— Asta te întreb eu.

— Te asigur că nu-i nimic. Scrisorile erau semnate și ea le strânse, începând să le împăturească pentru a le băga în plicuri.

— Dacă-i în legătură cu salariul dumitale...

— Agenția îmi plătește direct și-ți va emite factura mai târziu, minți ea repede. N-avea de gând să-i accepte banii când se afla aici ca să-l spioneze. Voiai să mai fac și altceva ?

— Da. Sun-o pe Miriam Talmadge în locul meu. Lisa păli la cererea lui. Întreab-o la ce oră o așteaptă pe nepoata ei acasă.

— Nepoata ei ? repetă Lisa slab, fața devenindu-i și mai albă.

— Da, asta am spus, ripostă el iritat.

— Dacă. . dacă doamna Talmadge mă întreabă de ce vrei să știi, ce să-i spun ?

— Spune-i că nu-i treaba ei. În răspunsul lui răstit era ceva violent. Slade își retractă imediat răspunsul. Nu, spune-i doamnei Talmadge, începu el forțându-se să răspundă calm la întrebarea ei, că voi trece diseară s-o văd pe Lisa — ca și pe doamna Talmadge, adăugă el.

— Bine, răsuflă Lisa ușurată că știa dinainte de vizita lui.

Slade se uită la ceasul de aur.

— Dacă din întâmplare, nepoata doamnei Talmadge este acolo, fă-mi legătura să vorbesc cu ea. Voi fi în biroul lui Drew. Dacă nu, transmite-mi mesajul acolo, în legătură cu ora când doamna Talmadge o așteaptă să se întoarcă.

— Așa voi face, promise Lisa, dar Slade deja ieșea, fiind sigur că ea se va supune ordinului lui.

După ce el părăsi biroul, ea se jucă cu ideea de a vorbi cu el ca Lisa Talmadge, prefăcandu-se că-i acasă la mătușa ei. Dar exista riscul ca el să-i pomenească lui Mitzi, care ar nega imediat că Lisa ar fi fost acolo.

Prefăcându-și vocea, ea o informă pe Mildred de vizita lui Slade în acea seară și-i transmise lui Slade că Lisa era așteptată în jur de ora șase.

Știind că va vedea pe Slade în acea seară nu făcu ca ziua să treacă mai repede. Dimpotrivă, fiecare minut parcă se târa în timp ce ea încerca să ghicească motivul. Neștiind la ce să se aștepte se simțea ca un mânz speriat.

Stomacul îi era atât de încordat încât abia oncră mâncarea făcută de Mildred. La fiecare sunet care venea din afara casei, pulsul ei se accelera, gândindu-se că sosea Slade.

— Nu știu de ce Mildred nu s-a gândit să-l invite pe Slade la cină, oftă Mitzi, când turnă cafeaua și-i întinse o ceașcă Lisei. Era destulă mâncare, mai ales când tu mănânci așa de puțin.

— Nu mi-a fost prea foame.

Ceașca se clătina în farfurioară și Lisa realiză că mâinile îi tremurau. Puse repede cafeaua pe masa din fața canapelei, strângându-și mâinile în poală.

— Am mâncat mult la prânz. Adevărul era că nu mâncase nimic. Drept rezultat, se simțea slăbită și tremurând în sinea ei, dar gândul de a mai mânca prăjiturile de pe tava cu cafea îi repugna.

— Nu mi-ai spus cum v-ați înțeles tu și cu Slade seara trecută.

Mitzi se instală mai bine în scaun, cu ceașca de cafea în mână, ochii sclipindu-i jucăuși.

— O.K., bănuiesc. Lisa încerca să evite întrebarea cu indiferență, dar mătușa sa nu putea fi așa de ușor păcălită.

Plesnind din limbă cu dezaprobare ironică, Mitzi insistă :

— Răspunsul tău este prea degajat, Lisa. Seara nu putea fi atât de banală. Hai, ce s-a întâmplat în realitate ?

— Nu știu ce vrei să spui, negă Lisa nervoasă. Am ieșit să mâncăm. Am vorbit, m-a plimbat cu mașina prin oraș și m-a adus acasă.

— Fără pălmuiri ? Fără luptă ? Doar o seară liniştită ? zâmbi mătuşă-sa cunoscătoare.

— Ne-am contrazis, da. Asta vrei să mă faci să spun ? declară Lisa agitată.

- Dar nu tot timpul ?

Lisa îşi frecă fruntea cu degetul, încercând să-şi uşureze durerea care-i pulsa în cap.

— Nu, nu tot timpul, recunoscu ea cu un oftat.

— Ca să fiu sinceră, nu credeam că ai să ieşi cu el, comentă mătuşă-sa.

— N-am prea avut de ales. Practic m-a târât din casă şi m-a băgat în maşină înainte de a-mi da seama că nu veneai şi tu, replică ea.

— Asta înseamnă ceva, râse Mitzi în surdină. Amândoi trebuie să vă fi împăcat cu diferenţele dintre voi după o seară împreună.

— Nu ştiu.

Şi acesta era adevărul. Se auzi soneria şi Lisa tresări.

— Trebuie să fie Slade, anunţă Mitzi fără a fi necesar.

Când mătuşă-sa se duse să deschidă uşa, Lisa se ridică de pe canapea şi se duse la o fereastră, dând draperiile la o parte să se uite afară. Fără să se întoarcă, ştiu clipa în care Slade intră în încăpere. Simţi privirea lui şi se încordă.

— Bună, Lisa. Tonul lui părea forţat, tăios şi încordat.

— Bună, Slade. Un zâmbet artificial i se desenă pe buze când se uită peste umăr.

Ascuţimea privirii lui părea să intre în ea ca un pumnal, ţintuind-o. Neîndurător, îi cerceta expresia, remarcând tensiunea ei.

— Noi beam cafea. Vrei şi tu, Slade ? îl invită Mitzi, apucând deja cea de a treia ceaşcă de pe tavă.

— Da. Dar răspunsul era automat, fără interes.

— Pare că eşti tulburat de ceva, Slade.

Privirea lui zbură către Lisa, ca să se îndepărteze imediat.

— A fost o zi grea la birou, bănuiesc. Am luat o parte din oboseală cu mine.

Nu era adevărat. Fusese una dintre cele mai liniştite zile şi Lisa se întrebă de ce mintea el. Ea îl privi, simţindu-i neastâmpărul. Deşi el nu se mişca, Lisa avu senzaţia că el se furişează prin cameră. Era ca şi cum erau pe aceeaşi lungime de undă, numai că Lisa nu cunoştea motivele lui.

— Lisa, ţi se răceşte cafeaua, îi aminti Mitzi.

— Îmi pare rău, am uitat. Apoi se întrebă de ce se scuzase.

Picioarele îi le simţea straniu de slăbite când o purtară pe lângă Slade către canapea. Părea să fie prinsă în dispoziţia lui proastă, tulburarea lui simţind că-i zgârie nervii. Privirea lui întunecată o studia, dar fata evita să i-o întâlnească.

Totuşi era conştientă de fiecare mişcare a lui, de nerăbdarea încordată cu care îşi acceptă cafeaua. Muşchii gâtului începeau s-o doară de încordare. Reuşea doar să-şi soarbă încet cafeaua călduţă.

— N-am avut ocazia în seara cealaltă să mă uit la recenzia ultimei tale cărţi, Mitzi, spuse Slade. Aş vrea s-o citesc.

— O aduc eu, se oferi Lisa imediat.

Ceaşca ei zăngănea în farfurioară când o aşeză pe masă şi se ridică. Dar mâna lui era pe

braţul ei, oprind-o cu o încleştare a degetelor.

— Mitzi ştie exact unde este, zise el scurt.

— Poate nu chiar exact, spuse mătuşa ei, dar probabil ştiu mai bine unde este decât Lisa. Aşteptaţi aici s-o caut.

— Oh, nu, protestă Lisa, o flacără violentă înfierbântându-i pielea.

— Lisa, murmură Slade în surdină.

— Când te gândeşti, rosti Mitzi cu o sclipire a ochilor în timp ce se uita la amândoi, că s-ar putea să-mi ia ceva timp ca să găsesc recenzia.

Privirea pătrunzătoare a lui Slade nu se dezlipi de faţa Lisei.

— Nu mă deranjează să aştept, Mitzi.

CAPITOLUL VII

După ce Mitzi părăsi camera, Slade lăsă brațul Lisei și făcu un pas grăbit înapoi, întorcându-se cu spatele la ea. Lisa se uita la părul lui negru care se ondula peste gulerul întors al pulovărului crem, care se asorta cu culoarea hainei maronii cu petice din piele la coate.

— Amândoi știm că n-ai venit să citești recenzia lui Mitzi, așa că de ce ai venit, Slade ? Vocea ei era cea care suna atât de calmă și nepăsătoare ? Era imposibil, având în vedere cum tremura pe dinăuntru.

El aruncă o privire peste umăr, rapidă și tăioasă.

— Mi-a trecut prin cap că am luat încuviințarea ta cu privire la aranjamentul nostru drept garantată. Ai evitat să-mi dai un răspuns direct aseară.

— Eu credeam că da, dădu Lisa din umeri indimidată.

Slade se răsuci s-o privească.

— Nu, n-ai făcut-o.

Era rândul Lisei să-și îndrepte privirea.

— Firește că sunt de acord cu aranjamentul. Așa cum ai accentuat aseară, ar fi o prostie să nu

ne unim forțele. Încercarea ei de a părea nepăsătoare ieși răstit și defensiv. Este destul pentru tine, sau vrei să mă faci să semnez un document parafat și ștampilat ?

— Oprește-te ! strigă el.

— Ce să opresc ? Lisa se întoarse spre el, mai categorică decît oricând.

— Încetează să fii așa de sarcastică. Un mușchi i se zbătu convulsiv în obraz, linia gurii fiind dură și nemiloasă.

— Nu mă pot abține în privința ta, replică ea. Este instinctiv.

— Aseară ai reușit să fii civilizată, îi aminti Slade.

— Aseară am băut prea mult vin, se apără Lisa. Fusese cârja de care se agățase toată ziua pentru a-și explica în subconștient reacția la sărutul lui.

— Vinul a fost ? o tachină el. M-am întrebat toată ziua.

Mărturisirea lui o luă prin surprindere. Fusese în mintea lui toată ziua ? Ea era motivul pentru tristețea lui de la birou ? Avusese în cap ce se întâmplase cu o seară în urmă, ca și ea ? Trebuia să fi fost și pentru el o experiență neobișnuită. Cunoașterea acestui lucru o făcu să se înfioare, provocând o excitare pe care se străduí din răsputeri să și-o controleze

Dintr-un pas. Slade parcurse distanța dintre ei, apucând-o de talie. Atingerea lui aprinse o flacără ce se răspândi prin sistemul ei nervos, făcând-o insensibilă la orice altceva în afară de apropierea lui.

— Azi eu n-am băut nici un fel de vin. Dar tu ?

Cu o mișcare negativă a capului ei blond, fata îi dădu răspunsul mut. El o trase încet spre sine. Mâinile de pe talie erau insistente, căldura lor înfierbântându-i pielea. Fața ei era ridicată, buzele desfăcându-i-se înainte ca el să le atingă.

Gura lui întrebătoare nu avea îndurare, pasiunea ei puternică măturând orice rezistență din cale. Dorința pe care o stârnea el se urca la cap mai mult decât orice vin. Aproape din proprie inițiativă, mâinile ei se strecurară în interiorul hainei lui, alunecând în jurul mijlocului puternic.

Instantaneu, mâinile lui o încercuiră, lipindu-i rotunjimile de trupul lui dur. Mângâierile mâinilor lui pe șolduri îi trimiteau flăcări în trup, care o consumau cu căldura dorinței lor.

Toți bărbații care o ținuseră în brațe până atunci dispărură din memoria ei. Nici unul nu o ridicase pe astfel de culmi care ignorau discreția și pericolul. Însușirile pe care le simțise la Slade, puterea și măiestria lui, erau cele care acum o îmbătau. Nu se putu abține să nu se cutremure a regret când el își smulse gura de pe a ei.

— Ce fel de vrăjitoare ești ? murmură el lângă tâmpla ei, răsuflarea lui fierbinte și umedă arzându-i pielea.

Cred că una complet lipsită de putere. Fără rezistență sau apărare, gândi ea. El ar fi putut-o seduce și ea n-ar fi fost în stare să-l oprească.

— Scoate blestemații aceștia de ochelari, îi ceru Slade în șoaptă.

Asta o trezi pe Lisa la realitatea de care avea

nevoie. Se răsuci în brațele lui întorcându-se cu spatele și făcând un pas înapoi. Inima îi bătea cu putere în piept, iar respirația îi era gâfâită.

— Nu vreau să mă încurc cu tine, Slade, emoțional sau fizic, declară ea, dar mult prea neconvingător. Vreau să rămână un aranjament strict de afaceri.

Mai târziu ea va trebui să-l dea în vileag și voia să fie în stare s-o facă fără durere sau regret.

— Crezi că eu vreau ? Vocea lui joasă părea gâtuită de controlul pe care încerca să și-l impună.

— Nu știu, oftă ea cu un tremur chinuit în voce.

Mâinile lui îi alunecară pe talie, apoi automat sub brațe să-i cuprindă sânii. Umerii Lisei fură lipiți de pieptul lui. Apăsarea puternică a coapselor lui nu lăsa nici o îndoială asupra dorinței lui bărbătești.

— N-am avut intenția să se întâmple asta. De fapt, este ultimul lucru pe care-l doream. Chiar dacă făcea această constatare supărată, el îi forță capul să se aplece pe o parte, îngropându-și gura în scobitura gâtului fetei.

— Nici eu. Dar fiori de încântare alergau de-a lungul spatelui ei.

Mâinile i se încleștară de brațele lui ca să înceteze a-i mângâia sânii. Dar asta nu făcu decât ca ea să se agațe de el, invitându-i mângâierea intimă. Un val de nevoie pimitivă izbucni în ea mai puternică, inevitabilă și periculoasă.

— S-a întâmplat, și ce-o să ne facem ? gâfâi Slade cu o voce răgușită, lângă gâtul ei.

— Oprește-o.

— Tu poţi ? râse el cinic.

— Nu ştiu. Lisa închise ochiii împotriva chinului febril din rărunchi care refuza să se diminueze.

Întărindu-şi îmbrăţişarea, el o lipi şi mai mult de el.

— Te doresc, Lisa. O mână alunecă pe şoldul ei.

— Ştiu. Cum putea ignora forţa bărbăţiei lui, precum şi zvâcnetul din interiorul pântecului ei.

Brusc, Slade îi dădu drumul, lăsând-o să se clatine fără sprijinul lui. Paşi lungi şi nerăbdători îl îndepărtară până când între ei se interpuse lăţimea camerei. Lisa se uită avidă după el, incapabilă să-şi nege dorinţa, acum, când el n-o mai ţinea în braţele lui.

El luă o ţigară din cutia de pe masa pentru cafea şi o aprinse. Expirând un nor de fum albăstrui, îşi trecu degetele prin părul des şi negru. Furia privirii lui o ardea.

— Ce aştepţi de la mine, Lisa ? o întrebă el printre dinţi. În afară de partea din banii mătuşii tale ? şuieră el cu ură.

— Nimic. Lacrimile îi umeziră ochii, ascunse din fericire de ochelarii de soare. Doamne, cât îmi doresc să nu te fi cunoscut ! se sufocă ea.

— Nici pe jumătate pe cât îmi doresc eu, bombăni el. Nici pe jumătate !

Ţigara abia aprinsă fu strivită într-o scrumieră, cu o furie înăbuşită. El mergea ţeapăn spre uşă înainte ca Lisa să-i poată înţelege intenţia.

— Unde pleci ? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată de nedumerire.

— Plec ! se răsti el. Cere-i scuze mătuşii tale !

Uşile se trântiră violent în urma lui. Lisa se cutremură la fiecare zgomot, durerea răspândindu-se în ea în mii de valuri.

Asta merita ea, totuşi, pentru că-şi abandonase mândria şi respectul de sine în braţele unui bărbat care era un hoţ şi probabil chiar mai rău. Nu mai avea timp să cugete la aspectele umilitoare ale răspunsului ei, căci Mitzi îşi făcu apariţia în încăpere.

— Extraordinar ! Slade era cu adevărat nervos când a plecat, spuse ea. Nu vă pot lăsa pe voi doi singuri nici cinci minute fără să săriţi unul la beregata celuilalt. Ce s-a mai întâmplat de această dată ?

— Ne... ne-am certat, răspunse Lisa încordată, încercând să-i sune vocea firesc.

— În legătură cu ce ?

— Are vreo importanţă ? întrebă fata cu o amărăciune vădită.

— Presupun că nu, oftă Mitzi. Se pare că amândoi vă luaţi la ceartă din orice Dacă n-ar exista nici un motiv, probabil v-aţi contrazice asupra culorii soarelui. Seara trecută, am sperat că...

Seara trecută a fost o greşeală. Din mai multe puncte de vedere, îşi zise Lisa în gând.

O lacrmiă fierbinte alunecă pe obrazul fetei şi ea şi-o şterse cu dosul palmei.

— Lisa, plângi ! Mitzi era uluită de descoperire.

— Întotdeauna plâng când sunt supărată.

Sau rănită, confuză, sau speriată.

Figura mătuşii ei deveni posomorâtă.

— O să am o discuţie cu Slade.

— Nu te obosi. Îl va umfla râsul, declară Lisa cu sfidare.

— Slade..

— Nu-l cunoşti pe Slade, o întrerupse Lisa furioasă, dându-şi drumul la emoţiile ei plire de frustrare. Nu-l cunoşti cum este în realitate ! Cât de arogant şi revendicativ şi sexy.

Oh, Doamne, gândi Lisa. Chiar spusese ea asta ? Se înroşi de ruşine.

— Ei bine, nu, încercă să-şi ascundă Mitzi râsul din voce, nu cred că cunosc această parte a lui foarte bine.

Lisa nu-şi amintea să se fi simţit atât de umilită în viaţa ei, nici chiar atunci când, adolescentă fiind, o prietenă îi mărturisi că băiatul pe care-l plăcea aceasta, îi făcea curte ei. Mormăi o scuză neinteligibilă şi se grăbi să iasă din încăpere.

În camera ei, îşi plânse în singurătate nefericirea şi umilinţa. Dar ceea ce o făcu să suspine cu atâta durere era mai mult decât atât. Ştia că găsise ceva de preţ şi nu putea păstra.

Dar refuza să recunoască, chiar faţă de sine, ce era acel ceva preţios. Cu capul zvâcnind şi trupul chinuindu-se, în cele din urmă căzu într-un somn greu, după miezul nopţii.

În dimineaţa următoare, Lisa se trezi cu o tresărire. Întârziase la serviciu. Dar apoi, capul îi căzu înapoi pe pernă. Era sâmbătă şi biroul lui Slade era închis. O cuprinse uşurarea şi oftă. Nu şi-ar fi putut găsi calmul să-l înfrunte astăzi pe Slade ca „Ann Eldridge".

O privire în oglindă îi spuse c-ar fi avut greutăţi să privească pe cineva în faţă astăzi. Ochii verzi erau roşii de la găleţile de lacrimi pe care le

vărsase. Pleoapele îi erau umflate, iar sub ochi avea cearcăne. Abia era în stare să se privească ea însăși.

Își puse ochelarii pentru a ascunde ravagiile nopții trecute, apoi îndrăzni să se îmbrace în jeanși și o bluză albă. Tenul ei era nefiresc de palid, făcând ca rujul de pe buze să arate țipător. Și-l șterse cu un șervețel și-și trecu indiferentă un pieptene prin păr.

La parter, menajera scoase un oftat resemnat și spuse :

— Mitzi lucrează în birou. Astăzi este ziua când lustruiesc mobila, așa că dacă vrei să mănânci ceva, va mai dura.

— Suc și cafea sunt suficiente.

Lisa n-avea poftă de mâncare. Mildred dădu din cap posomorâtă, nearătându-se ușurată că cererea fetei era atât de puțin pretențioasă.

— Mi le iau eu, se oferi Lisa. Nu-i nevoie să te deranjezi.

— Fă cum vrei, dădu Mildred din umeri și se duse către camera de zi.

În cele din urmă, Lisa se mulțumi doar cu un pahar de suc de portocale, înainte de a ieși lipsită de chef pe ușa din spate, în grădină. Rătăci la întâmplare pe sub stejarii cei falnici.

Noaptea trecută se gândise să-și facă bagajul și să plece — orice, numai să scape de Slade Blackwell. Dar asta însemna s-o lase pe Mitzi la cheremul lui. Era oare atât de lașă să procedeze așa ?

Dar dacă rămânea... ? se cutremură Lisa. Se presupunea că este o adultă, nu cineva fără experiență în privința bărbaților. Va fi în stare să se pă-

zească de atenţiile nedorite ale unui bărbat. Problema era că acestea erau dorite. Tot ce trebuia era ca el s-o atingă şi ea se topea ca îngheţata la soare.

Niciodată, nici chiar în coşmarurile ei cele mai rele, nu visase că s-ar putea îndrăgosti de un bărbat care escroca femeile mai în vârstă, bogate. Nu se îndrăgostise totuşi de el, poate că-i stârnise simţurile, dar nu dragostea.

Dar îşi asuma un risc dacă stătea lângă el mai mult timp, realiză Lisa. Şi dacă-l iubea, va avea puterea să-l demaşte înainte ca el să distrugă siguranţa viitorului lui Mitzi ?

Era atât de încurcată şi nesigură. Nimic nu-i mai părea atât de simplu ca la sosire. O cracă de stejar îi atinse obrazul şi ea o înlătură iritată.

Ce avea de gând să facă în continuare ? Cum de intrase în încurcătura asta ? Cum o să iasă din ea ? Exista o cale de ieşire — una care să nu fie plină de durere şi suferinţă ?

Oftând neputincioasă, Lisa îşi dădu capul pe spate, privind ramurile masive ale unui stejar. Deasupra capului zări o platformă cocoţată pe două crăci. Cercetând trunchiul observă o scăriţă improvizată ce ducea către platformă, părând s-o invite să se cţere deasupra tuturor problemelor. Casa din copac oferea un refugiu temporar şi Lisa profită de acesta. Ea descoperi că nu-şi pierduse îndemânarea de a se cătăra. Platforma era solidă, fără nici o urmă de noduri.

Aşezându-se într-o poziţie comodă, cu picioarele încrucişate şi mâinile sprijinite de coapse, Lisa se simţi hotărât mai bine. Exista ceva înălţător să stai într-un copac. Dacă teoria lui Darwin era

adevărată, gândi fata ironică, probabil că ea se întorcea la obiceiurile ancestrale !

Senzația nu dură mult timp deoarece auzi zvon de pași pe aleea pietruită. Ea se încordă, cel de al șaselea simț avertizând-o despre identitatea intrusului înainte de a-l vedea pe Slade. În minutul în care-l zări, el se opri, uitându-se în sus spre casa din copac în care stătea ea.

Inima ei tresări trădătoare la vederea lui, îmbrăcat în pantaloni albaștri și o cămașă imprimată desfăcută la gât. Trăsăturile lui ferme erau lipsite de expresie când se uită direct la ea.

— Pleacă ! rosti ea încordată.

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse el în cele din urmă.

— Ei bine, eu nu vreau să vorbesc cu tine.

— Nu fi copilăroasă, o admonestă Slade pentru replica ei bosumflată, și coboară din copac.

— De unde ai știut că sunt aici ?

— Mildred mi-a spus că te-a văzut pe fereastră rătăcind pe aici. Am găsit-o pe Mitzi de atâtea ori în casa din copac, încât am ghicit că mai întâi trebuie să mă uit aici.

— Mitzi ? Sus aici ? repetă Lisa, fiindu-i greu să si-o imagineze pe mătușă-sa de cincizeci de ani cățărându-se în copac.

— Da, spuse sec Slade, mătusa ta este remarcabilă din mai multe puncte de vedere. Dacă nu cobori, voi urca eu la tine. Vei descoperi că platforma este un pic cam strâmtă pentru două persoane.

Va urca, Lisa știa și-l privi furioasă. El făcu un pas către copac și scărița improvizată.

— Cobor imediat, mormăi ea și alunecă de

pe platformă spre scândurile de pe trunchi.

La câteva picioare de la pământ, o pereche de mâini îi apucă mijlocul, ignorând geamătul ei de protest şi ridicând-o pentru restul coborârii. Lisa se răsuci să se elibereze în clipa când picioarele ei atinseră pământul. Pulsul îi galopa şi după ce Slade îi dăduse drumul.

— Ce doreşti ? îl sfidă ea, dar în sine era conştientă febril de el.

Slade o privi un moment lung.

— Mitzi mi-a spus c-ai plâns.

Mâna lui se întinse către ochelarii ei, dar ea-i dădu peste mână, apărându-se instinctiv.

— N-avea dreptul să-ţi spună asta !

Ea nu-şi putea nega lacrimile pe care le vărsase. Nici măcar ochelarii nu puteau ascunde urmele.

— Mitzi n-a avut prea multe ocazii în viaţă să facă pe cloşca. Nu poţi s-o învinuieşti c-a sărit în apărarea puişorului care locuieşte în casa ei. O studie gânditor. Uitându-mă acum la tine, pot înţelege de ce mi-a făcut morală în legătură cu comportarea mea. Arăţi ciudat de vulnerabilă şi având nevoie de protecţie.

— Greşeşti, se opuse Lisa. Greşiţi amândoi, şi tu şi Mitzi. Pot să am singură grijă de mine.

— Poţi ? Slade o privi sceptic, comportamentul lui fiind uşor arogant şi ironic. Nostim, dar nu pari nepoţica cea dură care vrea să pună mâna pe banii mătuşii sale. Arăţi ca o fetiţă care a fost rănită...

— Mă laşi în pace ? îi ceru ea respirând gâfâit. N-am nevoie de milă, mai ales de a ta !

— Eu nu-ţi ofer milă.

Lisa se întoarse cu spatele, agitată.

— Ce faci aici ? Cine te-a invitat ?

— M-am invitat singur. Voiam să te văd.

— De ce ? strigă ea cu amărăciune. Ți-era teamă că după seara trecută voi călca înțelegerea ?

— Sincer, nu mi-a trecut prin cap, răspunse Slade posomorât. Poate c-ar trebui.

— Da, poate c-ar trebui.

Îi apucă brațele, întorcând-o cu fața la el. Lisa își trase umerii, pentru a nu-i simți atingerea care era o tortură și o binecuvântare în același timp. Își ținu fața plecată, nefiind în stare să-i întâlnească privirea.

— Lasă-mă în pace, Slade. Cuvintele înăbușite abia-i ieșeau din piept. N-am de gând să calc înțelegerea.

Degetele lui se înfipseră mai adânc în pielea gingașă a brațelor ei, trăgând-o mai aproape. Lisa își ridică mâinile să pună o stavilă în pieptul lui, dar una dintre mâini nimeri accidental în contact cu pielea descoperită din deschizătura cămășii. Căldura trupului lui o parcurse ca un curent electric, părul lui negru de pe piept înfiorându-i buricele degetelor.

— Noaptea trecută.. începu Slade încordat.

— Încerc să uit noaptea trecută, interveni Lisa cu o voce gâtuită. Nu vreau să-mi amintesc că s-a întâmplat vreodată.

— Am venit aici azi-dimineață cu intenția de a-mi cere scuze și propunerea ca amândoi să uităm noaptea trecută. În vocea lui răgușită exista o notă de senzualitate. Dar nu pot. Mi-este imposibil.

Respirația lui caldă îi atingea creștetul capului, făcând-o pe Lisa să-și dea seama cât de aproape era de el. Privirea ei se ațintise asupra gâtului lui bronzat și locului unde pulsul alerga nebunește, în acord cu bătăile nebunești ale inimii ei.

— Nu vreau să mă încurc cu tine. Protestul ei părea mai curând un geamăt de supunere. Ar complica totul.

— Crezi că eu nu știu asta ? întrebă Slade supărat.

— Atunci lasă-mă în pace.

El îi oferi contrariul.

— Petrece ziua cu mine, Lisa. Mitzi are de lucru și mi-a spus deja că astăzi nu-ți vezi prietenele.

— Nu, scutură ea din cap. Nu pot. Nu voi merge !

— Nu vom vorbi despre banii lui Mitzi, se jură Slade. Vom uita totul în legătură cu asta. Vom fi doar tu și eu, împreună.

Tentația de a accepta era aproape irezistibilă. Să aibă o zi întreagă cu Slade, să fie doar un bărbat și o femeie împreună, era un gând atrăgător.

— Nu ! Refuzul veni într-o șoaptă chinuită, tremurând de regret.

— Femeie nebună și încăpățânată ! izbucni el iritat. Ai fost suficient de umană astă-noapte ca să plângi. Nu-ți poți da seama că indiferent dacă-mi convine sau nu, mă îndrăgostesc de tine ?

Lisa răsuflă scurt, înălțându-și capul pentru a-l privi în față. Trăsăturile lui neîndurătoare erau strânse în linii posomorâte și hotărâte.

— Nu poți vorbi serios, șopti ea.

Gura lui se strâmbă ironic.

— Crezi că-i uşor pentru mine să recunosc sau să accept ?

— Nu ştiu. Nu mă poţi iubi, protestă ea nesigură.

— Asta este ceea ce-mi spun de când am plecat seara trecută, admise Slade cu un zâmbet trist în colţul gurii. Dar eu cunosc ceea ce este mai rău la tine, Lisa. Astăzi aş vrea să descopăr ce-i mai bun.

Da, era adevărat şi pentru ea. Ştia ce era mai rău despre Slade, că era necinstit, fura bani, dar asta nu schimba ceea ce simţea pentru el. Diferenţa dintre ea şi Slade era că ei îi era teamă să-şi eticheteze drept iubire emoţiile pe care le simţea faţă de el. Inima ei era sigură, dar mintea refuza să accepte verdictul.

— N-ar schimba nimic asta. Ba chiar ar înrăutăţi lucrurile.

Nu putea să-i accepte invitaţia.

— Nu ştiu. El ridică o sprânceană expresivă drept provocare. S-ar putea să-ţi găsesc compania plictisitoare, fără nici un fel de ceartă care s-o condimenteze.

Lisa îşi ţinu respiraţia o clipă, apoi scoase un oftat.

— Nu, nu pot merge.

— De ce ? îi ceru Slade un motiv.

— Este... este prea riscant, se lamentă ea.

— De ce ? Pentru că ai putea descoperi că eşti îndrăgostită de mine ? ghici el cu isteţime. Există o şansă pentru asta ?

Umezindu-şi nervoasă buzele, Lisa recunoscu până la urmă :

— Da.

Flacăra fugară din privirea lui o făcu să i se taie respirația.

— Dacă există șansa, spuse el răgușit, putem descoperi chiar aici și acum.

Buzele ei se desfăcură pentru a protesta, dar gura lui se deschise peste a ei reducând-o la tăcere, devorându-i buzele cu o aviditate sălbatică. Lisa se supuse instantaneu extazului provocat de sărutul lui. Brațele ei îi încolăciră gâtul din interiorul gulerului cămășii, simțind încordarea mușchilor când el o zdrobi de trupul lui.

Sentimentul erotic al mâinilor lui care o mângâiau, înlătură toate întrebările legate de înțelepciunea de a-l iubi. Inima ei cânta un cântec păgân care acompania focul primitiv ce-i alerga prin vine. Îndrăzneala senzuală a buzelor lui care le cercetau pe ale ei o grăbi să-i răspundă, având nevoie să-l cunoască la fel de intim pe cât o explora el.

Greutatea lui o apăsă până când omoplații și pielea ei goală de la bluză fără mâneci se lipiră de scoarța aspră a copacului. Un picior musculos se strecură între picioarele ei în timp ce Slade îi țintuia trupul care se arcuia, lângă copac. Mâinile lui se strecurară sub bluză, descoperind căldura pielii ei și producându-i o plăcere atât de pătrunzătoare încât era un chin.

Pieptul ei păru să se umfle de încântare când mâna lui se rotunji peste sutienul din dantelă. Lisa murea de dorul de a-i simți pielea goală sub degetele ei. Lipsindu-i îndemânarea lui, degetele ei se chinuiau cu cei câțiva nasturi ce mai rămăseseră încheiați la cămașa lui. În încercarea ei stângace, își zgârie cotul de trunchiul aspru al copa-

cului şi gemu când o durere fulgerătoare îi trecu prin braţ.

Slade se îndreptă imediat, trăgând-o o dată cu el de lângă copac.

— Este un loc ca dracu' pentru a face dragoste cu tine, râse el tulburat lângă urechea ei, muşcându-i lobul înainte de a-şi dezlipi gura.

Slăbită, Lisa îşi sprijini capul de pieptul lui, încă tremurând de o dorinţă ce putea fi satisfăcută doar prin consumarea iubirii lor. Fără să-şi dea seama, îi şopti numele.

— Mă iubeşti ? Slade îi cerea cu asprime un răspuns.

— Da. Ea închise ochii la acest adevăr înfricoşător.

— Şi-ţi vei petrece ziua cu mine ?

Lisa tremură :

— Da.

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Ai vreo idee cât de tare te doresc ?

— Aşa cred, dădu ea din cap lângă pieptul lui, degetele ei desfăcându-se pe carnea lui tare într-o mângâiere inconştientă. Ştia cât de mult îl dorea ea.

— Este prea curând, totuşi, declară Slade agitat, frecându-şi bărbia de creştetul capului fetei. Lisa auzi încordarea din vocea lui. Există vreodată un timp şi un loc potrivit ?

— Mă îndoiesc.

Îi prinse bărbia şi-i ridică faţa către el ca să i-o studieze cu ochi plini de seriozitate.

— Lisa, vreau să-mi petrec după-amiaza cu tine ca să ajung să te cunosc — nu vreau să spun fizic, pentru asta există suficient timp mai târziu.

Vreau să știu totul despre familia și prietenii tăi, ce-ți place și ce nu-ți place.

— Da. Părea a fi sortită să fie de acord cu orice spunea el, dar asta nu va dura la nesfârșit. Poate că de asta se agăța cu atâta disperare de acele câteva momente pe care urmau să le împartă.

El o sărută cu pasiune.

— N-o să-mi fie ușor să-mi țin mâinile departe de tine, când ești într-o dispoziție așa de drăgălașă, dar voi încerca, promise el cu o aroganță leneșă. Prinzându-i încheieturile mâinilor, o tinu departe de el. Fugi în casă și spune-i lui Mildred că vii cu mine. Te aduc înapoi diseară la cină.

— Să mă schimb ? Vreu să spun.. Lisa se uită la bluza ei șifonată și la jeanșii uzați.

— Este bine așa cum ești, o asigură el.

— Bine, încuviință ea. Dă-mi cinci minute să mă pieptăn și să mă rujez.

— Nu. Strângerea lui se întări când ea vru să se elibereze pentru a se duce în casă. Lisa se uită în ochii lui tulburător de intensi. Fără pieptene și ruj de buze. Vreau să arăti asa cum ești — ca și cum ai fi fost sărutată foarte în amanunt de către mine.

— Slade, ce-o să creadă lumea ? Era usor jenată, dar încântată de tonul posesiv al vocii lui.

— Vor gândi că ne iubim, o informă el cu mai mult decât o urmă de o satisfacție arogantă, și că am făcut dragoste nebună, pasionată cu tine. N-am făcut, dar voi face.

— Oh, chiar ? trebui Lisa să-l provoace. Fusese mult prea docilă cu el.

— Da, categoric. Pentru o clipă, o trase la

pieptul lui, ca și cum ar fi stabilit dreptul de proprietar al ei. Și dacă nu te grăbești spre casă cu mesajul, voi schimba ordinea în care voi ajunge să te cunosc mai-bine.

— Să te ia naiba, Slade ! gâfâi ea, stând nemișcată, iubindu-l și urându-l cu aceeași disperare. Primul lucru pe care ar trebui să-l afli despre mine este că nu-mi place să mi se spună ce să fac.

— Foarte bine. Amuzamentul îi înălță colțurile gurii. Nu-ți voi mai spune ce să faci. Îți voi arăta.

Apucând-o de umăr, o întoarse cu fața spre casă. Cu o palmă în glumă peste fund, o trimise să-și anunțe mătușa.

CAPITOLUL VIII

Restul dimineții și după-amiezii și-l petrecură mergând cu mașina. Așa cum spusese Slade, dacă trebuia să se concentreze asupra drumului, ar fi fost mai puțin tentat să-și calce promisiunea de a se rezuma doar la conversație.

Traversară întreaga zonă a Țării de Jos din Carolina de Sud din jurul Charlestonului, oprindu-se la prânz să ia masa într-un restaurant aglomerat, și din nou în mijlocul după-amiezii, să bea ceva rece.

Lisa nu-și mai aminti ultima dată când vorbise cu cineva atât de mult despre sine. Dar amândoi vorbiră o grămadă. Subiectele se referiseră la copilăria lor, familiile și prietenii, munca și hobby-urile lor, genul de muzică preferat și cărțile pe care le citeau. Totuși amândoi evitară cu grijă problema banilor lui Mitzi Talmadge.

Myrtle Beach și Golden Strand rămăseseră de mult în urma lor. Fiecare rotire a cauciucurilor de la roți îi apropia și mai mult de Charleston. Era inevitabil ca acea după-amiază să aibă un sfârșit. Uitându-se la piatra de marcaj de-a lungul drumului, Lisa realiză că erau mult mai aproape de

Charleston decât şi-ar fi dorit. Oftă inconştient, plină de regret.

— Ce s-a întâmplat ? Intuitiv, Slade prinsese micul oftat şi-şi întoarse rapid privirea de la autostradă.

— Nimic, răspunse Lisa, dar ştia că el va insista dacă ea nu-i va distrage atenţia. Trebuie să fie o explozie a producţiei de coşuri. N-am văzut niciodată atât de multe standuri de-a lungul drumului, care să le vândă. Uită-te la ele !

— Precis nu le-ai mai văzut ? se încruntă el.

— Nu. Nu le-am văzut.

— Dar trebuie să fi venit pe drumul acesta spre grădinile Brookgreen, o privi el curios.

— Oh, râse ea jenată. Probabil că noi vorbeam, aşa că n-am remarcat standurile. Ştii ce se întâmplă când sunt mai multe fete împreună. Peg, Susan şi cu mine ne asemănăm.

Slade dădu din cap şi Lisa ştiu că reuşise să explice povestea ei inventată cu grădinile Brookgreen şi faptul că scăpase din vedere standurile.

— Trebuie că n-ai auzit despre coşurile împletite din Ţara de Jos. El încetini maşina, ieşi din şosea, oprindu-se în faţa unuia dintre standuri... Împletitul coşurilor este o artă africană adusă aici de sclavi. Dexteritatea şi formele au trecut de la o generaţie la alta, uneori cu alte forme introduse de noi artişti de-a lungul timpului. Vino să arunci o privire. Nu-ţi putem neglija educaţia, o ironiză el blând.

Cu Slade lângă ea, Lisa inspectă coşurile etalate. Acestea aveau diferite forme şi mărimi, unele mai complicate, altele simple, unele cu capace şi altele deschise.

O negresă în vârstă stătea lângă un stand, cu un pulovăr pe umeri. Degetele ei erau ocupate să creeze împletitura de la baza unui coş nou, dar nu atât de ocupate încât să nu remarce prezenţa lui Slade şi a Lisei care-i priveau produsele.

— În general femeile fac coşurile mai mici şi mai elegante, îi explică Slade, iar bărbaţii pe cele mari şi solide care erau, şi în unele cazuri mai sunt, folosite în agricultură.

El îi indică un coş mare, foarte rudimentar, numit „coş pentru aerisire", folosit la vânturarea orezului, atunci când în jurul Charlestonului se întindeau plantaţii mari de orez din cauza solului bogat în apă. Lisa luă un coş mai mic să-l studieze îndeaproape.

— Lucrătura este superbă, murmură ea mai mult pentru sine decât pentru Slade. Cum le fac ? Ce folosesc ?

— Pentru aceste coşuri folosesc un soi de iarbă împletită cu frunze de palmier. Dungile întunecate la unele coşuri sunt făcute din ace lungi de brad.

— Materialul se găseşte local ?

— Pe vremuri, din abundenţă, dar astăzi nu mai este chiar aşa. Zone mari de pământ unde creştea acea iarbă specială şi palmieri s-au transformat în zone de locuit. Este mai greu pentru cei ce fac coşuri să găsească acum materialele naturale pentru munca lor. Se uită la coşul din mâna ei. Ţi-ar plăcea să-l ai ?

— Da, este frumos, dar... Lisa voia să-i spună că n-avea bani la ea.

— Primul meu dar pentru tine. Slade n-o lă-

să să termine şi-i luă coşul din mână, ducându-se la negresă să-l plătească.

Câteva minute mai târziu, se aflau înapoi pe şoseaua ce ducea la Charleston. Lisa-şi ţinea coşuleţul în poală. Primul ei dar de la Slade. El spusese asta de parcă acest lucru fusese doar începutul multor alte daruri.

Dar cu ce bani le va plăti ? Ai lui sau ai lui Mitzi ? Se uită pe geam dorindu-şi să nu se fi gândit la asta, stricându-şi plăcerea darului şi într-un fel a zilei.

Nici unul dintre ei nu vorbi în ultimele mile spre casă. Lisa se uita absentă pe fereastră, pierdută în gânduri melancolice, iar Slade era concentrat asupra traficului, care devenise mai aglomerat de când intraseră în suburbiile Charlestonului.

Porţile de fier erau deschise pentru a permite accesul în aleea de la casa lui Mitzi. Slade opri maşina în faţa porticului. Fără un cuvânt, se dădu jos din maşină şi merse la portiera Lisei.

— Am ajuns, anunţă el fără să fie nevoie, când o deschise.

— Da. Răspunsul ei era la fel de scurt ca şi comentariul lui.

Amândoi păreau prinşi în păienjenisul unei tensiuni ce se instaurase între ei. Mergând spre uşile de la intrarea casei, Lisa încercă s-o risipească.

— Te-am plictisit în această după-amiază ? Încerca să glumească, dar în tonul ei era o notă de neliniste.

— Nu ştiu dacă m-a mai plictisit vreodată o femeie aşa de tare în viaţa mea, o zeflemisi Slade.

Lisa se uită în altă parte, cu un nod dureros în gât.

— Nu face glume, Slade.

— Nu pune întrebări prosteşti, Lisa, ripostă el.

La uşă ea se întoarse cu mâna pe clanţă, luptându-se să-şi vină în fire şi să nu se simtă de parcă-l părăsea de-a binelea.

— Intri pentru câteva minute ?

— Nu. Slade îşi sprijini mâna de tocul uşii, blocându-i intrarea.

Capul lui brunet se aplecă spre ea şi Lisa înaintă să-l întâlnească. Violenţa delicată din sărutul lui îi spuse cât de mare fusese constrângerea lui toată ziua, când dădu drumul pasiunii pe care şi-o controlase. Dorinţa lui nu era satisfăcută de asaltul buzelor ei, nici de trupul ei supus care se arcuia pentru a se modela după conturul corpului ui tare.

— Am aşteptat să fac acest lucru toată ziua, spuse el smulgându-şi gura de pe buzele ei pentru a o muşca de lobul urechii. Asta şi încă mai mult.

Cu ochii închişi împotriva chinului dulce de a-l iubi şi a nu cunoaşte culmea acestei iubiri, Lisa se lipi şi mai tare de el. Se înfioră de dor când el îi sărută baza gâtului şi apoi coborî, găsindu-i punctele cele mai sensibile cu o uşurinţă seducătoare.

— Slade, nu vreau să-mi mai dai drumul niciodată... Rugămintea tremurătoare era şoptită cu teamă.

Gura lui întrerupse contactul fierbinte cu pielea ei în timp ce o zdrobi în braţe. Ea-i simţea fiorul interior pe care încerca să-l ascundă.

— Vino la apartamentul meu diseară, îi ordonă el cu o voce răgușită.

— Nu... nu pot, refuză Lisa, chinuindu-se.

— Ba poți. Brațele lui o strânseră și mai tare, pedepsind-o. După cină o poți lăsa singură pe Mitzi cu cafeaua ei. Sau vino după ce se culcă ea, nu mă deranjează.

— Nu ! scutură ea din cap, vrând cu disperare să încuviințeze.

— La naiba, Lisa... începu Slade furios, ca și cum era torturat de dorința care depășise limita lui de îndurare.

— Nu sunt o puritană, Slade, răspunse Lisa emotionată. Dar nu-i pot face asta lui Mitzi. S-ar putea ca ea să fie deschisă la minte, dar n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

— Ai dreptate. El inspiră adânc, străduindu-se să-și vină în fire, și-și înmuie strânsoarea. Mama cloșcă s-ar simți responsabliă de puișorul ei adoptat. Dacă-ți petreci noaptea cu mine, n-am putea-o convinge niciodată că n-a greșit cu tine în vreun fel. Ar fi o prostie s-o rănim.

— Da, încuviință Lisa cu o amărăciune bruscă, noi nu dorim ca ea să gândească rău despre noi.

În sine, blestema banii mătușii sale și lăcomia lui Slade pentru ei. El pretindea că o iubește, dar nu într-atât încât să-și riște șansa la averea lui Mitzi. Într-un fel, asta îi atenua sentimentul pentru el.

— Mâine.. începu Slade, alunecându-și mâinile mângâietor de-a lungul spatelui ei.

Lisa știa că nu îndrăznea să-l vadă sau să-și petreacă timpul cu el duminică.

— Mâine va trebui să mă dedic lui Mitzi, in-

sistă ea. Abia am stat cu ea de când am venit aici. Nu pot să plec şi mâine, căci astfel va crede că am venit aici ca la un hotel gratuit.

Slade părea pe punctul de a o contrazice, apoi se răzgândi.

— O.K., ne vedem luni. Vom lua cina şi... schiţă un zâmbet când îşi ridică faţa s-o privească... vom vedea după aceea.

— Da, aprobă Lisa cu un zâmbet încordat, simţindu-se cuprinsă de un sentiment de depresie. Ar fi mai bine să intru... Se eliberă din îmbrăţişarea lui şi se întoarse către uşă. El nu încercă s-o oprească. Noapte bună, Slade, murmură ea, conştientă că el nu se mişcase din loc.

— Lisa... Era o cerere înăbuşită ca ea să se întoarcă în braţele lui.

La atingerea ca de fulg a degetelor lui pe părul ei blond, Lisa deschise uşa şi năvăli înăuntru. Închizând uşa, se sprijini de aceasta. durerea de a-l iubi înăbusind-o. Câteva secunde mai târziu, auzi portiera care se trântea şi zgomotul de motor în funcţiune.

*
* *

Weekendul se târî încet pentru Lisa. Luni dimineata, încordarea de a fi o companie strălucitoare pentru Mitzi începea să se vadă în trăsăturile ei palide. Tot drumul spre biroul lui Slade, Lisa se întreba dacă să mai continue încă o zi mascarada ei cu „Ann Eldridge". Răspunsul afirmativ era inevitabil. Trebuia să afle până unde se întindea înşelătoria lui Slade.

Drew o urmă în birou când sosi ea.

— O roşcată în negru — nu mă pot gândi la o combinaţie mai frapantă ca asta, declară el cu un zâmbet pofticios.

— N-o să ajungi nicăieri cu mine, măgulindu-mă. Îşi trecu o palmă umedă de transpiraţie peste şoldul costumului negru, cu pantaloni.

Jacheta avea două feţe, cea din interior fiind verde. Acum îşi dori s-o fi îmbrăcat pe faţa verde. S-ar fi simţit mai puţin de parcă era în doliu.

— Nici măcar nu accepţi invitaţia mea la prânz ?

— Nu, refuză ea.

Era mult prea încordată pentru a trăncăni în timpul sandvişului de la prânz, chiar dacă până atunci mai erau trei ore. În starea ei de tensiune nu era capabilă să inventeze ceva.

— Nu cred că vei spune vreodată „da", oftă Drew.

Uşa de la birou se dădu în lături şi Slade intră cu paşi mari. Vitalitatea radia din el cu forţa orbitoare a luminii soarelui şi Lisa era bucuroasă că stătea aşezată pe scaun. Vederea lui o făcu să se simtă slabă, mai ales când el veni direct la masa ei şi-i aruncă unul din zâmbetele lui devastatoare.

— Bună dimineaţa, doamnă Eldridge. Drew...

Luă poşta de dimineaţă care se afla în coşul de pe masa ei şi începu s-o parcurgă, cu urma unui zâmbet care încă îi îndulcea linia puternică a gurii.

— Bună dimineaţa, domnule Blackwell. Lisa trebui să-şi plece privirea pentru a se abţine să-l mănânce din ochi.

Drew fluieră uşor.

— Prezintă-mi-o şi mie, Slade.

— Pe cine ? Slade îşi ridică faţa curios la prietenul şi asociatul lui, urma de zâmbet nepărăsindu-i gura.

— Pe fata care ţi-a făcut weekendul atât de frumos încât l-ai adus cu tine şi luni dimineaţa. Trebuie să fie deosebită de te-a făcut aşa de vesel, declară Drew, cu ochii aţintiţi asupra lui Slade, încât scăpă roşeaţa care-i coloră obrajii Lisei. Vreau s-o cunosc.

— Nici o şansă. Un râs vesel izbucni din pieptul lui Slade, transmiţând fiori de încântare pe pielea fetei. Este toată a mea şi intenţionez s-o păstrez aşa.

Când Slade dispăru în biroul lui, Drew se întoarse către Lisa, cu ochii mărindu-i-se sugestiv.

— Am senzaţia că a fost lovit de săgeata lui Cupidon. Nu ştiu cine-i mai norocos, Slade sau fata.

— Sper că amândoi.

O lumină caldă străluci în ochii ei verzi.

Era aproape ca o rugăminte tăcută.

— Slade a tras lozul cel mare şi tu mă refuzi pentru prânz, scutură Drew din cap. Nu m-aş putea simţi mai părăsit decât dacă aş fi închis într-un turn, cu cheia aruncată.

— Va veni şi rândul tău, îl încuraja Lisa.

— Mda, încuviinţă el morocănos. Până atunci, înapoi la ocnă !

Drew abia părăsise biroul Lisei când Slade apăru dintr-al lui, cărând un morman de hârtii şi dosare pe care le trânti pe masa ei.

— Uite, spuse el. Poţi să îndosariezi astea în

această dimineață, Ann, folosi el așa-zisul ei nume înainte de a se întoarce să intre în biroul lui.

— Dar contractele de care spuneai vinerea trecută să le bat la prima oră ? îi reaminti Lisa

El făcu o pauză în ușă, cu o expresie indiferentă.

— Las-o baltă, dădu el din umeri cu o ușurință neobișnuită față de importanța contractelor. Bătutul la mașină nu este unul dintre lucrurile dumitale preferate și ziua este prea frumoasă ca să te obosești prea tare. Contractele pot aștepta altă zi.

Ea-și deschise gura nevenindu-i a crede, dar Slade deja își închisese ușa, nepărând să-și dea seama cât de ciudat se comporta. Acum Lisa nu se mai îndoia că el o iubea. Cu un zâmbet fericit, se întoarse spre mormanul de documente.

Litere negre păreau să țâșnească de pe eticheta unuia dintre dosare și inima ei se opri în loc pentru o clipă. „Talmadge, Miriam“ spuneau literele.

Cu degete tremurătoare, Lisa trase dosarul din grămadă, uitându-se la el îngrozită. Era ceea ce așteptase ea, să aibă dosarul lui Mitzi în posesia ei. Închise ochii, dorindu-și să nu se fi întâmplat.

Telefonul răsună ascuțit în urechile ei. Lisa ezită, apoi strecură la repezeală dosarul într-un sertar și răspunse la telefon. Când transferă convorbirea în biroul lui Slade, uită să închidă sertarul. Luând maldărul de acte și dosare, le duse la fișetele metalice și începu să le pună la locurile potrivite.

Încă nu stăpânea perfect sistemul de arhivare, așa că mergea pe ghicite. În consecință, o oră mai târziu încă mai rămăsese o treime din grămada ce trebuia îndosariată, când Slade ieși din biroul lui.

— Plec pentru douăzeci de minute, dacă mă caută cineva, îi spuse el, încă cu acea sclipire de mulțumire în ochii lui negri.

— Da, domnule Blackwell, dădu ea din cap.

Cum se închise ușa, se duse înapoi la masa ei, se așeză pe scaun și se uită la sertar. Își strânse mâinile în poală, apoi le desfăcu să apuce telefonul, găsind un motiv să mai întârzie inevitabilul câteva minute.

Când plecase de acasă azi-dimineață, nu spusese unde se ducea sau cât timp va fi plecată, fiindcă nu era sigură că va veni la birou. Formă numărul lui Mitzi, inventând o altă poveste în minte, de ce nu va fi acasă până diseară.

— Locuința Talmadge.

— Mildred... începu ea.

— Lisa, tu ești ? Mitzi era la telefon în loc de menajeră.

— Da, eu sunt, se grăbi nervoasă fata. Am telefo...

— Îmi pare bine că ai sunat, o întrerupse Mitzi din nou. Exact acum un sfert de oră am dactilografiat cele șapte litere magice.

— Care ? întrebă ea nedumerită.

Mitzi râse.

— „Sfârșit". Mi-am terminat noul roman !

— Minunat ! încuviință Lisa cu un entuziasm forțat.

— Este o binecuvântare ! se entuziasmă mătușa ei. Asta cere o sărbătorire imediată. Unde

eşti ? Ne întâlnim la prânz într-unul din restaurantele la modă.

Inima ei sări în piept.

— Ei bine, Mitzi, eu...

— Oh, nu, nu-mi spune că nu poţi. Mitzi păreea sincer afectată. Dacă eşti cu cele două prietene, adu-le şi pe ele. Vóm face o petrecere.

— Nu, nu, ele nu pot. Lisa îşi frecă fruntea, simţind începutul unei migrene. Nu-şi putea dezamăgi mătuşa. Dar ne putem întâlni la prânz. Unde ai vrea să sărbătorim ?

Mitzi propuse un restaurant care din fericire era aproape de birou şi Lisa fu de acord. Mătuşa ei era aşa de bucuroasă când Lisa închise telefonul, în timp ce fata era cu moralul la pământ. Deschise sertarul să ia dosarul lui Mitzi, dar întră Drew. Îl închise la loc cu o repeziciune vinovată.

— Aha ! Te-am prins că-ţi făceai manichiura, nu-i aşa ? o acuză el glumeţ. Dacă nu iei masa cu mine la prânz, te spun lui Slade.

— N-ai noroc. El nu-i aici, replică Lisa cu o voioşie falsă.

— Unde s-a dus ? se strâmbă Drew.

— N-a spus. A zis doar că se va întoarce în douăzeci de minute, dădu ea din umeri şi se ridică de la masă să-şi continue îndosarierea.

— Bine, răsuflă Drew adânc şi-şi băgă mâinile în buzunare. Bănuiesc că-ţi voi ţine companie până când se întoarce. Se duse la fişetele unde lucra Lisa. Ce faci aici ?

— Îndosariez. Vrei să mă ajuţi ?

— Nu, mulţumesc, zâmbi el şi o privi agale.

Deci nu te supui şantajului de a lua masa cu mine.

— Nu, îşi repetă Lisa refuzul.

— Presupun că Slade n-ar da nici o importanţă. Având în vedere dispoziţia în care se află, probabil te-ar trimite să-ţi faci manichiura dacă i-aş spune că te-am prins făcându-ţi unghiile. Nu că ar trebui făcute. Îi prinse o mână şi refuză să-i dea drumul. Totul la tine este frumos, Ann, inclusiv unghiile tale. Nu-i de mirare că nu poţi bate la maşină, spuse el pipăindu-i o unghie.

— Acum îmi cunoşti cel mai adânc secret. Lisa îşi trase cu putere mâna din strânsoarea lui, tocmai când Slade se întorcea.

— Nu vă ţineţi de mână în timpul serviciului, râse el. Bărbatul ei îşi va face apariţia într-una din zile şi o să ai necazuri, Drew.

Telefonul sună, întrerupând răspunsul lui Drew. Lisa porni spre masa ei, dar Slade o opri.

— Răspund eu. Ridică receptorul. Slade Blackwell, se identifică el scurt şi Lisa se întoarse înapoi la fişet, rezistând dorinţei de a se uita la el. Bună, Mitzi, ce faci ?

Lisa îngheţă cu mâna încleştată pe dosarul sprijinit de uşa fişetului.

— Ăsta merge aici, şopti Drew indicând un loc între alte două dosare şi ea-l înghesui între ele.

— Ai terminat ? Slade vorbea iarăşi. Felicitări... azi la prânz ?

El părea să ezite şi Lisa se răsuci spre el repede.

— Ai o întâlnire la prânz, domnule Blackwell, îi aminti ea, sperând să nu pară atât de speriată pe cât se simţea.

Slade o privi în grabă, apoi zâmbi dintr-o dată în receptor.

— Te întâlnești cu ea la prânz ? Bineînțeles. Voi fi acolo, Mitzi.

— Dar întâlnirea dumitale ? îl acuză Lisa când el închise telefonul.

— Cu cine ? Se uită la agenda zilnică cu o lipsă de grijă remarcabilă. Art Jones ? Sună și schimbă pentru altă zi.

— Ea o să fie acolo, accentuă sugestiv Drew.

Slade îi aruncă o privire veselă, ochii lui negri având o lucire interioară.

— Nu te invit, Drew. Este suficient de prost că o să fie mătușă-sa acolo, fără să mai fie nevoie să fii și tu.

— Nimeni nu vrea să mănânce de prânz cu mine, declară Drew cu o exasperare ironică.

— Foarte prost, chicoti Slade în surdină. Voiai să mă vezi în legătură cu ceva, Drew, sau te afli aici să-i faci nervi lui Ann ?

— Nu, vreau să discut ceva cu tine. Dacă vrei să te concentrezi asupra afacerilor pentru cinci minute și să-ți uiți fata, fu răspunsul glumeț.

— Domnule Blackwell ? se trezi Lisa atrăgându-i atenția.

El se întoarse absent.

— Da ?

— Am o programare la dentist la ora prânzului, minți ea. Aș putea pleca puțin mai devreme ?

— Bineînțeles.

La câteva minute după ora de întâlnire, Lisa intră în restaurant. Părul blond îi cădea mătăsos pe umeri, iar peruca roșie era împăturită în po-

șetă. Jacheta îi era întoarsă pe partea cea verde, nu prea mergând bine cu ochelarii gri-albăstrui de pe nas.

O mișcare la o masă îndepărtată îi atrase privirea. Văzând-o pe Lisa că intră în restaurant, Slade se ridica s-o întâmpine. Pașii Lisei se încetiniră când el veni către ea. Nu încerca să pară surprinsă că-l vedea acolo. Nesiguranța de moment era cauzată de panica ce o cuprindea. Reuși să se stăpânească și-și compuse un zâmbet când se apropiară unul de celălalt.

Nu era prea greu să-i zâmbească cu căldură, cu acea privire a lui tulburătoare care-i atâta iubirea. Slade se opri, lăsând-o să parcurgă cei câțiva metri care o aduseră lângă el. Înalt și viril, el stătea în fața ei, copleșindu-i toate simțurile.

Fără să-i pese de alți clienți din restaurant, el își coborî capul brunet spre ea, înăbușind răsuflarea Lisei cu un sărut pasionat, dar chinuitor de scurt pentru amândoi. Când el se îndreptă, ea se clătină spre el și bratul lui îi înconjură umerii pentru a o conduce către masă.

— Bună. Salutul lui era răgușit și mângâietor. Nu te așteptai să mă vezi aici, nu-i așa ?

— Nu. Mitzi nu mi-a spus că vei veni și tu, spuse Lisa cu sinceritate.

Flacăra mocnită din privirea lui părea să-i atingă fizic și cu dragoste fiecare trăsătură, făcând-o să dorească să se topească sub strălucirea ei. Bratul lui posesiv o făcea să simtă că plutește.

— Duminică a fost cea mai lungă zi din viața mea, spuse Slade doar pentru urechile ei.

— Și pentru mine la fel, recunoscu Lisa încet. Erau aproape de masa unde Mitzi aștepta și

Lisa trebui să-şi dezlipească privirea plină de adoraţie de pe faţa frumoasă a lui Slade. Bună, Mitzi. Vocea ei avea catifelarea indusă de apropierea lui Slade. Îmi pare rău c-am întârziat.

— Nu m-a deranjat să aştept, deşi cred că Slade n-a gândit la fel.

În ochii mătusii ei era o strălucire de plăcere cunoscătoare când îi studie pe cei doi împreună.

Lisa se înroşi când se aşeză pe scaunul ţinut de Slade.

— Ştii ceva ? El se aşeză pe scaunul din stânga ei cu un uşor zâmbet pe buze. Foloseşti acelaşi parfum ca secretara mea.

Lisa înţepeni, fiecare nerv încordându-i-se de pericolul comparaţiei.

— Într-adevăr ? Răspunsul ei era mult prea calm.

— Geloasă ? glumi el râzând, nepărând să-i pese cât de mult din noua lor relaţie îi dezvăluia lui Mitzi. Nu-i nevoie să fii. Asta explică cât de tare sunt obsedat de tine.

— Este un parfum comun, vândut la majoritatea raioanelor de cosmetice, îl asigură ea.

— I se potriveşte Lisei, totuşi, interveni Mitzi. Adult şi evocator, fără a fi prea dulce.

— Vorbind despre ceea ce i se potriveşte Lisei, îmi place costumul tău, o complimentă el. Niciodată n-aş fi ales verdele ca o culoare pentru tine, dar arăţi bine în el.

— Mulţumesc, răspunse nervos Lisa.

— Bineînţeles că verdele este culoarea ei, vorbi mătuşă-sa. De ce n-ar fi, cu aceşti...

Apăru chelnerul, la ţanc din punctul de vedere al Lisei, cu pahare şi o sticlă rece de şampanie.

— Şampanie ! Lisa era încântată s-o întrerupă pe Mitzi şi s-o oprească să facă aprecieri asupra verdelui ochilor ei. Sărbătorim terminarea cărţii tale !

Câteva minute mai târziu, toţi trei ridicară paharele când Slade toastă :

— Pentru noua dumitale carte, care poate fi cea mai de succes. Felicitări.

Pentru un timp conversaţia fu îndreptată asupra noii cărţi a lui Mitzi, intrigă şi personaje, iar Lisa reuşi să se relaxeze. Când Slade umplu din nou paharele, ea îşi apucă paharul automat pentru a sorbi o înghiţitură, dar Slade o opri.

— Aşteaptă. Mâna lui se băgă în buzunarul interior al hainei de la costum. N-aş vrea să ştirbesc strălucirea veştii, Mitzi, dar noi avem şi altceva de sărbătorit.

Nedumerită, Lisa nu înţelegea ce voia el să spună până când nu văzu cutiuţa de catifea din mâna lui. Trase aer încet în piept când el o deschise ca să scoată la iveală sclipirea de curcubeu a unui inel cu diamant.

— N-aveam intenţia să ţi-l dau până diseară, îi spuse el emoţionat, dar când am descoperit că vom lua prânzul împreună, n-am mai avut răbdare. Dă-mi mâna, Lisa.

Era prea copleşită de bucurie ca să vorbească sau să se mişte. Fericirea emana din lacrimile strălucitoare din ochii ei când se uită la el. Aceeaşi profunzime a sentimentului strălucea şi în ochii lui. Zâmbind, Slade îi luă mâna stângă şi o trase

către el. Imediat o cută adâncă îi apăru pe frunte.

— Ce-i asta ? o întrebă el.

Clipind încurcată, Lisa se uită în jos la mâna ei, pălind la vederea inelului de cununie de pe cel de al treilea deget al ei. Uitase să-şi schimbe inelul. Îşi smulse repede mâna dintre degetele lui.

— Este un inel de prietenie pe care fetele mi l-au dat azi-dimineaţă, minţi ea cu disperare. Era prea mic ca să-l port pe mâna dreaptă.

Nu putea spune dacă Slade o credea sau nu. Inelul de aur părea să-i ardă palma dreaptă cu care-l acoperise strâns, dar îi era frică să-l pună în poşetă, de teamă ca Slade să nu zărească peruca rosie ascunsă înăuntru.

— Ţi-l voi duce eu la bijutier să-l lărgesc, se oferi Slade, observând-o cu atenţie.

— Nu-i nevoie, refuză Lisa şi strecură la repezeală inelul în buzunarul de la jachetă. Pot s-o fac şi eu.

— Grăbeşte-te şi pune-i inelul în deget, Slade, îl îndemnă Mitzi. Vreau să-l văd.

Mâna Lisei tremura tare când el îi puse inelul cu diamant pe cel de al treilea deget. Nu-i trecuse nicicând prin minte să-l refuze Când Slade îi zâmbi, Lisa ştia că-l iubea în pofida a orice.

— Îţi place ? o întrebă el.

— Este frumos, zâmbi ea.

— Este uluitor, acesta-i cuvântul ! exclamă Mitzi, apucând mâna Lisei pentru a studia inelul mai de aproape. Voi doi m-aţi făcut cea mai fericită femeie din lume. Ar fi trebuit să ştiu că se va întâmpla ceva de genul acesta, după felul în

care aruncaţi scântei unul către altul, din clipa în care v-aţi cunoscut.

— Nu ţi-am spus ce va zice ? glumi el.

— Pe când nunta ? vru Mitzi să ştie, admirând încă inelul.

— Curând, promise Slade cu siguranţa lui tipică. Foarte curând.

Mitzi propuse un toast, înainte de a da chelnerului comanda pentru mâncare. Dar în tot acest timp Lisa era chinuită de o senzaţie de disconfort.

Nu exista nimic în atitudinea lui Slade ca s-o facă să se simtă în felul acesta. El încă îi atingea mâna şi o mângâia din ochi. Problema părea să fie strict a ei — o conştiinţă vinovată.

După ce masa le fu servită şi farfuriile debarasate, nici Mitzi şi nici Slade nu păreau înclinaţi să se ridice. Lisa era intens conştientă de timpul care trecea, conştientă că minutarele ceasului de la mână se apropiau de ora unu şi treizeci. Şi „Ann Eldridge“ avea doar o oră liberă la prânz.

De două ori încercă să se scuze şi să plece, dar de fiecare dată el îşi folosi farmecul insistând ca să rămână. Fiind proaspăt logodită, Lisa nu putea să arate cât de nerăbdătoare, cât de neliniştită era să plece şi până la urmă aşteptă ca unul din ei să facă prima mişcare.

Trecu un timp înainte ca Slade să se uite absent la ceas şi să ofteze.

— Este aproape ora două. Cât de mult îmi displace să vă las, dar trebuie să mă întorc la birou.

— Te înţeleg, îl asigură Lisa, zâmbind uşurată.

Ridicându-se de pe scaun, el își sprijini mâna pe umărul ei, spunându-i la revedere înainte lui Mitzi și apoi uitându-se în jos către ea.

— Te voi vedea diseară la ora șapte, dacă nu înainte.

— Da, încuviință ea, ridicându-și fața pentru a primi sărutul lui ușor.

Nu exista nici o speranță să ajungă înaintea lui la birou, căci trebuia să se transforme în „Ann Eldridge“ undeva pe drum. Așa că mai întârzie câteva minute folosind bine cunoscutul pretext cu Peg și Susan cu care trebuia să se întâlnească, pentru a-i explica lui Mitzi de ce nu se putea întoarce cu ea acasă.

— Fugi, insistă mătușa ei, neridicând nici o obiecție. Știu cât de nerăbdătoare trebuie să fii să le arăți inelul de logodnă prietenelor tale.

— Da, sunt, o aprobă Lisa și se grăbi să alerge afară din restaurant.

CAPITOLUL IX

De această dată, Lisa nu neglijă nici un detaliu, ca de exemplu inelele, când își schimbă în grabă identitatea. Era sigură pe ea când intră în birou ca „Ann Eldridge". Dar asta n-o opri să tresară când întâlni privirea pătrunzătoare a lui Slade.

— Îți dai seama că este trecut de ora două ? El stătea lângă masa ei, înalt și impunător.

— Îmi pare rău. Știam că am întârziat, dar nu mi-am dat seama de oră, se scuză ea și începu discursul pe care și-l pregătise pe drum de la restaurant. Dentistul meu s-a apucat târziu de lucru. Tocmai când am ajuns în scaun, a venit o urgență — un băiețel își spărsese dinții din față și dentistul a încercat să-i salveze. N-ar fi trebuit să aștept, dar mi s-a spus că nu va dura mult. S-a întâmplat să nu fie așa și eu am întârziat. Dacă vrei, pot să stau peste program.

— Nu-i nevoie, păru Slade s-o lase mai moale după ce-i ascultă explicația.

— Mă bucur că ești atât de înțelegător, zâmbi ea nervos. Când mi-ai acordat permisiunea să plec mai devreme, n-aveam intenția să profit de dumneata în acest fel.

— Sunt sigur că n-ai avut intenția, răspunse el relaxat. Și eu m-am întors abia de câteva minute.

Lisa simțea cum tensiunea din ea crește insuportabil.

— Da ? Lejeritatea replicii ei era forțată. Se pare că amândoi ne-am depășit pauza de masă.

— Și amândoi am avut un motiv. Dumneata cu problemele de la dentist și eu, Slade făcu o pauză, m-am logodit.

— Chiar ? Felicitări ! Este o veste nemaipomenită, domnule Blackwell.

Niciodată nu se simțise atât de prost, în viața ei.

— Da, este. Un zâmbet satisfăcut îi apăru pe față

Deoarece își făcuse anunțul, Lisa se aștepta ca el să plece, dar nu se întâmplă așa. Continua să stea lângă biroul ei. Echilibrul ei se va sfărâma curând dacă el nu pleca.

— Mai este și altceva, domnule Blackwell ? Ea încerca să-l îndemne să plece. Îți iei liber restul după-amiezii ? Sau mai dorești ceva ?

— Mai este un lucru... Slade se opri.

— Da ?

— Aș vrea să-mi explici ce-i cu acesta — se aplecă și-i deschise sertarul, scoțând la iveală dosarul lui Mitzi care stătea peste alte documente — ce face în sertarul dumitale.

— Acel dosar ? Gâtul îi era uscat și inima îi bătea cu putere. Era printre celelalte documente pe care mi le-ai dat să le îndosariez. Pe acesta nu l-am terminat, așa că l-am pus în sertar când am plecat la prânz în loc să-l las afară.

— Am vrut să te complimentez pentru costumul pe care-l porți. Este foarte drăguț. Slade trasă cu degetul gulerul de la jachetă, atingerea ui paralizând-o de parcă era mortală. Ar fi frapant pe verde, ca să se asorteze cu culoarea ochilor dumitale.

Când el începu să-i descheie nasturii de la jachetă, Lisa își veni în fire și se retrase.

— Te rog, domnule Blackwell, nu face asta. Protestul ei era alarmant.

—„Nu face asta, domnule Blackwell !“ spuse el imitând-o pe Lisa care tresări uimită.

Cuvintele răsunau încă în urechile ei când Slade o prinse și o trase cu asprime către el. Respirația i se opri în piept la contactul nemilos cu trupul lui.

Când termină să-și reverse furia asupra ei, îi dădu drumul. Împiedicându-se, Lisa se dădu înapoi, apucându-se cu mâinile de ușile fișetului de metal pentru a se sprijini. Dar Slade nu terminase cu ea. O urmă și-și întinse mâinile către fișet, de o parte și de cealaltă parte a ei, prinzând-o ca într-o capcană și obligând-o să-i înfrunte furia.

— Cât de prost crezi că sunt eu ? șuieră el.

— Slade, lasă-mă să-ți explic.

Inima ei ajunsese în gât și abia mai putea respira. Picioarele îi tremurau în urma sărutului lui plin de furie.

— Dar pentru că nu ți-am văzut șmecheria de la început, credeai că o să rămân orb la nesfârșit, Lisa ? Un mușchi i se zbătea în obraz, arătând cât de fragilă îi era stăpânirea de sine.

— Nu înțelegi, protestă ea.

— Înțeleg foarte bine. Când am văzut azi ve-

righeta de pe degetul tău, toate piesele au început să se aranjeze. Vocea lui era monotonă și dură, umbrită de dispreț și dezgust.

Dacă Lisa ar fi fost avertizată printr-un mic semn că va fi demascată, poate că ar fi fost în stare să se apere singură. Dar nu, Slade o lăsase să spună mai multe minciuni, dându-i de înțeles că o crede, apoi sărise asupra ei ca o panteră asupra prăzii. Era complet la cheremul lui.

— Eu... începu ea, intimidată.

— Fără alte minciuni, Lisa ! înlătură Slade orice încercare a ei de a explica, venind și mai aproape, ca și cum voia s-o facă să tacă pentru totdeauna.

Lisa se lipi de ușa fișetului, punându-și palmele pe răceala metalului. Mâna ei stângă fu apucată și ridicată de degete de oțel.

— Unde este inelul meu ? o acuză el.

— În buzunar, răspunse ea, înăbușindu-și strigătul de durere.

— Nici n-a avut ocazia să fie încălzit de pielea ta înainte de a-l scoate, mormăi Slade cu sălbăticie. Îi ridică mâna stângă pentru a o forța să-și privească verigheta. L-ai scos ca să-l pui pe acesta, șuieră el.

— Dă-mi o șansă...

— Nu ! strigă el, în timp ce mâna lui stângă îi înconjură gâtul. Privirea lui era amenințătoare, în timp ce linia dură a gurii, nemiloasă. Ți-ai pierdut ultima șansă.

Dar Lisa nu era speriată cu adevărat. Părea să știe instinctiv că indiferent cât ar fi fost de mare furia lui Slade împotriva ei, nu i-ar face vreodată un rău fizic. Nici n-avea nevoie, atâta

timp cât îi putea zdrobi inima cu cuvinte.

Ușa din zona de primire se deschise și Drew intră în biroul Lisei. Se opri brusc la vederea lor, gura lui deschizându-se mută pentru o secundă.

— Slade, ce naiba faci ? întrebă el cu o voce ce părea optimistă în privința a ceea ce vedea. O încruntare de neîncredere îi brăzdă fruntea. Ann...

— Nu, nu Ann. Mâna stângă a lui Slade părăsi gâtul fetei ca să se înfigă în peruca ei.

Gemând de durere, Lisa îi prinse încheietura mâinii ca să-l oprească.

— Slade, este prinsă cu ace !

— Atunci desfă-o și scoate-o naibii de pe cap !

El o eliberă și făcu un pas înapoi, vibrând de furie când rămase nemișcat.

— Uite. Se întoarse spre Drew și-i înghesui în mână peruca roșie. Întotdeauna ai pretins că-ți plac capetele roșcate. Ia-o și ieși afară !

Din reflex, Drew o luă. Acum se uita la perucă, nefiind în stare să priceapă ce se petrece.

— Dar... Se uită la Slade și se încruntă.

— Afară ! fu comanda necruțătoare.

Privind nesigur la Lisa, Drew se întoarse în cele din urmă și se retrase ezitând din birou închizând repede ușa după el. Atenția lui Slade se întoarse asupra ei, dar Lisa simțea că intervenția lui Drew îi dăduse lui Slade ocazia să-și recapete controlul pe care mai înainte și-l pierduse.

El se uita la ea, cântărind-o cu ochi îngustați.

— Peruca a fost un truc excelent, Lisa, izbucni el. Nici pentru o clipă n-am bănuit că Ann și Lisa erau aceeași persoană, dar pe asta ai și contat, nu ?

— Da. Ar fi fost o prostie să nege. Lisa ridică o mână obosită să-şi dea la o parte părul de pe faţă.

— Şi ochii tăi verzi şi mincinoşi, se răsti el. Egalaţi doar de neadevărurile care-ţi ies cu atâta uşurinţă de pe buze.

Pentru a doua oară fu atrasă cu duritate către el. Inima ei se zbătu a avertizare înainte ca el să pună stăpânire pe gura ei şi s-o sărute lung şi avid... şi furios. Pentru un moment delirant, ea se extazie sub pasiunea dragostei lui, adâncind sărutul cu un răspuns plin de ardoare.

Un geamăt de protest îi ieşi din gură când îşi rezemă capul de pieptul lui.

— Indiferent ce crezi despre mine, trebuie să ştii că te iubesc, Slade.

Fu înlăturată cu violenţă, paşi lungi şi nerăbdători creând o distanţă între ei. Puţin mai încolo, el se opri, ca s-o privească peste umăr.

— Chiar mă iubeşti ? o ironiză Slade cu cinism. Sau este pur şi simplu convenabil să mă iubeşti ?

— Nu, rosti Lisa cu o voce înăbuşită. Nu-i deloc convenabil să te iubesc.

Nu, când era confruntată cu dilema de a păstra tăcere asupra folosirii ilegale de către el a banilor lui Mitzi, sau de a-l da în vileag. Dacă nu l-ar iubi, alegerea ar fi fost mult mai uşor de făcut. De fapt, probabil nu va fi nevoie de o alegere.

Slade îşi întoarse capul în altă parte, uitându-se în tavan.

— Este uimitor cât am putut să fiu de orb ca să nu văd până acum, oftă el cu amărăciune, scuturând din cap posomorât. Totul s-a aranjat acum;

ca bucăţile unui puzzle. Nu-i de mirare că nu eşti îndemânatică în rolul de secretară. Nu eşti secretară. Agenţia n-a auzit niciodată de tine, aşa-i ?

— Nu, recunoscu Lisa.

— Şi eu ţi-am făcut intrarea, luându-te drept una din fetele trimise de agenţie, murmură el ironic. Nici la ochi n-ai nimic. Purtai ochelari doar pentru a le ascunde culoarea, nu ?

— Da, n-am nimic la...

— Şi cele două prietene ale tale, le-ai inventat ca să-i explici lui Mitzi unde umblai peste zi, ca să nu-şi pună întrebări cum îţi petreci ziua. N-ai nici o colegă de facultate în Charleston, nu-i aşa ? o acuză Slade.

— Nici una, din câte ştiu...

— Ceea ce explică de ce erai atât de nefamiliarizată cu oraşul, o întrerupse el cu răceală. N-ai văzut nimic, nici măcar grădinile Brookgreen. De aceea nu ţi-ai amintit standurile cu coşuri de pe marginea autostrăzii. Pentru că n-ai fost niciodată în apropierea lor.

— O.K., n-am fost, ripostă Lisa într-o izbucnire de sfidare.

Cuvintele lui tăioase erau dureroase. Nu mai putea îndura. Nu era în firea ei să continue să primească lovituri, fără a lovi şi ea.

Răsucindu-se, Slade se întoarse cu faţa la ea, cu mâinile în şolduri, cercetându-i faţa cu un aer provocator.

— În ziua în care te-am găsit în biroul meu, presupunând că-mi ordonai hârtiile, tu căutai prin ele, nu ? Ce căutai ? Dosarul Talmadge ?

— Da. Lisa îşi înălţă capul, clipind din ochi

pentru a-şi alunga lacrimile care o ardeau şi refuzând să verse vreuna.

— De ce ? Ce sperai să câştigi ? întrebă el.

— Voiam să descopăr ce faci cu banii lui Mitzi, răspunse ea sinceră şi fără nici o scuză.

— Dumnezeule ! mormăi Slade, înjurând în surdină.

— Ce te aşteptai să fac ? se răţoi Lisa. Să te las să-i furi şi ultimul bănuţ ?

Lacrimile aproape îi ţâşniră. Abia reuşi să le oprească, întorcându-şi privirea de la el şi înghiţindu-şi nodul din gât.

— Şi ce-ai găsit când ai pus mâinile tale lacome pe dosar ? şuieră el printre dinţi.

— Nimic ! rosti ea dintr-o răsuflare. N-am avut ocazia să fac mai mult decât să-l deschid !

— Şi aşa o să rămână ! declară Slade. Pentru că şmecheria ta s-a terminat şi n-o vreau pe Lisa Talmadge în acest birou !

Lisa inspiră adânc, îşi reţinu răsuflarea o clipă, după care dădu aerul afară într-un oftat lung, tremurat. Nu-i putea întâlni privirea de oţel şi se uită în altă parte. Ar fi trebuit să ştie că se va termina aşa.

— Ştii care-i problema cu tine, Slade Blackwell ? întrebă ea cu o sfidare izvorâtă din disperarea durerii.

— Da, replică el mohorât, am crezut ca un prost că mă pot încrede în cineva ca tine.

— Nu asta te frământă, îl contrazise ea cu o scuturare din cap. Nu, este vorba de pretioasa ta mândrie bărbătească. Nu poţi suporta că am reuşit să te păcălesc chiar şi numai câteva zile. Este prea usturător pentru mândria ta să fii dus de

nas de o biată femeie. Tot ceea ce poți crede este că mi-am bătut joc de tine !

El făcu un pas amenințător spre ea, apoi se controlă. Ochii lui scăpărători îi studiau fața. Slade părea să se stăpânească cu greu.

— Ce încerci să dovedești, Lisa ? întrebă el cu o răsuflare răvășită. Că ai intrat sub pielea mea fără nici un efort ?

— Nu, răspunse Lisa încordată. Vreau doar să recunoști ce te deranjează cu adevărat.

— Vrei să știi ce mă deranjează într-adevăr ? Fața lui părea turnată în bronz. Încerc să-mi închipui cum de am ajuns să mă logodesc cu o cățea lacomă ca tine.

Lisa se îndoi de parcă ar fi plesnit-o peste față, sângele părăsindu-i obrajii și stomacul strângându-i-se dureros. Cu degete care tremurau căută înnebunită în buzunarul de la jachetă până când găsi inelul lui cu diamant.

— Asta-i ușor de remediat. Vocea ei era gâfâită ca a unui animal rănit de moarte. Poți să ți iei inelul înapoi și nu va mai trebui să-ți pui întrebări !

În acel moment scurt în care ea nu fusese atentă la el, Slade traversase spațiul care-i separa. Inelul cu diamant îi fu smuls Lisei din mâna tremurătoare, iar mâna stângă îi fu capturată.

— Nu-l iau înapoi ! urlă el și începu să-i tragă verigheta din deget. Lisa se lupta să-și elibereze mâna stângă dintr-a lui, dar era prea puternic pentru ea. Când degetul rămase gol, el îi băgă cu forța inelul cu diamant. Acest inel va continua să rămână acolo.

— Nu !

— La dracu', ba da ! O scutură de-i clănțăniră dinții în gură. Când pleci de aici, te duci direct acasă la Mitzi și te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Pentru că nu s-a întâmplat. Nimic nu s-a schimbat.

— Nu ? întrebă Lisa cu amărăciune.

— Nu, o informă Slade cu o voce dură. Și când o să vin acolo diseară, o să faci pe viitoarea mireasă fericită așa cum se așteaptă Mitzi să te vadă.

— De ce ? protestă ea.

— Fiindcă o să ne căsătorim și-ar fi mai bine să te obișnuiești cu ideea, rosti el. Singurul lucru diferit acum este că ți-am descoperit minciunile. Nu știu — poate că ești incapabilă să spui adevărul. Dar o să fii nevasta mea, să nu te îndoiești de acest lucru.

— Dar... ezită Lisa, îndrăznind să spere... cu banii lui Mitzi ?

— Nu-i nevoie să-ți faci griji în privința asta, o zeflemisi el. O dată căsătoriți, ce-i al meu este al tău și ce-i al tău este al meu.

Lisa se cutremură, rănită.

— De asta te însori cu mine ?

— Nu pune această întrebare, îi ordonă Slade crispat. Sau o să încep să mă întreb dacă de asta te măriți tu cu mine !

— Slade... începu ea.

— Nu ! El îi dădu drumul, răsuflând adânc când se îndepărtă. Nici o discuție până n-am ocazia să mă mai gândesc. Du-te înapoi la Mitzi. Gura lui se strâmbă răutăcioasă. Sunt sigur că vei inventa o poveste ca să-i explici de ce te-ai întors mult repede decât ai plănuit.

— Nu era necesar s-o spui, începeni Lisa enervată.

— Ne vedem la ora șase, spuse Slade ignorându-i comentariul cu superioritate. Să fii acolo!

— Voi fi, răspunse ea la fel de scurt precum îi dăduse el ordinul. Ai cuvântul meu.

— Nu vreau cuvântul tău, se răsti el. Doresc doar să fii acolo.

Lisa îl privi în tăcere printr-o ceață de lacrimi de mândrie rănită, apoi se duse la biroul ei să-și ia poșeta din sertar. Îi simțea privirea urmărindu-i fiecare mișcare, dar el nu-i oferi nici un cuvânt de despărțire când fata ieși pe ușă

Drew stătea pe marginea biroului funcționarei de la recepție când apăru Lisa. Pe fețele funcționarei și a lui strălucea curiozitatea.

Lisa ghici că ei trăseseră cu urechea la cele ce-și spuseseră ea și cu Slade. Nici unul dintre ei nu dăduse prea mare importanță volumului vocilor lor. Privirea fetei se îndepărtă de ei când Lisa o porni spre ușa de la stradă. Drew sări de pe birou.

— Ann... începu el nesigur.

Lisa se întoarse privindu-l drept în ochi.

— Numele meu este Lisa Talmadge.

— Talmadge ? repetă el fără a-i veni să creadă, dar Lisa deja ieșea în stradă.

CAPITOLUL X

Lisa își strânse mâinile nervoasă și încetă să împacheteze când Mitzi intră în camera de zi mobilată confortabil. Ajunsese la o hotărâre, una care o făcea să-și simtă picioarele reci.

— Sl... Vocea ei se întrerupse și începu iarăși. Slade va fi aici după ora șase, Mitzi.

— Da, mi-ai mai spus și înainte, replică mătușa ei cu răbdare.

— Da, știu, dădu Lisa din cap, uitându-se în altă parte, agitată. Dacă nu te-ar deranja, aș vrea să vorbesc cu el singură câteva minute.

— Bineînțeles, râse ea. Nu sunt așa de bătrână ca să nu-mi amintesc cum este să fii îndrăgostită și să vrei să fii singură cu persoana iubită.

— Nu cred că asta este chiar exact, reuși Lisa să spună și respiră adânc încercând să-și calmeze nervii. Vreau să fiu singură cu Slade, dar vreau ca tu să fii în camera alăturată.

— Să ascult ? Mitzi era și mai uimită. De ce ?

— Nu știu cum să-ți spun exact, Mitzi, dar ... se opri agitată, desfăcându-și degetele ca să-și treacă mâna peste frunte.

— Spune-o, o îndemnă mătușa ei.

— Mi-e teamă că Slade... te fură. Acuzaţia o zgâria parcă pe gât.

— Ce ?! Mitzi rămase cu gura căscată câteva secunde, după care se încruntă. Este o glumă ? râse ea.

— Mi-aş dori să fie, declară Lisa chinuită, dar nu este.

— De unde ţi-a venit ideea asta caraghioasă? se încruntă Mitzi.

— Am bănuit că el ar putea fi, când am venit iniţial aici. Când l-am confruntat cu suspiciunile mele, el a recunoscut.

Ochii Lisei se umplură de lacrimi şi ea se întoarse spre fereastră, clipind furioasă pentru a le ţine stavilă şi înghiţind pentru a-şi uşura încordarea arzătoare din piept.

— Nu te cred, ripostă Mitzi încet.

— Nu-mi închipuiam că vei crede. Lisa se uită tristă peste umăr, uitându-se la ea cu ochii ei verzi tulburaţi. De aceea am încercat să obţin o dovadă.

— Dovadă ?

Se auzi soneria şi Lisa înţepeni.

— Este aici. Se uită înnebunită la mătuşa sa. Vei asculta ?

Mitzi îşi muşcă buza gânditoare, apoi dădu din cap încuviinţând cu şovăială.

— Dar greşeşti în privinţa lui Slade, Lisa. Sunt sigură de asta.

— Îmi doresc să ai dreptate, oftă Lisa din suflet.

Bătând-o liniştitor pe umăr, Mitzi o lăsă.

— Deschid eu uşa şi-l trimit pe Slade aici. O să fiu alături.

Lașă, Lisa voia să renunțe la toată chestiunea când mătușa ei ieși din camera de zi spre ușa din față. Dar o făcea atât pentru Slade cât și pentru Mitzi. Inspirând adânc, ea-și șterse lacrimile de pe gene și se îndreptă cu fața spre ușa prin care intră Slade în cameră.

— Văd că ești aici, remarcă scurt Slade.

— Ți-am spus că voi fi, îi reaminti ea.

— Da, zise el cu amuzament cinic, dar limba ta mincinoasă mi-a spus multe lucruri în aceste ultime zile. Lisa se cutremură îndurerată de cuvintele lui, iar el se întoarse cu spatele, murmurând : Am nevoie să beau ceva.

Pași mari îl purtară spre măsuța pe rotile, cu băuturi. Făcu o pauză să-și pună cuburi de gheață în pahar, după care măsură din privire silueta țeapănă a Lisei.

— Arăți de parcă ai avea și tu nevoie să bei ceva, remarcă Slade într-un mod nu prea măgulitor.

— Nu, refuză ea.

Dar Slade începu să-i toarne totuși un pahar. Ochii ei verzi aruncară o privire către ușa unde știa că Mitzi asculta. Răsuflând adânc ca să prindă curaj, merse țeapănă spre masa cu băuturi.

— Slade, trebuie să vorbim, spuse ea cu nervozitate.

— Uite. El îi întinse un pahar.

— Nu vreau, refuză Lisa iar.

— I-al, o repezi el. Dispoziția lui nu se îmbunătățise ; era doar reținută.

Ea îl acceptă șovăind decât să se lase antrenată într-o discuție contradictorie lipsită de impor-

tanţă. Marginile reci ale paharului păreau să imite temperatura scăzută care-i îngheţa inima.

— Trebuie să vorbim, Slade, repetă ea.

— Da, aprobă el posac şi sorbi îndelung din paharul lui. Bob Turner s-a întors. Privirea lui pătrundea prin ea. Ştiu că nu l-ai cunoscut, dar sunt sigur că Drew ţi-a vorbit despre el. Este cel de al treilea membru al echipei mele de avocaţi. Am aranjat programul ca să putem pleca mâine la Baltimore. Asta-mi va da ocazia să-i cunosc pe părinţii tăi înainte de căsătorie.

— Slade... încercă Lisa să-l întrerupă. Nu despre asta voia să vorbească ea.

— Aş vrea o ceremonie intimă, continuă el nedând importanţă încercării ei, doar cu familia de faţă. Îmi închipui că vrei să se desfăşoare la Baltimore, unde se află familia ta. Nu văd nici un motiv ca să n-aibă loc într-o săptămână.

— Opreşte-te ! În ochii ei sclipeau lacrimi, accentuându-i verdele ochilor.

— Nu opresc nimic ! Privirea lui întunecată ridicându-se rapid, arătă furia care-i scăpăra în ochi. Ne vom căsători, Lisa.

— Dar nu despre asta vreau să vorbesc, protestă ea. Există alte lucruri.

— Ca de exemplu ? o ironiză Slade.

Privirea lui se întunecă din nou. Lacrimile care ameninţau să năpădească din ochii ei fuseseră observate, dar trăsăturile lui nu se îmblânziră.

— Ca de exemplu Mitzi, spuse Lisa gâtuit.

— Ce este cu Mitzi ? El îşi învârti lichiorul în pahar, observând cum plutesc cuburile de gheaţă. Va fi invitată la nuntă, bineînţeles.

— Ştii că nu despre asta vreau să vorbesc cu tine, rosti ea într-o şoaptă chinuită.

— Nu, nu despre Mitzi vrei să vorbeşti tu, o ironiză Slade. Întotdeauna este vorba despre banii ei. Ţi-am spus în această după-amiază să nu-ţi mai faci griji. O dată căsătoriţi, voi avea eu grijă.

— Cât... îi era greu să vorbească. Cât ai luat deja de la Mitzi ?

— Ce importanţă are, Lisa ? Buzele lui se strâmbară răutăcioase când îşi duse paharul la gură. Ţi-e teamă că ţi se micşorează partea ?

Lisa păli, dar refuză să-l lase să evite întrebarea.

— Cât ai luat ?

Golindu-şi restul băuturii, Slade se uită la paharul gol.

— Banii sunt atât de importanţi pentru tine?

— Pentru tine nu ? ripostă ea.

— La naiba, Lisa ! Paharul fu trântit pe măsuţă, făcând să zăngăne sticlele de violenţa gestului. Eu...

— Îmi pare rău, Lisa, se auzi vocea lui Mitzi din prag, înăbuşindu-se de râs. N-am putut să mai stau nici un minut în hol. Lisa se întoarse brusc, uitându-se la mătuşă-sa cu dezamăgire. Nu m-am putut lămuri dacă ascult o tragedie comică sau o comedie tragică !

Slade se întoarse către Lisa, copleşit de o furie rece.

— Ai aranjat ca Mitzi să asculte afară ? o acuză el cu violenţă.

— Da, admise ea slab.

— Lisa a venit în această după-amiază la mine cu această prostie că furi de la mine, explică

Mitzi cu un zâmbet indulgent la adresa nepoatei sale. Am încercat s-o conving cât de ridicolă era ideea, dar pur şi simplu n-a vrut să mă asculte. Aşa că am fost de acord să ascult afară. N-am auzit astfel de prostii în toată viaţa mea !

— Încercam să fac ceea ce credeam că este mai bine, se apără Lisa.

— Pentru cine ? o sfidă Slade cu gura strânsă de supărare. Dintr-o dată, se întoarse cu spatele. N-are importanţă, nu-mi răspunde. Bănuiesc.

— Lisa precis face asta pentru binele tău, spuse Mitzi cu o voce profund amuzată. Nu ştiu ce joc joci, Slade, dar cred c-ar trebui s-o lămureşti pe biata fată imediat. Toate astea o sfâşie.

Mătuşa-sa se uită rapid la Lisa, zâmbindu-i încurajator să nu-şi facă probleme. Lisa îşi dori s-o poată crede pe Mitzi, atunci când aceasta ieşi din încăpere.

După ce se închise uşa, Slade oftă.

— Nu pot să cred c-ai făcut asta, Lisa.

— Ce altceva puteam face ?! strigă ea frustrată. Nu te puteam lăsa să continui. Cu furatul !

— Nu, nu puteai face asta ! urlă el răutăcios. Nu-ţi mai rămânea ţie nimic !

— Care-i problema, Slade ? protestă Lisa. Ea nu mă crede pe mine.

— Slavă Domnului, mormăi el.

— Chiar dacă ar fi crezut, te-ar fi iertat. Nu ştiu cât ai luat de la ea, dar dă-i înapoi, Slade. Mitzi te iubeşte aproape la fel de mult cât te iubesc eu. Nu te-ar da în judecată, dacă i-ai da înapoi tot ce i-ai luat.

— Ce ? se întoarse Slade, încruntându-se când

se uită în ochii verzi ai Lisei care-l implorau să fie sincer.

— Te pot ajuta. Pot găsi o slujbă în Charleston şi câştiga... Nu avu ocazia să-şi completeze oferta căci Slade traversă distanţa care-i separa şi o apucă de umeri.

— Ce spui ? întrebă el, privind-o prudent. Credeam că umbli după banii lui Mitzi.

— Nu, doar m-am prefăcut...

— Înseamnă că ai minţit şi în legătură cu astu. Încruntarea lui începea să se schimbe într-un zâmbet neîncrezător.

— Trebuie să înţelegi, Slade, încercă Lisa să-i explice. Atingerea lui îi răvăşea simţurile, împiedicând-o să gândească coerent. Încercam s-o scăpăr pe Mitzi.

Se porni un sunet înăbuşit. Lisa se cutremură, închizând ochii la ceea ce credea ea că era un geamăt de suferinţă şi remuşcare. Apoi acesta explodă într-un râs cu hohote. Nevenindu-i a crede, ea se uită în sus şi văzu capul lui Slade dat pe spate, cu buzele desfăcute a râs.

- Nu văd nimic distractiv în asta ! se enervă ea.

- Nu ? Căldura strălucitoare a privirii lui reflecta expresia ei plină de indignare, continuând să râdă plin de veselie. Oh, Lisa, oftă el mulţumit. Ne-am luat un sfanţ din banii lui Mitzi.

- Slavă Domnului ! oftă ea uşurată.

- Şi mai mult... îi băgă un deget sub bărbie şi i ridică faţa în sus, niciodată n-am avut vreo intenţie să-i iau banii.

- Dar... se încruntă Lisa uluită... spuneai...

- Niciodată n-am spus că i-am luat, îi aminti

Slade cu blândețe. Te-am lăsat să crezi asta fiindcă deja erai convinsă că este adevărat.

— Dar voiai să ne unim forțele ? se uită Lisa la el, dorind cu disperare să creadă ce spunea el, dar incapabilă să-și ignore îndoielile care rămăseseră.

— Pentru că gândeam că umbli după banii lui Mitzi. În acești ultimi ani m-am atașat foarte mult de mătușa ta. Îmi este ca o rudă. Încercam s-o apăr de tine. Și în tot acest timp, tu încercai s-o aperi de mine.

— Oh ! Era un sunet slab, care-i deschise ușor gura într-un zâmbet. Oh, Slade !

Începu să râdă și ea de caraghioslâcul întregii situații.

Brațele lui o înlănțuiră, ținând-o strâns când se porni și el pe râs. Căldura trupului lui topea răceala care-i închistase inima. Lisa se simțea vie din nou, delicios de vie și de fericită.

— Ce pereche de mincinoși suntem ! chicoti Slade în părul ei.

Lisa își ridică fața lipindu-se și mai tare de el.

— Dar nu te-am mințit niciodată în privința sențimentelor mele, îi zise ea, pierdută de încântare sub vraja lui. Niciodată nu te-am mințit că te iubesc, Slade.

— Și nici eu nu te-am mințit că te iubesc, rosti el când puse stăpânire pe gura ei.

— SFÂRȘIT —